

Billy Graham

De Heilige Geest

Gods kracht in dit leven

Inhoudsopgave:

Voorwoord 2

Inleiding 3

1. Wie is de Heilige Geest	5
2. Wanneer is de Heilige Geest gekomen?	9
3. De Heilige Geest en de Bijbel	16
4. De Heilige Geest en het heil	21
5. Doop met de Geest	26
6. Het zegel, het onderpand en het getuigenis van de Heilige Geest	31
7. De innerlijke strijd van de Christen	34
8. De volheid van de Geest	41
9. Hoe met de Heilige Geest vervuld te worden	47
10. Zonden tegen de Heilige Geest	53
11. Gaven van de Geest	57
12. Verdere gaven van de Geest	65
13. De teken gaven	69
14. De vrucht van de Geest	79
15. De vrucht van de Geest: liefde, blijdschap, vrede	82
16. De vrucht van de Geest: geduld, vriendelijkheid, goedheid	86
17. De vrucht van de Geest: trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing	89
18. De nood van dit moment	94
Naschrift	98
Noten	99

Voorwoord

Een oude Indiaanse legende vertelt van een Indiaan, die de bergen afdaalde en voor het eerst de oceaan zag. Diep onder de indruk van het uitzicht vroeg hij om een kruik. Toen hij de oceaan inliep en zijn kruik vulde, vroeg men hem, wat hij daarmee dacht te doen. 'Ginds in de bergen', antwoordde hij, 'hebben mijn mensen nooit het Grote Water gezien. Ik ga hun die kruik brengen zodat ze kunnen zien, hoe het eruit ziet.'

Voor hij stierf werd Paus Johannes gevraagd, op welk leerstuk van de Kerk het meest opnieuw de nadruk moest worden gelegd. Hij gaf ten antwoord: 'De leer over de Heilige Geest.'

Een aantal jaren geleden hadden mijn vrouw en ik iet voorrecht om als gasten van Dr. Karl Barth, de beroemde Zwitserse theoloog, een korte vakantie in Zwitserland door te brengen. In de loop van onze gesprekken vroeg ik hem, waar volgens hem het accent in de theologie op zou gaan liggen. Zonder aarzeling antwoordde hij: 'Op de Heilige Geest.'

Over zo'n uitgebreid onderwerp als de Heilige Geest een boek proberen te schrijven is zoiets als de oceaan in een kruik proberen te vangen. Het onderwerp is zo onbegrensd - en ons verstand is zo begrensd.

In feite begon dit boek als onderdeel van mijn persoonlijke geestelijke pelgrimstocht. Gedurende mijn werk als evangelist ben ik steeds dieper het werk van de Heilige Geest gaan verstaan. In de laatste jaren trok het werk van de Heilige Geest mijn aandacht op een nieuwe manier vanwege de nieuwe belangstelling voor zijn werk in veel delen van de wereld. In het besef, dat ik dieper inzicht nodig had, begon ik een systematische studie van wat de Bijbel over de persoon en het werk van de Heilige Geest zegt. Ik had toen niet de bedoeling om een boek te schrijven, maar toen ik begon met een diepere bestudering van het onderwerp ging ik me steeds meer zorgen maken over het wanbegrip en zelfs de onwetendheid in sommige christelijke kringen ten aanzien van de derde Persoon van de Drieëenheid.

Wel heb ik geaarzeld om dit boek te schrijven. Maar het schrijven heeft me nieuw inzicht in het werk van de Heilige Geest gegeven, het heeft me ook geholpen om begrip te krijgen voor verschillende van de bewegingen van de Heilige Geest in de wereld van vandaag. Het is mijn hoop en gebed, dat dit boek voor veel Christenen informatief en verhelderend zal zijn. Ik bid ook, dat het een boek zal zijn, dat verenigend werkt. De Heilige Geest kwam niet om Christenen te verdelen maar Hij kwam onder andere om ons te verenigen.

Het ging er mij alleen om, te zien wat de Bijbel over de Heilige Geest te zeggen heeft. De Bijbel, die naar mijn overtuiging door de Heilige Geest geïnspireerd is, is onze enige betrouwbare bron en elke betrouwbare analyse van persoon en werk van de Heilige Geest moet op de Bijbel gebaseerd zijn. Ik heb als nooit tevoren ingezien, dat er sommige dingen zijn, die we niet volledig kunnen kennen en er zijn punten, die door oprechte Christenen verschillend geïnterpreteerd kunnen worden. Op die terreinen waar er eerlijke verschillen tussen Christenen bestaan, heb ik geprobeerd om niet dogmatisch te zijn.

Ik ben dankbaar dat de Heilige Geest in onze generatie aan het werk is, zowel in het tot leven wekken van de Kerk als in het uitdragen van het Evangelie. Moge God dit boek gebruiken om vernieuwing te brengen en velen uit te dagen.

Ik ben aan velen, die me tijdens het schrijven van dit boek hebben geholpen, veel dank verschuldigd. Ik ben dankbaar voor mijn collega Roy Gustafson, die als eerste me de raad gaf om over dit onderwerp te schrijven. Verschillende mensen hebben me bijzonder geholpen door het manuscript deels of geheel door te lezen en opbouwende suggesties te doen, mensen als Dr. Harold I. Indsell, de vroegere hoofdredacteur van 'Christianity Today', Paul Fromer van Wheaton College, Kanunnik Houghton, vroeger voorzitter van de engelse Keswick-conferenties, Dr. Thomas Zimmerman, algemeen superintendent van de Assemblies of God, Dr. Merrill C. Tenney, emeritus-deken van de voortgezette opleiding in Wheaton en Dr. Donald Hoke, secretaris van het Lausanne-comité voor wereldevangelisatie. Ook ben ik dankbaar voor de gastvrijheid van het echtpaar Mead, die mijn vrouw Ruth en mij uitnodigde om gedurende verschillende perioden waarin ik aan dit boek werkte bij hen te logeren. Ik zal nooit die dagen vergeten, dat we in een kring zaten met de Meads en mijn oude collega's Cliff Barrow, Fred Dienen en Grady Wilson en hun echtgenotes en over verschillende hoofdstukken van het boek praatten. Ook ben ik dankbaar voor de suggesties van mijn collega Dr. John Akers, voor de hulp van Ds. Ralph Williams van ons bureau in Minneapolis en voor Sally Wilson in Montreal, die voorstelde om voorbeelden en bijbelteksten aan mijn oorspronkelijke aantekeningen toe te voegen.

Inleiding: het roepen van de mens - de gave van God

De mens heeft twee grote geestelijke behoeften. Hij heeft ten eerste vergeving nodig. En ten tweede: hij heeft goedheid nodig. Bewust of onbewust verlangt zijn innerlijk wezen naar beide. Er zijn tijden, waarin de mens er naar schreeuwt, zelfs al zou hij in zijn rusteloosheid, verwarring, eenzaamheid, angst en druk niet weten waarom hij schreeuwt.

Dat eerste hulpgeroep, die schreeuw om vergeving, heeft God gehoord en Hij heeft die op Golgotha beantwoord. God zond zijn enige Zoon in de wereld om voor onze zonden te sterven zodat we vergeving zouden ontvangen. Dit is een geschenk aan ons: Gods heilsgeschenk. Dit geschenk is een permanent legaat voor iedereen, die oprecht erkent dat hij tekort geschoten is en gezondigd heeft. Het is voor iedereen, die zich ernaar uitstrekt en die Gods geschenk aanvaardt door Jezus Christus als zijn Heer en Heiland aan te nemen. Paulus

noemt dit geschenk Gods 'onuitsprekelijke gave' (2 Cor. 9 : 15).

Maar God hoorde ook onze tweede noodkreet, die schreeuw om goedheid en Hij beantwoordde die op Pinksteren. God wil niet dat we uit geloof tot Christus komen en daarna een leven van nederlaag, ontmoediging en onenigheid zouden leiden. Nee, Hij wil juist 'met kracht alle welgevallen in het goede en het werk des geloofs volmaken opdat de naam van onze Heer Jezus in u verheerlijkt worde' (2 Thess. 1 : 11,12). *Aan het grote geschenk van de vergeving voegt God ook het grote geschenk van de Heilige Geest toe.* Hij is de krachtbron die tegemoet komt aan onze behoefte om aan die ellendige zwakheid die ons de baas is te ontsnappen. Hij geeft ons de kracht om echt goed te zijn. Willen we in onze moderne wereld een leven van gezondheid leiden, willen we mannen en vrouwen zijn die overwinnend kunnen leven, dan hebben we dit dubbele geschenk nodig, dat God ons heeft aangeboden: eerst het werk van Gods Zoon voor ons en dan het werk van Gods Geest in ons. Op deze wijze heeft God de twee grote noodkreten van de mens beantwoord: de roep om vergeving en de roep om goedheid. Zoals een van mijn vrienden me eens zei: 'Ik heb Jezus Christus nodig voor mijn eeuwig leven en Gods Heilige Geest voor mijn innerlijk leven.' Wanneer je in Jezus Christus gelooft, dan staat je een kracht ter beschikking, die je leven kan veranderen, zelfs op zulke intieme gebieden als je huwelijk, je gezinsverhoudingen en welke andere relatie ook. En God biedt ook kracht aan, die een vermoeide Kerk kan veranderen in een vitaal en groeiend lichaam, kracht die het Christendom tot nieuw leven kan brengen.

Ongelukkigerwijze hebben we deze kracht over het hoofd gezien, haar miskend en verwaarloosd. Door onze onwetendheid hebben we kortsluiting veroorzaakt in de kracht van de Heilige Geest. Over deze kracht zijn veel boeken geschreven, in veel gebeden is deze kracht afgesmeekt. Talloze Christenen zouden haar willen bezitten maar ze weten niet goed, wat het is.

Wanneer de wereld naar een Christen kijkt, dan plakt ze hem al gauw een bepaald etiket op. Ze ziet de gelovige als een stijfkoppig en ernstig kijkend mens die geen greintje humor bezit, een mens die niet op eigen benen kan staan en daarom God als een kruk nodig heeft, als iemand die zijn hersens op de kleuterschool heeft gelaten. Welnu, als dit nare etiket op een of andere wijze op ons of op de Kerk van toepassing is, dan is het hoog tijd dat we weet hebben van de fascinerende, revolutionaire kracht, die uitsluitend aan Christusgelovigen ter beschikking staat. Niemand kan die kracht kopen, opeisen of gebruiken zonder eerst af te weten van haar bron.

De Heilige Geest was beloofd

Toen Jezus zijn discipelen onderricht gaf en hen voorbereidde op het einde, had zijn hart verdriet om hen want Hij wist dat ze verward en bedroefd waren. Ik kan me voorstellen, dat Hij van de een naar de ander ging en hen omarmde. Hij legde ieder, zo eenvoudig als wij onze kinderen, de belangrijke waarheden uit, waarvan Hij wilde dat ze die zouden begrijpen. Op een bepaald moment zei Hij:

'En nu ga Ik heen tot Hem die Mij gezonden heeft, en niemand van u vraagt Mij: waar gaat Ge heen? Maar omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft droefheid uw hart vervuld. Doch Ik zeg u de waarheid: het is beter voor u dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik hem tot u zenden' (Joh. 16 : 5-7).

Er was een belofte! De komst van de Geest was gebaseerd op het woord van de Heer Jezus Christus. Er waren geen condities aan verbonden. Jezus zei niet, dat Hij de Trooster (of, beter vertaald: de Helper) sommige gelovigen wel en anderen niet zou zenden. Ook zei Hij niet, dat we bij een speciale organisatie moesten horen of met onze geestelijke prestaties hoger dan een ander op de ranglijst zouden moeten staan. Hij zei eenvoudigweg: 'Indien Ik heenga, zal Ik hem tot u zenden.'

Wanneer Jezus Christus iets belooft, dan breekt of vergeet Hij zijn belofte niet. Wij trekken misschien de beloften van vrienden of familieleden in twijfel en twijfelen misschien zelfs aan de beloften die we anderen doen. Maar we hebben nooit een belofte van Jezus gekregen, die niet een zekerheid was.

Sommige mensen doen Jezus af als een 'groot leraar' of als een van de vooraanstaande godsdienstige leiders van de wereld. Maar het is interessant om op het punt van beloften zijn woorden te stellen tegenover die van andere grote godsdienstige en filosofische leiders. Zo zei bijvoorbeeld de stichter van het Boeddhisme bij zijn afscheid van zijn volgelingen: 'Jullie moeten jullie eigen licht zijn.' En toen Socrates op het punt stond om de gifbeker te drinken klaagde een van zijn leerlingen, dat zij als wezen achtergelaten werden. De leiders van de religies en de filosofieën van deze wereld waren niet in staat om te beloven, dat ze hun volgelingen nooit alleen zouden achterlaten. Maar de discipelen van Jezus Christus werden niet alleen achtergelaten. Hij zei: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u' (Joh. 14 : 18). Het is interessant, dat het Griekse woord voor 'wezen' hetzelfde is als het woord dat de leerling van Socrates gebruikte, toen deze merkte dat zijn meester hem alleen zou laten.

De belofte vervuld

Jezus zei dat Hij zijn discipelen een tijdje zou verlaten en dat deed Hij ook. Tijdens de verschrikkelijke uren van kruisiging, dood en begrafenis waren zij die Hem liefhadden in de ban van vertwijfeling geraakt. Hij was nog niet 'verheerlijkt' en daarom was de belofte van de Heilige Geest nog niet verwerkelijk.

Maar we weten wat er gebeurde. God wekte Hem uit de dood op en gaf Hem eer. De Schrift zegt tegen Christenen, dat Christus gekomen is 'ter wille van u, die door Hem gelooft in God, die Hem opgewekt heeft uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven heeft, zodat uw geloof tevens hoop is op God' (1 Pt. 1 : 20, 21). God had opgedragen om op de komst van de Geest te 'wachten'. Jezus stond op uit de dood en werd door zijn discipelen gezien. Niet in staat om te begrijpen wat er gebeurd was, herkenden ze Hem eerst niet. Ze waren bang omdat ze dachten een geest te zien. Om hen ervan te verzekeren dat Hij een fysieke realiteit was, nodigde Jezus hen uit om Hem aan te raken en vroeg zelfs iets te eten. Een geest heeft immers geen vlees! Een spook kan toch zeker niet eten!

Het was dus echt Jezus en niet de Geest die Hij beloofd had. Hij droeg hun op, nog te wachten. De tijd was nog niet aangebroken. Vijftig dagen later werd op de Pinksterdag de belofte vervuld. Wat een dag was dat! Met onze praktische, aardgerichte, wetenschappelijke mentaliteit valt het ons moeilijk om ons het verbazend gebeuren van die dag voor te stellen.

'En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen. En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren. En er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken' (Hand. 2 : 1-4).

Hij, op wie ze hadden moeten wachten, was gekomen!

Wat een verschil maakt het accent op één woord bij de beschrijving van een gebeuren van een dergelijke wereldschokkende betekenis. Vóór de Pinksterdag lag de nadruk op het woord 'bidden'. 'Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de Hemel de Heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?' (Lc. 11 : 13).

Na Pinksteren lag de nadruk op het woord 'ontvangen'. Petrus zei die dag in zijn krachtige preek: 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes *ontvangen*' (Hand. 2 : 38).

Dit is het goede nieuws: wij wachten niet langer op de Heilige Geest - Hij wacht op ons. We leven niet langer in een tijd van belofte, maar in de dagen van vervulling. De leden van de oude Kerk, die mannen, vrouwen en kinderen die de realiteit van de Heilige Geest als een kracht kenden, werden totaal omgevormd. De plotselinge toevoer van kracht, die zij op de Pinksterdag ervoeren, typeert het tijdperk, dat ons het Nieuwe Testament schonk. De Heilige Geest was beloofd, de belofte was vervuld, e discipelen werden veranderd en de glorie daarvan voor ons is, dat Hij vandaag in elke echte gelovige aanwezig is. En dus is ook zijn kracht vandaag beschikbaar.

Wie is deze Persoon, waarvan Christus beloofde, dat Hij Hem in zijn plaats naar de aarde zenden zou? Wie is deze Persoon die Hij gebruikt om de menselijke natuur om te vormen? Wie is deze Persoon, die ons bovennatuurlijke kracht kan geven om aan elke crisis het hoofd te bieden? En hoe kunnen u en ik deze kracht elke dag in ons leven ervaren?

Dat zullen we nagaan.

1. Wie is de Heilige Geest?

Een paar jaar geleden vroeg een onderwijzer in een vijfde klas aan zijn leerlingen, wie van hen de elektriciteit kon uitleggen. Een jongen stak zijn hand omhoog. 'Hoe zou je het uitleggen, Jaap?' Jaap krabde wat op zijn hoofd en antwoordde toen: 'Gisteravond wist ik het nog, maar vanmorgen ben ik het vergeten.' De onderwijzer schudde bedroefd zijn hoofd en zei tegen de klas: 'Wat een tragedie. De enige mens ter wereld, die ooit begrepen heeft wat elektriciteit is, en hij heeft het vergeten!'

Deze houding van de onderwijzer zou ook op u en mij van toepassing kunnen zijn, wanneer we het dogma van de Drieëenheid bestuderen. We aanvaarden het feit, dat de Heilige Geest God is, net zo God als God de Vader en God de Zoon. Maar als we dat moeten uitleggen, staan we met onze mond vol tanden.

De laatste jaren hebben mensen waarschijnlijk meer over de Heilige Geest gesproken en meer boeken over Hem geschreven dan over welk ander religieus thema ook, het occultisme uitgezonderd. Dat is grotendeels veroorzaakt door de invloed van de Pinksterbeweging, die wel eens betiteld is als de 'Derde macht' van het Christendom, naast Katholicisme en Protestantisme. De huidige Charismatische Beweging, die sommige van haar wortels in de Pinksterbeweging heeft en die de nadruk op de Heilige Geest legt, heeft nu vaste voet gekregen in de meeste Protestantse denominaties en in het Katholicisme. Misschien betreuren we, dat dit zo'n uitgebreid onderwerp is en dat we er zo weinig van afweten. Desondanks heeft God in zijn Woord alles geopenbaard, wat we erover moeten weten.

Er zullen in dit boek veel vragen worden opgeworpen, waarvoor in verwarring gebrachte en soms onwetende gelovigen naar antwoorden zoeken. Inderdaad stellen miljoenen Christenen in elk werelddeel tegenwoordig deze vragen. Ze zoeken naar bijbelse antwoorden en verdienen die ook te krijgen. Bijvoorbeeld: wat is de doop met de Heilige Geest? Wanneer vindt die plaats? Is spreken in tongen vandaag de dag mogelijk of noodzakelijk? Is er een ervaring, die een 'tweede zegen' genoemd wordt? Helemaal aan het begin van ons onderzoek moeten we eerst een beslissende vraag stellen: Wie is de Heilige Geest?

De Heilige Geest is een persoon

De Bijbel leert, dat de Heilige Geest een *persoon* is. Als Jezus over de Heilige Geest sprak, had hij het nooit over een 'het'. In Johannes 14, 15 en 16 bijvoorbeeld, sprak Hij over de Heilige Geest als over een 'Hij', omdat Hij niet een kracht of een ding, maar een persoon is. Wie over de Heilige Geest spreekt als over een 'het' is onkundig of zelfs kortzichtig.

We zien in de Bijbel, dat de Heilige Geest verstand, gevoelens en wil bezit. Daar komt nog bij, dat de Bijbel Hem ook daden toeschrijft, die we verwachten zouden van iemand, die niet maar een kracht, maar die een echte persoon is.

Hij spreekt: 'Wie een oor heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is' (Opb. 2 : 7).

'En terwijl zij vastten bij de dienst des Heren, zeide de Heilige Geest: zondert Mij nu Barnabas en Saulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb' (Hand. 13 : 1).

Hij pleit: 'En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen' (Rom. 8:26).

Hij getuigt: 'Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der waarheid die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen' (Joh. 15 : 26).

Hij leidt: 'En de Geest zei tot Philippus: 'Treedt toe en voeg u bij deze wagen' (Hand. 8 : 29).

'Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods' (Hand. 8 : 14).

Hij beveelt: 'En zij gingen door het Frygisch-Galatische land, maar werden door de Heilige Geest verhinderd het woord in Asia te spreken. En bij Mysië gekomen, poogden zij naar Bithynië te reizen, maar de Geest van Jezus liet het hun niet toe' (Hand. 16 : 6, 7).

Hij wijst de weg: Wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid, want Hij zal niet uit zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen' (Joh. 16 : 13).

Hij stelt aan: 'Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft' (Hand. 20 : 28).

Hij kan bedrogen worden: 'Maar Petrus zeide: Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld om de Heilige Geest te bedriegen en iets achter te houden van de opbrengst van het stuk land? Als het onverkocht gebleven was, bleef het dan niet van u en was na de verkoop de opbrengst niet te uwer beschikking? Hoe kondt gij aan deze daad in uw hart plaats geven? Gij hebt niet tegen mensen gelogen, maar tegen God' (Hand. 5 : 3, 4).

Hij kan beledigd worden: 'Hoeveel zwaarder straf, meent gij, zal hij verdienen, die de Zoon van God met voeten getreden heeft, het bloed des verbonds waardoor hij geheiligd was onrein geacht en de Geest der genade versmaad heeft?' (Hebr. 10 : 29).

Hij kan gelasterd worden: 'Daarom zeg Ik u: alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden. Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des Mensen,

het zal hem vergeven worden, maar spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst' (Mt. 12 : 31, 32).

Hij kan bedroefd gemaakt worden: 'En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing' (Ef. 4 : 30).

Elk van de gevoelens en daden, die we hebben opgesomd, is typerend voor een persoon. De Heilige Geest is niet een onpersoonlijke kracht zoals de zwaartekracht of het magnetisme. Hij is een persoon met alle karaktertrekken van een persoonlijkheid. Maar Hij is niet alleen een persoon, Hij is ook goddelijk.

De Heilige Geest is een goddelijk Persoon: Hij is God

Door de hele Bijbel heen is het duidelijk, dat de Heilige Geest God zelf is. Dat wordt bijvoorbeeld duidelijk, als we kijken naar de attributen die in de Schrift aan de Heilige Geest gegeven worden. Zonder uitzondering zijn deze attributen die van God zelf.

Hij is eeuwig. Wat betekent dat er nooit een tijd geweest is, waarin Hij er niet was: 'Hoeveel temeer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft, ons bewustzijn reinigen van dode werken om de levende God te dienen?' (Hebr. 9 : 14).

Hij is almachtig: 'En de engel antwoordde en zeide tot haar: de Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen, daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden' (Lc. 1 : 35).

Hij is alomtegenwoordig: 'Waarheen zou ik gaan voor uw Geest, waarheen vlieden voor uw aangezicht?' (Ps. 139 : 7).

Hij is alwetend: 'Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand wat in God is dan de Geest Gods' (1 Cor. 2 : 10, 11).

De Heilige Geest wordt God genoemd. In het al aangehaalde Hand. 5 : 3, 4 wordt het liegen tegen de Heilige Geest van Ananias een liegen tegen God genoemd. En Paulus zegt:

'En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking ligt de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Heer die Geest is' (2 Cor. 3 : 18).

Hij is de Schepper. De Heilige Geest wordt het eerst in de Bijbel vermeld in Gen. 1 : 2, waar ons wordt verteld dat de Geest Gods over de wateren zweefde. Toch zegt Gen. 1 : 1, dat God in den beginne de hemel en de aarde schiep. En Paulus zegt in zijn brief aan de Kolossenzen naast andere geweldige waarheden: 'Want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden hetzij machten, alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem' (Col. 1 : 16, 17).

Zo schiepen God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest de wereld samen. Theologisch en praktisch is het van het grootste belang, dat elke Christen deze feiten verstaat en aanvaardt.

Ik vertelde een keer een paar van bovenstaande uitspraken over de Heilige Geest aan theologische studenten. Een van hen stelde de vraag: 'Maar Hij wordt meestal het laatst genoemd. Betekent dat niet, dat Hij de minste is?' Maar in Rom. 15 : 30 wordt Hij niet als laatste genoemd: 'Maar (broeders), ik vermaan u bij onze Heer Jezus Christus en bij de liefde des Geestes, om samen met mij te worstelen in het gebed voor mij tot God.' En in Ef. 4 : 4 zegt Paulus: Er is 'één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop van uw roeping.'

Maar van meer betekenis is, dat de normale volgorde van de drie personen van de Drieëenheid met hun orde en functie te maken heeft. Zo zeggen we, dat we tot de Vader bidden door de Zoon en in de kracht van de Heilige Geest. En ik heb al aangetoond dat functioneel gezien de Vader eerst kwam, daarna kwam de Vleeswording, het Kruis en de Opstanding van de Zoon. Nu doet in dit tijdperk van de Geest de Geest zijn werk. Deze orde heeft niets te maken met gelijkheid, maar alleen met functie en chronologie.

De Drieëenheid

Toen ik jaren geleden voor het eerst de Bijbel begon te bestuderen, was de leer van de Drieëenheid een van de ingewikkeldste problemen die ik tegenkwam. Ik heb het nooit volledig opgelost, want er zit een element van mysterie in. Al begrijp ik het tot aan vandaag toe niet volledig, ik aanvaard het als een openbaring van God.

De Bijbel leert ons, dat de Heilige Geest een levend wezen is, Hij is een van de drie personen van de Heilige Drieëenheid. Het uitleggen en illustreren van de Drieëenheid is voor een Christen een van de aller moeilijkste opdrachten. Dr. David McKenna vertelde me een keer, dat zijn zoonje Doug hem de vraag stelde: 'Is God de Vader God?' 'Ja', antwoordde hij. 'Is Jezus Christus God?' 'Ja'. 'Is de Heilige Geest God?' 'Ja'. 'Hoe kan Jezus dan zijn eigen Vader zijn?' David dacht vlug na. Ze zaten op dat moment in zijn oude auto. 'Luis-ter jongen', antwoordde hij, 'onder de motorkap zit maar één batterij. Toch kan ik die gebruiken om de lichten te ontsteken, te toeteren en de motor te starten. Hoe dat gebeurt is een mysterie - maar het gebeurt!'

Inderdaad leert de Bijbel ons de realiteit van de Drieëenheid zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament.

Laten we eens kijken naar een paar van de voornaamste passages. God openbaart zichzelf in de Bijbel stap voor stap. Maar al vanaf het begin van het boek Genesis zijn er aanduidingen, dat God bestaat in drie Personen: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest - en dat deze drie Personen samen de ene God vormen. Het Christendom is trinitarisch, niet unitarisch. Er is slechts één God en niet drie, daarom is het duidelijk, dat het christelijk geloof niet polytheïstisch is. De Bijbel begint met de majestueuze uitspraak: 'In den beginne schiep God de hemel en de aarde' (Gen. - 1 : 1). Kenners van het Hebreeuws hebben me verteld, dat er in de Hebreeuwse taal drie getalsbegrippen bestaan: enkelvoud (één), dualis (twee) en meervoud (meer dan twee). Het woord dat in Gen. 1 : 1 met 'God' is vertaald, is meervoud, duidt dus meer dan twee aan. Het Hebreeuwse woord dat hier gebruikt is, is *Elohim*. Matthew Henry zegt, dat het betekent: 'de pluraliteit van personen in de Godheid: Vader, Zoon en Heilige Geest. Deze meervoudsvorm van de naam van God . . . bevestigt ons geloof in de leer van de Drieëenheid, die, hoe vaag ook aangeduid in het Oude Testament, duidelijk geopenbaard is in het Nieuwe.'

Zoals we ten aanzien van de schepping hebben gezien, geeft God ons zelfs van het begin af glimpen van de waarheid, dat de Godheid uit meer dan één persoon bestaat. Ik heb een paar van de sleutelwoorden gecursiveerd. In Gen. 1 : 26 zei God: 'Laat ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipende gedierte, dat op de aarde kruipt.' En verder, in Gen. 3 : 22, zei de Here God: 'Zie, de mens is geworden als *Onzer* een door de kennis van goed en kwaad'. En in Gen. 11 : 7 zei de Heer: 'Zie, het is één volk en zij allen hebben één taal. Dit is het begin van hun streven. Nu zal niets van wat zij denken re doen voor hen onuitvoerbaar zijn. Welaan, laet Ons nederdalen en daar hun taal verwarren, zodat zij elkanders taal niet verstaan.' Toen Jesaja de stem van God hoorde zeggen: 'Wie zal ik zenden en wie zal voor Ons gaan?', antwoordde hij: 'Hier ben ik, zend mij!' (Jes. 6 : 8).

De nieuwtestamentische leer over de Drieëenheid is veel voller ontwikkeld dan de oudtestamentische. Omdat de openbaring zich stap voor stap voltrekt, wordt er op dit onderwerp meer licht geworpen. God onthulde zichzelf immers voller ten tijde van Christus en de apostelen. Jezus' laatste opdracht voor zijn Hemelvaart staat opgetekend in Mt. 28 : 18-20. Daarbij droeg Hij zijn volgelingen op, al de volken tot zijn discipelen te maken en bekeerlingen te dopen 'in de naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes' en hen te leren onderhouden al wat Hij hun bevolen had. Hij gaf hun daarbij de belofte: 'Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.' Jezus leerde dus zijn volgelingen dat zij, nadat Hij deze aarde verlaten had, zijn boodschap aan alle volken moesten brengen. De Heilige Geest zou hen gebruiken om een volk voor zijn Naam bijeen te brengen. De drievoudige opdracht om te dopen zet de Heilige Geest op één rij met God de Vader en God de Zoon. Hij is God de Heilige Geest. Het is aangrijpend vast te stellen dat Jezus zegt, dat gelovigen nooit alleen zullen worden gelaten. Door de Heilige Geest, die door Hem en de Vader gezonden wordt, zal Hij ons nooit begeven, nooit verlaten (Hebr. 13 : 5). Hij zal tot het eind toe bij iedere gelovige blijven. Wel duizend keer heeft deze gedachte me in deze donkere dagen, waarin in zo veel delen van de wereld satanische krachten aan het werk zijn, bemoedigd.

Ook de apostel Paulus drukte zich in deze lijn uit: 'De genade van de Heer Jezus Christus en de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest zij met u allen' (2 Cor. 13 : 13). Deze zegen geeft duidelijk aan, dat de Heilige Geest één is met de Vader en de Zoon, in de Godheid. *Het is niet één plus één plus één is drie. Het is één maal één maal één maal één is één.* De Heilige Geest is één met de Vader en de Zoon. Als de Vader God is en Jezus God is, dan is ook de Heilige Geest God.

Het voornaamste probleem rond de leer van de Drieëenheid is, dat het Christendom ook pretendeert om monotheïstisch te zijn. Het verwerpt het polytheïsme, het geloof in meer dan één God. Het antwoord daarop is, dat het trinitarisme de eenheid van de Godheid vasthoudt en tezelfdertijd erkent, dat er in die Godheid, die nog steeds één van wezen is, drie personen zijn. God is één, maar die éénheid is niet éénvoudig maar meervoudig.

Dit is een verschrikkelijk moeilijk onderwerp. Het ligt ver boven het vermogen van ons begrensde verstand om het volledig te bevatten. Desondanks is het uiterst belangrijk om uit te spreken wat de Bijbel zegt en om te zwijgen waar de Bijbel zwijgt. God de Vader is volop God. God de Zoon is volop God. God de Heilige Geest is volop God. De Bijbel lege dit als een feit op tafel. Ze geeft er geen verklaring voor. Ondanks dat zijn er veel verklaringen voorgesteld, sommige ervan klinken logisch, maar ze houden de waarheid van het bijbels onderricht niet vast.

Eén christelijke ketterij in de oude Kerk werd 'modalisme' genoemd. Ze leerde, dat God in verschillende tijden op drie verschillende manieren, in drie vormen, verscheen: als Vader, dan als Zoon en tenslotte als Heilige Geest. De aanhangers van deze opvatting waren van mening dat zo de eenheid van het monotheïsme werd bewaard. Maar dat betekende ook, dat wanneer Jezus bad, Hij tegen zichzelf zou hebben gepraat. En verder: als we het modalisme aanvaarden, heeft het weinig zin om met Hand. 2 te zeggen, dat de Vader en de Zoon de Heilige Geest gezonden hebben. Tenslotte botste het modalisme op de duidelijkste presentatie van de Drieëenheid-Eenheid, zoals Jezus volgens Mattheüs die onder woorden bracht in de grote opdracht. Het was Jezus, die zei, dat zijn discipelen hun bekeerlingen moesten dopen 'in de naam van de Vader en van de Zoon

en van de Heilige Geest.' De Griekse zinsbouw maakt het duidelijk, dat Jezus het heeft over drie verschillende personen. Hij leerde duidelijk het dogma van de Drieëenheid.

We hebben gezien, dat de Heilige Geest een persoon is, God is en deel uitmaakt van de Drieëenheid. Wie dit niet onderkent, laat zich beroven van zijn blijdschap en kracht. Natuurlijk zal elke verminkte kijk op enig lid van de Drieëenheid dat tot gevolg hebben, want God is allerbelangrijkst. Maar het gaat vooral op voor de Heilige Geest, want al is de Vader de bron van elke zegen en al is de Zoon voor elke zegen het kanaal, het is door middel van het werk van de Heilige Geest in ons, dat elke waarheid in ons leven levend en werkzaam wordt.

Het belangrijkste wat ik samenvattend zeggen kan is dit: Er is niets in God, dat de Heilige Geest niet is. Alle wezenlijke aspecten van het God-zijn behoren ook de Heilige Geest toe. We kunnen van Hem precies datgene zeggen, wat in de oude Niceense geloofsbelijdenis van Jezus Christus gezegd is: 'Hij is waarachtig God uit waarachtig God!' Daarom buigen we ons voor Hem, we vereren Hem, we geven Hem elk antwoord, dat de Schrift van onze relatie tot de almachtige God vereist.

Wie is de Heilige Geest? Hij is God!

2. Wanneer is de Heilige Geest gekomen?

Terwijl ik met dit hoofdstuk bezig was, zaten mijn vrouw en ik op de waranda in de hete lentezon en we praatten over de verfrissing, die de avondwind zou brengen. We spraken in het bijzonder over de kracht en het mysterie van de wind.

Het is interessant, dat zowel in het Hebreeuwse als in het Griekse origineel, het woord dat in de Schrift voor de Geest gebruikt wordt, ook 'wind' kan betekenen. Net als de wind werkt de Heilige Geest in ons leven op verschillende manieren en in de geschiedenis op verschillende tijden. Ik heb in Texas en Oklahoma tornado's gezien en zelfs, toen ik een jongen was, in mijn geboortestaats Noord Carolina. Ja, ik heb de kracht van de wind gezien. Ik heb de pneumatische remmen gezien die van de wind of de lucht gebruik maken om de reuzenvrachtwagen op de snelverkeersweg af te remmen. Diezelfde kracht kan een reuzenvliegtuig optillen. De opzichter van een granietgroeve in Noord-Carolina zei: 'wij leverden het graniet voor het gemeentehuis in New York. We kunnen een stuk graniet van 4000 m², dat drie meter dik is, praktisch zo hoog we maar willen omhoog heffen om het te kunnen transporteren. We doen dat met lucht. We doen dat net zo makkelijk als ik een stukje papier optil.' Lucht, lucht - lucht - die onzichtbare omhulling waarin we leven en ons bewegen, deze substantie, die zo immaterieel is dat we onze hand erdoorheen kunnen steken alsof ze geen realiteit bezit. Maar de kracht, die ze in zich heeft! Hoe groot, hoe verschrikkelijk!

We hebben iets gezien van de aard en de persoonlijkheid van de Heilige Geest. Nu moeten we zicht krijgen op het werk, dat Hij in elk van de grote tijdperken heeft verricht. Maar om daarop het juiste perspectief te krijgen, moeten we nagaan, hoe de Drieëne God in elk tijdperk aan het werk is.

Vanwege de elementen van mysterie daarin is het voor het menselijk verstand moeilijk om dit werk volledig te vatten. De Vader, de Zoon en de Heilige Geest moeten terzelfder tijd verschillende eigen functies vervullen. Zo is het bijvoorbeeld niet de Vader of de Heilige Geest, die stierf aan het Kruis van Golgotha. Het was God de Zoon. Zulke feiten moeten we verstaan, vooral wanneer we aan onze huidige tijd en aan het werk van God daarin denken. Wanneer we de Bijbel bestuderen, zien we dat het werk van de Vader vooral in het *Oude* Testament benadrukt wordt. Het werk van God de Zoon wordt benadrukt in de Evangelieën. Vanaf de Pinksterdag tot nu toe ligt echter het accent op God de Heilige Geest. En toch vertelt de Bijbel ook, dat God de Heilige Geest de hele geschiedenis door, vanaf het begin der wereld, aan het werk is geweest. Daarom beginnen we ons onderzoek naar het werk van de Heilige Geest ermee, in het kort zijn activiteiten in de tijden vóór Pinksteren na te gaan, voordat we ons concentreren op zijn unieke werk nadien.

Het werk van de Geest van Schepping tot Bethlehem

Zoals we in het vorig hoofdstuk hebben gezien, was de Heilige Geest bij de schepping aan het werk. Volgens Gen. 1 : 2 was 'de aarde woest en ledig en duisternis lag op de vloed'. Direct daarna wordt ons verteld, dat 'de Geest Gods over de wateren zweefde.' Het Hebreeuwse woord voor 'zweven over' kan ook 'broeden' betekenen. Zoals een kip haar eieren uitbroedt om zo nieuw leven voort te brengen, zo broedde de Heilige Geest over Gods oorspronkelijke schepping met het doel, haar leegte te vullen met leven in verschillende vorm. De schepping, waarvan in de rest van Gen. 1 en ook in Gen. 2 bericht wordt, was het gevolg. Zo was de Heilige Geest vanaf het begin in de schepping actief, samen met de Vader en de Zoon. Toen God 'de mens uit stof van de aardbodem' formeerde (Gen. 2 : 7), was de Heilige Geest daarbij betrokken. Indirect leren we dat uit Job 33 : 4: 'De Geest Gods heeft mij gemaakt en de adem des Almachtigen doet mij leven.' Gen. 2 : 7 zegt ook, dat de Here God de mens de levensadem in zijn neus blies en dat de mens zo tot een levend wezen werd. Al is het Hebreeuwse woord, dat hier met 'adem' vertaald is, niet hetzelfde dat ook 'geest' betekent, het is duidelijk dat de mens volgens deze passage zijn leven aan God te danken heeft. De adem van God die de mens aan het begin van zijn aardse levensreis zette, was in feite, zoals Job 33 : 4 ons zegt, de Heilige Geest.

Psalm 104 : 30 brengt onze kijk op de Geest bij de schepping een stap verder. Niet alleen was de Geest aan het werk in het formeren van de aarde en van de eerste mens, maar de Geest is voortdurend de levensschepper. 'Zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem.' Wie zijn die 'zij', die door de Geest geschapen worden? De hele psalm maakt dat duidelijk, maar in de verzen 18-26 zien we, dat daaronder begrepen zijn steenbokken en klipdassen (vs. 18), bosdieren zoals de jonge leeuwen (20, 21), de mens (23) en al wat op de aarde of in de zee leeft (24, 25).

Wetend dat de Geest leven schenkt, placht een getrouwde vrouw, die geen kind kon krijgen, in de tijd van het Oude Testament naar de tabernakel of de tempel te gaan: Daar bad zij of daar vroeg de priester of God haar moederschoot wilde openen. Natuurlijk kende zo'n vrouw de fundamentele levensfeiten net als wij, al bezat ze niet evenveel wetenschappelijke kennis ten aanzien van het geboorteprocés als wij. Toch is het ook voor ons nog één van de mysteries van de natuur en één van de natuurwonderen, dat sperma in een eicel kan binnendringen en zo een nieuw leven kan verwekken. Dat is niet meer dan een medische of biologische manier om de aanraking van Gods hand in het scheppen van leven te beschrijven.

Hanna is daarvan een klassieke illustratie. Ze ging naar de tabernakel om te bidden om een zoon. Eli, de hogepriester, dacht eerst dat ze dronken was, maar ze legde hem uit, dat ze verdriet had en dat ze haar hart voor

God had uitgestort. Eli antwoordde: 'Ga heen in vrede en de God van Israël zal u geven wat gij van Hem gebeden hebt' (1 Sam. 1 : 17). Later had haar man gemeenschap met haar en raakte ze in verwachting en baarde ze Samuël, de latere profeet. Al wordt in de geschiedenis zelf Gods Geest niet vermeld, onze visie - op zijn plaats volgens Ps. 104 : 30 (en Job 33: 4) - laat ons zien, dat de leven gevende functie speciaal aan Gods Geest toebehoorde.

Toch zegt Ps. 104 : 30 meer dan alleen dat we onze schepping aan de Geest te danken hebben. Ook het gelaat van de aardbodem wordt door Hem vernieuwd. God voedt wat Hij schept.

Daarom waren in het Oude Testament de gelovigen er terecht van overtuigd, dat God met de groei van het gewas iets te maken had. Een goede oogst schreven ze aan Hem toe: 'Hij doet het gras ontspruiten voor het vee, het groene kruid ter bewerking door de mens, brood uit de aarde voortbrengende' (Ps. 104 : 14). In Deut. 28 staan de voorwaarden voor zegen en vloek in het beloofde land opgesomd. Wanneer Israël God gehoorzaamde was er de belofte: 'Gezegend zal zijn de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw bodem' en 'De Here zal u overvloedig het goede schenken . . . in de vrucht van uw bodem' (Dt. 28 : 4, 11). Israëls feest van de eerstelingen was de formele erkenning, dat God voor overvloed verantwoordelijk was. Als we nu ons hoofd voor onze maaltijd buigen om God voor het eten te danken, dan erkennen we nog steeds God als De-gene, die ons draagt.

God echter zegent en vervloekt, bevrijdt en straft. Vaak schrijft het Oude Testament Israëls verlossing aan de Heilige Geest toe. Hij streed om de mens vóór de zondvloed (Gen. 6 : 3). Ik geloof, dat Hij net als voor de vloed ook nu om mensen strijdt. Jezus zei: 'En gelijk het geschiedde in de dagen van Noach, zó zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des mensen' (Lc. 17 : 26). Vandaag aan de dag zijn dezelfde zieke perversies, moreel verval en geestelijke erosies aan de orde van de dag. De Heilige Geest zet zich machtig in maar de grote meerderheid van het menselijk geslacht wil niet luisteren.

Destijds nam de Heilige Geest af en toe bezit van bepaalde mensen om zo Gods volk te verlossen. Alleen al in het boek Richteren kwam hij bijvoorbeeld op Othniël (3 : 10), Gideon (6 : 34), Jeftha (11 : 29) en Simson (13 : 25).

De drie voornaamste uitdrukkingen, die in het Oude Testament voor het werk van de Heilige Geest in mensen gebruikt worden, zijn:

1. Hij *kwam* op mensen: 'Toen viel de Geest des Heren op mij' (Ez. 11 : 5). 2. Hij *rustte* op mensen: 'Toen de Geest op hen rustte . . . (Num. 11 : 25). 3. Hij *vervulde* mensen: 'Ik heb hem vervuld met Gods Geest' (Ex. 31 : 3).

De Geest maakte niet alleen van richteren en profeten gebruik om Israël te redden, maar ook van koningen. Ze werden met olie gezalfd als symbool dat ze met de Heilige Geest werden toegerust. Zoals toen Samuël David zalfde in 1 Sam. 16 : 13: 'Van die dag af greep de Geest des Heren David aan'.

Toch slaat het vers daarop een ernstige toon aan. Terwijl in het boek Richteren de Geest zich vaak weer terugtrok wanneer de taak van de uitgekozen persoon volbracht was, was er ook de mogelijkheid, dat hij zich terugtrok als de uitgekozene ongehoorzaam was. Dat gebeurde volgens 1 Sam. 16 : 14 met Saul en ook, wanneer we Richt. 14 : 19 vergelijken met 16 : 20, met Simson. Aan Davids gebed: 'Neem uw Heilige Geest niet van mij' (Ps. 51 : 11) lag zijn bezorgdheid ten grondslag, dat de Geest zich van hem zou kunnen terugtrekken.

Natuurlijk kwam Gods grote verlossing niet via een menselijke gezalfde koning, maar via de Messias, een titel die 'Gezalfde' betekent. Jesaja had profetisch voorgezegd, dat de Messias zeggen zou: 'De Geest des Heren Heren is op mij, omdat de Here mij gezalfd heeft' (Jes. 61 : 1). En toen Jezus honderden jaren later dit in de synagoge voorlas, zei Hij 'Heden is dit schriftwoord voor uw ogen vervuld' (Lc. 4 : 21).

Het is niet altijd eenvoudig om de rollen van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest in het Oude Testament van elkaar te scheiden. Maar we weten, dat Jezus van tijd tot tijd in 'theofanieën' verscheen. Het gaat hier om verschijningen van onze Heer vóór zijn menswording. We weten ook, dat de naam van God in het Oude Testament op verschillende leden van de Drieëenheid betrekking kan hebben.

Samenvattend: we hebben gezien dat de Heilige Geest aan het werk was vóór het begin van deze wereld.

Daarna vernieuwde en voedde Hij zijn schepping. Door het hele Oude Testament heen bleef Hij actief, zowel in de wereld van de natuur als temidden van zijn volk. Hij leidde en bevrijdde hen door middel van richters, profeten, koningen en anderen. En Hij sprak over een dag in de toekomst, waarop de Gezalfde komen zou.

Het werk van de Geest van Bethlehem tot Pinksteren

Gedurende de tijdsperiode, die door de vier Evangelieën bestreken wordt, vindt het werk van de Heilige Geest zijn middelpunt in de persoon van Jezus Christus. De Godmens was ontvangen door de Heilige Geest (Lc. 1 : 35), werd gedoopt door de Geest (Joh. 1 : 32, 33), werd door de Geest geleid (Lc. 4 : 1), door de Geest gezalfd (Lc. 4 : 18, Hand. 10 : 38) en door de Geest met kracht toegerust (Mt. 12 : 27, 28). Hij bood zich door de Geest aan als verzoening voor de zonde (Hebr. 9 : 14), werd door de Geest opgewekt (Rom. 8 : 11) en gaf door de Geest bevelen (Hand. 1 : 2).

Zonder twijfel is een van de meest eerbiedwekkende passages in de Schrift die, waar de woorden van de en-

gel tot Maria worden weergegeven: 'De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen. Daarom zal ook het Heilige dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden' (Lc. 1 : 35). Mensen die hyperskeptisch zijn en anderen, die een te beperkte wetenschapsopvatting hebben zullen misschien ongelovig spotten, maar de engel verdreef elke twijfel toen hij zei: 'Want voor God is niets onmogelijk' (Lc. 1 : 37, Groot Nieuwvertaling).

Voor Christenen is elke suggestie, dat God de Heilige Geest niet bij machte zou zijn om de maagdelijke geboorte tot stand te brengen, nonsens. Als we geloven dat God God is en dat Hij het heelal regeert, dan is niets voor zijn onbegrensde macht te groot. God doet in alle tijden wat Hij verkiest. Toen Hij de geboorte van de Messias plande, verrichtte Hij een wonder. Hij sloeg één schakel in de normale fysiologische ketting over: er kwam geen man bij te pas. Het leven, dat in de schoot van de maagd werd gevormd, was alleen maar het geïncarneerde leven van God de Zoon in het menselijk vlees.

De maagdelijke geboorte was een zo buitengewoon teken, dat het daarin duidelijk wordt dat God en niet de mens in de incarnatie aan het werk is. Er zijn tegenwoordig een paar zogenaamde theologen, die de incarnatie ontkennen. Ze verwerpen het God-zijn van Jezus Christus. Daarmee komen ze erg dicht bij een lasteren van de Heilige Geest! De Heilige Geest was vóór Pinksteren ook aan het werk onder Jezus' discipelen. We weten dat, omdat Jezus van hen zei: 'De Geest blijft bij u' (Joh. 14 : 17). Jezus zei ook tegen Nicodemus: 'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan' (Joh. 3 : 5). En daarna zei Hij opnieuw: 'Gijlieden moet wederom geboren worden' (Joh. 3 : 7).

Toch verschilde het werk van de Geest temidden van de mensen in Jezus' tijd van zijn werk nu. Want in Joh. 7 : 39 geeft de apostel Johannes dit commentaar bij de woorden van Jezus: 'Want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.' Pas daarna zullen zij, die in Hem geloven, de Geest kunnen ontvangen.

Wat precies dit verschil zou zijn, onthult de Bijbel ons niet volledig. Maar we weten, dat de komst van de Geest met Pinksteren in een veel vollere mate plaatsvond, dan alles wat de discipelen tevoren ooit ervaren hadden. In elk geval hebben we gezien, dat de Heilige Geest op verschillende manieren bij de geboorte en in het leven van onze Heer Jezus Christus en in het leven en werk van zijn discipelen aan het werk was.

Het werk van de Geest van Pinksteren tot heden

In het boek Handelingen beschrijft Lucas Jezus' hemelvaart (Hand. 1 : 9-11). In hoofdstuk 2 schildert hij het nederdalen van de Heilige Geest op de aarde (Hand. 2 1-4). Jezus had gezegd: 'Indien ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien ik heenga, zal ik Hem tot u zenden' (Joh. 16 : 7). Petrus wees, toen hij over de verheerlijkte Christus sprak, op de vervulling van deze belofte: 'Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is en de belofte des Heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij èn ziet èn hoort' (Hand. 2 : 33).

Vele jaren geleden vertrok een poolonderzoeker met een expeditie naar de Noordpool. Na twee jaren in het eenzame noordland schreef hij een kort bericht, maakte dit onder de vleugel van een postduif vast en stond op het punt om haar los te maken voor haar reis van drieduizend kilometer naar Noorwegen. De onderzoeker keek om zich heen naar de verlatenheid. Er was geen schepsel te zien. Er was niets dan ijs, sneeuw en eendeloze bittere kou. Hij hield het bevend vogeltje een moment in zijn hand en liet het dan in de ijskoude lucht los. De vogel maakte drie rondjes en begon toen de tocht naar het Zuiden over ijs en bevroren watervlakten, totdat zij duizenden kilometers verder neerdaalde in de schoot van de vrouw van de onderzoeker. Door de komst van de vogel wist de vrouw, dat alles met haar echtgenoot daar in de donkere nacht van het Noordpoolgebied in orde was.

Op dezelfde manier bewees de komst van de Heilige Geest, de hemelse duif, de discipelen dat Christus thuisgekomen was in het hemels heiligdom. Hij was gezeten te rechterhand van God de Vader, want zijn verzoenend werk was voltooid. De komst van de Heilige Geest vervulde Christus' belofte en getuigde er tevens van, dat Gods gerechtigheid gehandhaafd was. Nu was het tijdperk van de Heilige Geest, dat niet had kunnen aanbreken voordat Christus verheerlijkt was, begonnen.

Zonder twijfel betekende de komst van de Heilige Geest op de Pinksterdag een beslissend keerpunt in de geschiedenis van Gods bemoeienissen met het menselijk geslacht. Het is één van vijf gebeurtenissen in het verleden. Alle vijf zijn essentiële bestanddelen van het christelijk evangelie: de Vleeswording, de Verzoening, de Opstanding, de Hemelvaart en Pinksteren. Een zesde bestanddeel ligt nog in de toekomst: Jezus' Wederkomst.

De Vleeswording als het eerste gebeuren betekende dat God als waarlijk mens het menselijk leven verlossend binnentrad. Het tweede gebeuren in de reeks was het middel waardoor God rechtvaardig kon blijven en toch schuldige mensen kon rechtvaardigen: de Verzoening. Het derde, de Opstanding, toonde aan, dat de drie grote vijanden van de mens, de dood, satan en de hel, beslissend verslagen waren. Het vierde, de Hemelvaart, toonde, dat de Vader het verzoenend werk van de Zoon had aanvaard en dat aan zijn rechtvaardige verlangens was voldaan. Pinksteren, het vijfde gebeuren, verzekert ons, dat Gods Geest gekomen is om Gods doelstellingen met de wereld, de Kerk en de individuele gelovige te verwerkelijken!

De Joodse godsdienstige kalender was opgebouwd rond een aantal jaarlijkse feesten. De drie belangrijkste daarvan waren die waarop alle mannen voor de Heer verschijnen moesten (Deut. 16 : 16). Dat waren de feesten van Pascha, Loofhutten en Pinksteren.

Het Paschafeest herdacht de tijd, waarin de Israëlieten wonderbaarlijk bevrijd werden van een lange periode van slavernij in Egypte. Nadat een gaaf, 'onberispelijk' lam was gedood (Ex. 12 : 5), brachten de Israëlieten het bloed ervan aan boven de deur van ieder Israëlitisch huis en werd het lam gebraden en gegeten. Het bloed van het lam bracht bevrijding van Gods oordeel. Het oudtestamentische Pascha vond zijn uiteindelijke vervulling in Christus' dood op Golgotha. 'Want ook ons Paaslam is geslacht, Christus' (1 Cor. 5 : 7). De Hebreënbrief leert ons, dat het offeren van het bloed van stieren en geiten nu niet meer nodig is. Jezus Christus offerde zichzelf eens en voor al voor de verlossing van mensen door het vergieten van zijn bloed.

Het Loofhuttenfeest herinnerde Israël aan de dagen tijdens de uittocht uit Egypte, toen het volk niet in huizen woonde maar in hutten van takken. Het feest viel in de tijd, dat de oogst werd binnengebracht en daarom heet het in Ex. 23: 16 het feest van de oogst. Misschien werd het feest van de bevrijding uit Egypte vervuld in de grotere bevrijding en zegen, die met de verlossing in Christus kwamen. Joh. 7 38 suggereert wellicht, dat de komst van de Heilige Geest dorst lest, zoals noch het water van de woestijn, noch de regen die voor de oogst nodig was, kon doen. Pinksteren stond bekend als het 'Wekenfeest', want het werd gevierd op de dag die volgde op de periode van zeven sabbatten - een week van weken - na het Paschafeest. Omdat het op de 50^e dag viel, kreeg het de naam Pinksteren, afgeleid van het Griekse woord voor vijftig: pentekosta. Op het Pinksterfeest vierde men het begin van de oogst. In Num. 28 : 26 heet het 'de dag der eerstelingen'. De Pinksterdag in het Nieuwe Testament, de dag waarop de Heilige Geest kwam, was inderdaad een 'dag van eerstelingen': het begin van Gods oogst in de wereld, die voltooid wordt bij de wederkomst van Christus. Pinksteren in het Nieuwe Testament betekent het begin van het huidige tijdperk van de Heilige Geest. Gelovigen staan onder zijn leiding, zoals Jezus' discipelen onder diens leiding stonden. Vanuit de hemel oefent Jezus nog steeds zijn heerschappij over ons uit, maar omdat Hij niet langer lichamelijk in ons midden is, brengt Hij zijn richtlijnen over door middel van de Heilige Geest, die Christus voor ons reëel maakt. Na Pinksteren is de Heilige Geest de verbinding tussen de eerste en de tweede komst van Jezus. Hij past het werk van Jezus toe op mensen in deze tijd, zoals we op de volgende bladzijden zullen zien.

Toen ik kort nadat ik een Christen was geworden een studie over de Heilige Geest was gaan maken, was een van de eerste vragen die ik me stelde: waarom moest de Heilige Geest komen? Al gauw vond ik bij mijn bijbelstudie het antwoord. Hij kwam omdat Hij een werk moest volbrengen in de *wereld*, in de *Kerk* en in de *individuele Christen*. Dat zullen we nu gaan ontdekken.

Het huidige werk van de Heilige Geest in de wereld

Wat de wereld betreft is er een tweevoudig werk van de Geest. Ten eerste is Hij gekomen om de wereld te overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel (Joh. 16 : 7-11). De Bijbel leert ons, en wij weten het uit ervaring, dat allen gezondigd hebben en Gods heerlijkheid derven (Rom. 3 : 23). Zondige mensen kunnen het eeuwige leven niet beërven. Iedereen, die ooit geboren is, recapituleert Adams val. Iedereen is geboren met het zaad der zonde in zich, dat bij het opgroeien een menigte zonden oplevert. Er is een onderscheid tussen zonde en zonden. Zonde is de wortel, zonden zijn de vrucht.

Maar iemand is zich er wellicht niet bewust van, dat zonde zijn diepste probleem is en dat zijn zonde hem heeft afgesneden van gemeenschap met God. Daarom is het het werk van de Heilige Geest om hem onrustig te maken en hem van zonde te overtuigen. Als dat niet plaatsvindt, kan hij de verlossing niet ervaren. Bij onze bijeenkomsten heb ik mensen zien weglopen, die terwijl ik aan het spreken was hun vuisten naar me balden. Ze staan, naar ik weet, niet vijandig tegenover mij persoonlijk, maar hun ogen zijn geopend door de Heilige Geest. Vaak komen zulke mensen later terug om Christus te vinden.

Maar de Heilige Geest overtuigt niet alleen van zonde, Hij overtuigt mensen, dat Jezus Gods gerechtigheid is. Hij toont zondaren, dat Jezus de weg, de waarheid en het leven is en dat niemand tot de Vader komt dan door Hem. De Heilige Geest overtuigt de wereld van oordeel, omdat de vorst van deze wereld geoordeeld is en omdat allen geoordeeld zullen worden, als ze Gods aanbod van eeuwig leven afslaan. Toen de apostel Paulus voor Agrippa getuigde, zei hij, dat God op de weg naar Damascus ten tijde van zijn bekering met hem had gesproken over de aard van zijn werk. Het zou betrekking hebben op de heidenen en ten doel hebben, 'hun ogen te openen ter bekering uit de duisternis tot het licht en van de macht van satan tot God opdat zij vergeving van zonden zouden ontvangen' (Hand. 26 : 18).

Op het moment dat Jezus Christus stierf aan het kruis, Leed de satan een overweldigende nederlaag. Die nederlaag is misschien niet zonneklaar, wanneer we onze kranten lezen en naar ons televisiescherm kijken, maar in principe is satan een verslagen vijand. Hij voert nog steeds zijn gemene oorlog en het moment van zijn vernietiging, van zijn verwijdering van deze aarde, is dichtbij. Maar voordat het zover is, zal hij zijn activiteiten intensiveren. Christenen over de hele wereld weten heel duidelijk, dat er nieuwe demonen in actie zijn. Perversies, geweld, de gedachte dat alles mag en honderd andere sinistere tendensen dringen zich op wereldschaal op, in een mate die misschien sinds de dagen van Noach ongekend is. De Heilige Geest is ge-

komen om onze aandacht op deze dingen te vestigen, want Hij is diep betrokken bij de bijbelse profetie, zoals we later zullen zien.

Het werk van de Heilige Geest in de wereld is niet beperkt tot het werk van overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Zijn *tweede werk* in deze wereld is om de groei van de wetteloosheid te hinderen. Zo werkt Hij ook bewarend. De apostel Paulus zei: 'Want het geheimenis der wetteloosheid is reeds in werking; wacht slechts totdat hij die op het ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is (2 Thess. 2 : 7).

De Schrift maakt duidelijk, dat deze planeet al letterlijk een hel op aarde zou zijn, als de Heilige Geest niet op aarde aanwezig zou zijn. De ongelovige wereld heeft er nauwelijks weet van, wat ze aan het inperkend werk van de Heilige Geest te danken heeft.

Verscheidende theologen in Europa en Amerika, waarmee ik kort geleden sprak, zijn van oordeel, dat de Heilige Geest geleidelijk, naarmate we de climax aan het eind van het huidige tijdperk naderen, uit de wereld teruggetrokken wordt. Wanneer Hij volledig teruggetrokken is, zal 'de hel losbreken'. De wereld zal oorlogen, geweld, uitbarstingen, perversies, haat en angst meemaken, waarvan we nu alleen nog maar glimpen opvangen. Het menselijk geslacht zal zich in een eigen gemaakte hel bevinden. Vrij van de inperkingen door de Heilige Geest zal de antichrist een korte tijd de opperste regeermacht bezitten, totdat hij door de komst van de Heer Jezus Christus en van de hemelse legers verpletterd wordt!

De Heilige Geest handelt ook door middel van het volk Gods, dat door Jezus in zijn Bergrede het zout der aarde en het licht der wereld is genoemd (Mt. 5 : 13, 14). Dat is een heel geschikte beeldspraak, want zout en licht zijn krachten, die stil en niet opdringerig en toch met groot effect werken. Zout en licht spreken over de invloed, die Christenen in de samenleving ten goede kunnen uitoefenen. Wij gelovigen vinden het soms moeilijk om te begrijpen, welke invloed we kunnen hebben, terwijl we zo'n minderheid vormen, zo vaak verdeeld en af en toe zo ongehoorzaam zijn. Toch kunnen we door de kracht van de Geest het kwaad inperken en het goede doen!

Om de beeldspraak nog verder te ontvouwen: zout en licht zijn in onze huizen essentieel: licht lost de duisternis op en zout houdt bederf tegen. De Bijbel zegt ons, dat de toestand van de wereld naarmate we het einde der tijden naderen donkerder zal worden. De wereld heeft van zichzelf geen licht en ze wordt gekenmerkt door een steeds sneller verlopend proces van bederf. Jezus hield ons echter voor, dat wij, die zijn volgelingen zijn, hoe zwak en klein in aantal we ook zijn, als zout functioneren, zodat we het vervalsproces kunnen hinderen. Christenen die in deze wereld aan het werk zijn, zijn het enige echte geestelijke licht temidden van grote geestelijke duisternis.

Dat legt een geweldige verantwoordelijkheid op ons allen. Alleen wanneer de wereld onze goede werken ziet, weet zij dat er een licht schijnt. Alleen wanneer de wereld onze morele aanwezigheid voelt, kan ze zich bewust worden van het zout. Daarom waarschuwde Christus ervoor, dat het zout zijn kracht zou kunnen verliezen en het licht zou kunnen uitdoven. Hij zei: 'Laat uw licht schijnen' (Mt. 5 16). Als u en ik die rol trouw zouden vervullen, zou er bijna direct een dramatische maar vreedzame revolutie in de wereld plaatsvinden. Wij Christenen zijn *niet* machteloos. Ons staat door God de Heilige Geest zelfs in deze wereld, de machtige kracht van God ter beschikking.

Het werk van de Heilige Geest in de Kerk

De Heilige Geest is niet alleen in de wereld, maar ook in de Kerk actief. Wanneer we over de Kerk spreken, heb ik het niet over Hervormde, Gereformeerde, Rooms-Katholieke, Baptistische, Lutherse of Pinksterkerken, maar over het totaal van de gelovigen. Het woord 'Kerk' komt van een Grieks woord, dat 'samengeropenen' betekent.

Al was de Kerk in het Oude Testament in een geheimenis gehuld, toch riep Jesaja uit: 'Zo zegt de Here Here; Zie Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag' (Jes. 28 16). Het Nieuwe Testament spreekt van Christus als die vaste grondslag van zijn Kerk waarvan alle gelovigen levende stenen zijn, ingevoegd voor de bouw van een heilige tempel in de Heer (1 Petr. 2 : 5). Christus is ook het Hoofd van zijn lichaam, de universele Kerk. En Hij is het hoofd van elke plaatselijke gemeente van gelovigen. Iedereen, die zich van zijn zonde heeft bekeerd en Jezus Christus als Verlosser en Heer heeft aangenomen, is een lid van dit lichaam, dat de Kerk genoemd wordt. Daarom is de Kerk meer dan een godsdienstige organisatie. Ze is een organisme met Christus als levend hoofd. Ze is levend omdat het leven van Christus in elk lid leeft.

Welke rol speelt de Heilige Geest daarin?

Ten eerste zegt de Bijbel ons heel mooi, dat de Kerk door Hem tot stand is gebracht: 'Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen en allen zijn wij met één Geest gedrenkt. Want het lichaam bestaat ook niet uit één lid, maar uit vele leden' (1 Cor. 12 : 13, 14).

Ten tweede: Door de Geest leeft God in de Kerk: 'In Hem (Christus) . . . wordt ook gij medegebouwd tot een woonstede Gods in de Geest' (Ef. 2 : 22). God woont tegenwoordig niet in met handen gemaakte tempels. Maar als we ontdekken, dat God in onze kerkelijke bijeenkomsten werkelijk persoonlijk in ons midden is,

dan zal dat onze aanbidding en lofprijzing verdiepen.

Er moet één punt met betrekking tot de relatie tussen de Heilige Geest en Jezus Christus verduidelijkt worden. De Schriften spreken over 'Christus in u' en sommige Christenen weten niet helemaal wat dat betekent. Als de Godmens is Jezus in een verheerlijkt lichaam. En waar Jezus is, moet zijn lichaam ook zijn. In die zin, in zijn werk als de tweede persoon van de Drieëenheid, is Jezus nu in de hemel aan de rechterhand van zijn Vader.

Kijk bijvoorbeeld naar Rom. 8 : 10: 'Indien Christus in u is, dan is uw lichaam dood vanwege de zonde.' Of let op Gal. 2 : 20: 'Christus leeft in mij.' Het is in deze verzen duidelijk, dat wanneer de Geest in ons is, dan ook Christus in ons is. Christus woont in onze harten door ons geloof. Maar de Heilige Geest is de persoon van de Drieëenheid, die in feite in ons woont, Hij is gezonden door de Zoon, die weggegaan is maar die persoonlijk terug zal komen, wanneer we Hem letterlijk zien zullen.

Gelovigen zijn inderdaad de woonplaats van de Geest. Maar ongelukkigerwijze schieten ze vaak tekort in de vrucht van de Geest. Ze moeten bezielde worden en nieuw leven krijgen. Dat werd met kracht onder mijn aandacht gebracht door bisschop Festo Kivengere. Hij schreef in een artikel over de opmerkelijke opwekkingsbewegingen, die over Oost-Afrika gegaan zijn: 'Ik wil u deelgenoot maken van . . . het heerlijke werk van de Heilige Geest, die een dode kerk nieuw leven brengt . . . Noemt u het vernieuwing, tot leven komen, of hoe u het maar wilt . . . De Heer Jezus begon in de kracht van zijn Opstanding door middel van de kracht van de Heilige Geest, een kerk te bezoeken, die als beenderen verstrooid was. Misschien verbaast het sommigen van u . . . dat je evangelikaal en opgedroogd kunt zijn, maar dat is mogelijk. En toen kwam Jezus Christus . . . De stoot ertoe, de groeiende kracht, kwam door een eenvoudige uiteenzetting over het Nieuwe Testament en de Heilige Geest haalde mannen en vrouwen, mijzelf inclusief, uit hun isolement en trok ons naar het centrum, het Kruis. Het thema van het Oost-Afrikaans reveil was het Kruis en dat hadden we nodig . . . De Heilige Geest trok mannen en vrouwen uit hun isolement en veranderde ons - In de felle gloed van Gods liefde waren zonden zonden en werden harten omgesmolten.'

Zo ben ik bevriend met een predikant in Florida. Hij had verschillende academische titels van een van Amerika's beroemdste universiteiten aan de Oostkust. Hij had een gemeente in Nieuw-Engeland. Door zijn grondige studie was hij bijna een agnosticus geworden, al geloofde hij diep in zijn hart nog wel. Hij vertelde dat hij zijn gemeente in Nieuw-Engeland om zich heen zag wegwijnen. Door een reeks gebeurtenissen kwam hij op het punt, waar hij de Bijbel als Gods onfeilbaar woord aanvaardde. Hij begon met kracht te leven en te preken. De vrucht van de Geest werd in zijn leven zichtbaar en geestelijke kracht werd in zijn werk zichtbaar. Hij zag hoe zijn gemeente tot bloei kwam als een roos. De mensen kwamen overal vandaan om hem te horen preken.

Ten derde: de Heilige Geest geeft bepaalde mensen in de Kerk gaven 'om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus' (Ef. 4 : 12). Omdat we deze gaven uitvoeriger in latere hoofdstukken willen bespreken, is het voldoende om hier vast te stellen, dat de Heilige Geest aan iedere Christen, op het moment wanneer hij Christus aanneemt, een of andere gave schenkt. Geen Christen kan zeggen: 'Ik heb geen gave.' Iedere gelovige heeft op zijn minst één gave van de Heilige Geest. Het is een zwak punt in de kerken van vandaag, dat ze er niet in slagen om de gaven, die God aan mensen in de kerkbanken geschonken heeft, te herkennen, tot bloei te brengen en volop te benutten.

Ik ben bevriend met een predikant aan de Westkust van de Verenigde Staten. Op een zondag deelde hij onbeschreven papiertjes aan zijn gemeenteleden uit. Hij zei: 'Ik wil, dat jullie een week lang erover nadenkt en bidt, welke gave jullie van de Heilige Geest ontvangen hebt. Schrijf het dan op dit papiertje. Dan zullen we ze aanstaande zondagmorgen inzamelen'. De zondag daarop werden meer dan 400 briefjes ingeleverd. Sommigen hadden slechts één gave genoteerd, anderen twee of drie en weer anderen zeiden, dat ze niet zeker waren van hun gave. Maar als resultaat werd de hele gemeente gemobiliseerd. Alle gaven begon men te benutten. De gemeente werd getransformeerd tot een groei-gemeente met geestelijk bezielde leden. Tot die tijd toe hadden de mensen verwacht, dat de predikant alle gaven zou hebben en al het werk zou doen. Ze waren slechts toeschouwers. Nu ontdekten ze, dat ze een even grote verantwoordelijkheid bezaten om hún gaven te gebruiken als de predikant draagt om de zijne te benutten.

Het werk van de Heilige Geest in het leven van de gelovige

Nadat we het werk van de Heilige Geest in de wereld en in de Kerk hebben nagegaan, moeten we nu de aandacht richten op de gelovige.

Ten eerste: De Heilige Geest verlicht het verstand van de gelovige: 'Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods.' (1 Cor. 2 : 10). 'En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken' (Rom. 12 : 2); 'En dat gij verjongd wordt door de geest van uw denken' (Ef. 4 : 23).

In een boekje, dat er de nadruk op legt hoe belangrijk het is, dat we God toelaten om ons bekeerd denken te ontwikkelen en te gebruiken, zegt John R. W. Stott: 'Niemand wil een koud, vreugdeloos, intellectueel Christendom. Maar betekent dat, dat we elk 'intellectualisme' tot elke prijs moeten vermijden? . . . De hemel

verhoede, dat kennis zonder vuur in de plaats zou komen van vuur zonder kennis. Gods bedoeling omvat beide: vuur, dat door kennis wordt geleid en kennis die door vuur wordt doorgloeid. Zoals ik eens Dr. John Mackay hoorde zeggen in de tijd, dat hij president was van de theologische faculteit van de Princeton Universiteit: 'Toewijding zonder nadenken is fanatisme in actie. Maar nadenken zonder toewijding is de verlamming van elke actie.'

Dr. Stott onderstreept dat zij, die zeggen dat waar het tenslotte op aankomt 'niet leer maar ervaring' is, zich vergissen. 'Dat komt erop neer, dat we onze subjectieve ervaring boven Gods geopenbaarde waarheid stellen.' Het gaat er de Heilige Geest om, de sluier die satan over ons denken heeft gelegd, weg te trekken en ons denken te verlichten, zodat we de dingen van God kunnen verstaan. Dat doet hij in het bijzonder, wanneer we Gods Woord lezen en bestuderen, dat zelf door de Heilige Geest geïnspireerd is.

Ten tweede: De Heilige Geest verlicht niet alleen het verstand van de Christen, maar komt ook in zijn lichaam wonen. 'Weet ge niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die ge van God ontvangen, hebt en dat ge niet van uzelf zijt?' (1 Cor. 6 : 19). Wanneer wij Christenen ons zouden realiseren, dat God zelf in de persoon van de Heilige Geest echt in ons lichaam woont, dan zouden we er veel meer op letten, wat we eten, drinken, lezen en waarnaar we kijken. Geen wonder dat Paulus zei: 'Nee, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang, om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden' (1 Cor. 9 : 27). Paulus bracht zijn lichaam onder discipline uit vrees voor Gods afkeuring. Dat zou ons in zondebelijdenis op onze knieën moeten brengen.

Ik hoef niet uit te weiden over andere manieren waarop de Heilige Geest in het leven van gelovigen werkt. Hij staat hen bij (Hand. 9 : 31), Hij leidt hen (Joh. 16 : 13), Hij heiligt hen (Rom. 16 : 13), Hij zegt zijn dienaren, wat ze moeten prediken (1 Cor. 2 : 13), Hij geeft zendelingen aanwijzingen, waarheen ze moeten gaan (Hand. 13 : 2), Hij komt onze zwakheid te hulp (Rom. 8 : 26) en Hij zegt zelfs gelovigen, waarheen ze niet moeten gaan (Hand. 16 : 6, 7).

Samenvattend: grof genomen kan men het werk van de Heilige Geest aan mensen in de drie perioden van de geschiedenis met drie woorden omschrijven: 'op', 'met' en 'in'. In het Oude Testament kwam Hij *op* bepaalde mensen en bleef daar voor een tijd (Ri. 14 : 19). In de Evangelieën is er de gedachte, dat Hij in de persoon van Christus *met* de discipelen is (Joh. 14 : 17). Vanaf het tweede hoofdstuk van Handelingen wordt over Hem gesproken als degene, die *in* het volk van God aanwezig is (1 Cor. 6 : 19).

3. De Heilige Geest en de Bijbel

Enige tijd geleden bracht een man zijn versleten Nieuwe Testament naar een boekbinder om het in fijn Marokkaans leer in te laten binden en op de rug in gouddruk *The New Testament* op te drukken. Op de afgesproken tijd kwam hij terug en vond zijn Nieuwe Testament prachtig ingebonden. De boekbinder had echter één verontschuldiging. 'Ik had niet genoeg kleine letters in mijn zaak om de woorden op de rug af te drukken, daarom heb ik ze afgekort.' Toen de man naar de rug van het Boek keek, zag hij daar T.N.T. Zo is het inderdaad! Het is Gods dynamiet.

Paulus stelt in het Nieuwe Testament vast, dat de hele Schrift van God afkomstig is. Hij zegt in feite: 'Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te vreden in de gerechtigheid' (2 Tim. 3 : 16). Voor 'ingegeven' gebruikt hij een Grieks woord, dat letterlijk 'door God ingeademd' betekent. Zo ongeveer als God de mens leven in-ademde en hem tot een levende ziel maakte, zo ademde Hij het geschreven Woord Gods leven en wijsheid in. Dat maakt de Bijbel tot het belangrijkste boek van de wereld, in het bijzonder voor wie in Christus gelooft. De bijbel is de constant vloeiende bron voor geloof, gedrag en inspiratie, waaruit we elke dag drinken.

De Heilige Geest inspireerde de Schrift

Direct of indirect wijzen honderden passages erop, dat God de Heilige Geest de mensen, die de Bijbel geschreven hebben, inspireerde. Wij weten niet precies, hoe Hij zijn boodschap overbracht op het denken van hen, die hij uitkoos om zijn Woord op te schrijven, maar we weten, dat Hij hen leidde om op te schrijven wat Hij wilde. 'Want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de Heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken' (2 Petr. 1 : 21).

Het lijkt erop, dat elk bijbelboek tot stand kwam vanwege een bepaalde behoefte in die tijd. Al kwam God aan die bepaalde behoefte tegemoet, toch zag Hij ook in de ver verwijderde toekomst. Hij ontwierp de Bijbel om aan de behoeften van alle mensen in alle tijden te voldoen. Om die reden schreven bijbelschrijvers soms over toekomstige gebeurtenissen, die ze niet helemaal begrepen en die ze maar vaag zagen. Jesaja heeft waarschijnlijk zijn 53^e hoofdstuk niet helemaal begrepen, toen hij honderden jaren voordat het plaatsvond, het lijden van Christus tekende. 'Naar deze zaligheid hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben, terwijl zij naspeurden op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen en van al de heerlijkheid daarna' (1 Petr. 1 : 10, 11).

Door heel het Oude en Nieuwe Testament heen vinden we telkens verwijzingen naar de Geest van God die de mensen van God, die de Schriften zouden schrijven, inspireert. Zo leert de Bijbel bijvoorbeeld, dat de Geest via David, die veel van de Psalmen schreef, sprak: 'De Geest des Heren spreekt door mij, zijn woord is op mijn tong' (2 Sam. 23 : 2).

Ook sprak Hij door de grote profeet Jeremia: 'Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven. Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Here, want zij zullen allen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken' (Jer. 31 : 33, 34). Ezechiël zei: 'Maar de Geest kwam in mij en deed mij op mijn voeten staan en Hij sprak mij aan en zeide tot mij: Ga naar binnen, sluit u op in uw huis' (Ez. 3 : 24).

De apostel Petrus sprak over 'de tijden waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten van oudsher' (Hand. 3 : 21).

De Hebreeënbrief citeert uit de Wet (Hebr. 9 : 6-8), uit de Profeten (Hebr. 10 : 15-17) en de Psalmen (Hebr. 3 : 710) en schrijft bij alle drie het auteurschap aan de Heilige Geest toe.

Jezus gaf zijn discipelen al van te voren de verzekering, dat de Heilige Geest de schrijvers van het Nieuwe Testament zou inspireren: 'De Heilige Geest . . . zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb' (Joh 14 : 26). Dat omvat de vier Evangelieën, van Mattheüs tot Johannes. Jezus' uitspraak 'Hij zal u de weg wijzen tot de volle waarheid' (Joh. 16 : 13) kan men betrekken op de boeken Handelingen tot en met Judas. 'De toekomst zal Hij u verkondigen' (Joh. 16 : 13) heeft betrekking op het boek Openbaring en op veel andere passages in het Nieuwe Testament. Zo is, zoals iemand heeft gezegd, de Schrift literatuur die door Gods Geest bewoond wordt.

Zoals God de Heilige Geest het schrijven van de Schriften inspireerde, zo was Hij ook behulpzaam bij de selectie van de 66 boeken, die samen de canon van het Nieuwe Testament vormen. Anders dan velen denken, werd het probleem, welke boeken in de Bijbel zouden worden opgenomen niet simpelweg opgelost door de keuze van mensen op een kerkelijk concilie. De Heilige Geest was aan het werk in met de Geest vervulde gelovigen, die de 66 boeken, die wij in onze Bijbel hebben, selecteerden. En tenslotte werd na jaren, zelfs na eeuwen van discussie, gebed en onderzoeken van eigen hart, de canon van de Schrift gesloten. De Heilige Geest sloeg bij zijn werk het menselijk proces niet over, maar werkte juist via dat proces.

'Inspiratie door de Geest' gedefinieerd

Wanneer we over de inspiratie van de Bijbel spreken, dan raken we direct aan een van de meest omstreden vragen van alle tijden. Vanaf het moment waarop satan Eva in de hof van Eden de vraag stelde: 'Heeft God niet gezegd . . . ?' hebben mensen het Woord van God aangevallen. Maar steeds wanneer ze het in de geschiedenis in twijfel getrokken hebben, heeft dit nare gevolgen gehad in het leven van de enkeling, van een volk (Israël) of van de kerk. Enkeling, volk of Kerk gingen zonder uitzondering een periode van geestelijk verval binnen. Vaak volgden afgoderij en immoraliteit.

Bekwame geleerden zijn het erover eens, dat de Heilige Geest de bijbelschrijvers niet zozeer als secretarissen gebruikte, aan wie Hij de Schriften dicteerde, ook al denken enkele oprechte Christenen dat het zo gegaan is. De Bijbel zelf stelt niet gedetailleerd vast, hoe de Heilige Geest precies met het tot stand brengen van de Schrift zijn doel bereikte. Maar we weten wèl, dat Hij gebruik maakte van het denken van levende mensen en hun gedachten leidde overeenkomstig zijn goddelijke doeleinden. Bovendien is het me altijd duidelijk geweest, dat we geen geïnspireerde ideeën zonder geïnspireerde woorden kunnen hebben. Het zou van nut zijn als we de belangrijke woorden, die met de door God beademde Schrift samenhangen, definiëren. Het eerste is het woord *inspiratie*.

Wanneer we over de totale of volle inspiratie van de Bijbel spreken, bedoelen we, dat de hele Bijbel, en niet enkele delen ervan, geïnspireerd zijn. Dr. B. H. Carroll, de stichter van het grootste theologische seminarie ter wereld (Southwestern Baptist Theological Seminary in Fort Worth, Texas), sprak en schreef uitvoerig over dit onderwerp:

' . . . De Bijbel wordt heilig genoemd, omdat ze het onfeilbaar, *theopneustos* (God-beademd) product van de Heilige Geest is . . .

Heel wat mensen zeggen: 'Ik denk dat het Woord van God in de Bijbel staat, maar ik geloof niet, dat de hele Bijbel Gods Woord is. Ze bevat het Woord van God, maar ze is niet het Woord van God.'

Mijn bezwaar daartegen is, dat je inspiratie nodig zou hebben om aan te geven welke stukken dan geïnspireerd zijn. Het zou een inspiratie vereisen, die veel moeilijker is dan het type, waar ik over spreek, om de bladzijden van de Bijbel om te slaan en uit te vinden, welk gedeelte het Woord van God is . . .

Met andere woorden: wat de Schriften betreft is de inspiratie volledig, dat betekent vol en compleet en daarom is mijn vraag: gelooft u in de volledige inspiratie? Als de inspiratie compleet is, dan moet ze volledig zijn.

Mijn volgende vraag is deze: gelooft u in de volledige letterlijke inspiratie? Ik wel, om de eenvoudige reden dat de woorden alleen maar uitdrukking zijn van ideeën en ik weet niet, hoe ik het idee bereik behalve dan door middel van woorden. Als de woorden dit idee niet weergeven, hoe kom ik het dan te weten? Soms is het woord heel klein, soms maar een letter of een leesteken. Zelfs het woord met maar één letter, de kleinste letter, toont de inspiratie van het Oude Testament. De man, die deze er plaatste was geïnspireerd.

Neem immers de woorden van Jezus. Hij zegt: 'Niet één jota of tittel van de wet zal verdwijnen.' De jota is de kleinste letter in het Hebreeuwse alfabet, en de tittel is maar een klein haaltje aan een Hebreeuwse letter. Jezus zegt, dat de hemelen kunnen instorten, maar dat geen jota of tittel van die wet vervallen zal. Hij zegt daarmee, dat de Schriften niet gebroken kunnen worden.

Wat kan niet gebroken worden? Wat geschreven staat kan niet gebroken worden als het *theopneustos* is. Maar het Woord is niet geïnspireerd als het niet *theopneustos* is, wat betekent doorademd of geïnspireerd door God'.

We zouden veel meer kunnen zeggen over de volledige betrouwbaarheid van de Bijbel. Ter illustratie: de Bijbel gebruikt honderden keren uitdrukkingen als 'God zeide' of 'Het Woord van de Heer kwam tot mij aldus.' Ook is het van belang, dat Jezus ons nooit gezegd heeft, aan de moeilijke passages van de oudtestamentische geschriften te twijfelen. Hij aanvaardde bijvoorbeeld de verhalen van Jona en de vis, Noach en de ark en de schepping van Adam en Eva als feiten en niet als fantasie. Als deze verhalen niet letterlijk waar geweest waren, zou Hij ons dat zeker verteld hebben. Maar telkens opnieuw haalde Jezus (en ook de schrijvers van het Nieuwe Testament) de Schriften aan als gezaghebbend en als het Woord van God zelf. Natuurlijk strekt de inspiratie door de Heilige Geest zich niet uit tot de vele bijbelvertalingen, maar alleen tot de oorspronkelijke talen. Geen enkele moderne taal bevat het precieze equivalent voor elk Grieks of Hebreeuws woord. Wel zijn talrijke geleerden het erover eens, dat de meeste vertalingen, ook met hun variaties, de fundamentele theologische leerstellingen van de Schriften - vooral zij die te maken hebben met het heil en het christelijke leven - niet veranderen of scheefftrekken.

Mijn vrouw heeft te allen tijde meer dan twintig verschillende vertalingen ter beschikking. Als ze zover is, dat ze de verschillende lezingen met elkaar vergeleken heeft, kan ze er aardig zeker van zijn, dat ze een goed idee heeft van de bedoeling, die de Heilige Geest in welke passage van de Schrift ook, heeft willen overbrengen.

Ook is het interessant, dat sommige woorden niet in andere talen vertaald konden worden, zodat het nodig was om ze aan de oorspronkelijke taal te ontlenen. Wat het Engels betreft kunnen we denken aan het woord 'baptism', omdat het Engels het woord doop niet kent. (Wat onze taal betreft, zou men kunnen denken aan ons Pasen, dat regelrecht van Pascha is afgeleid.) De Heilige Geest heeft erop gelet, dat de Bijbel geen dood

boek is, maar een levend voertuig, dat Hij naar zijn wil gebruiken kan.

Er is een tweede woord waar we over moeten spreken als we het over de Bijbel hebben. De Bijbel is niet alleen geïnspireerd, ze is ook *gezaghebbend*. Wanneer we zeggen, dat de Bijbel *gezaghebbend* is, bedoelen we dat Gods Openbaring bindend voor ons is. We onderwerpen ons aan haar, omdat ze van God gekomen is. Stel dat we vragen: Wat is de bron voor onze godsdienstige kennis? Het antwoord is: De Bijbel en die heeft gezag voor ons. Zoals John R. W. Stott geschreven heeft:

‘Het gezag van Oude of Nieuwe Testament verwerpen is het gezag van Christus verwerpen. Uiteindelijk onderwerpen we ons aan het gezag van de Schrift omdat we vastbesloten zijn, ons te onderwerpen aan het gezag van Jezus Christus . . . Onderwerping aan de Schrift ligt ten grondslag aan het dagelijks leven van de Christen want zonder die grondslag worden discipelschap, integriteit, vrijheid en getuigenis van de Christen alle ernstig beschadigd, zo niet vernietigd.’

Ja, elk terrein van ons leven hoort onder de heerschappij van Jezus Christus te staan. En dat betekent, dat het zoeklicht van Gods Woord in elk hoekje van ons leven moet doordringen. We zijn niet vrij om die delen van de Bijbel eruit te pikken, die we willen geloven of gehoorzamen. God heeft ons het geheel gegeven en we moeten aan het geheel gehoorzamen.

Nadat ik heb uitgelegd, wat ik versta onder het gezag, de inspiratie en de onfeilbaarheid van de Bijbel, moet ik nog op één andere vraag antwoord geven. Hoe ben ik dit alles over de Bijbel gaan geloven? Er zijn verschillende redenen voor het vertrouwen stellen in de Bijbel als Gods Woord, maar juist op dit punt wordt het werk van de Heilige Geest bijzonder duidelijk. De waarheid van de zaak is, dat de Heilige Geest, die door het gebruik maken van mensen de auteur van de Schriften is, ook in ieder van ons werkt om ons ervan te overtuigen dat de Bijbel het Woord Gods is en op alle punten vertrouwd kan worden.

In zijn *Institutie van de Christelijke Religie* spreekt Calvijn een woord over het getuigenis van de Heilige Geest, waar ik van houd:

‘Dezelfde Geest, die door de mond der profeten gesproken heeft, moet daarom in onze harten doordringen om ons ervan te overtuigen, dat ze getrouw hebben uitgesproken, wat hun van Godswege was opgedragen . . . Totdat Hij hun denken verlicht, wankelen ze steeds tussen veel twijfels . . . Laat dit punt dus vaststaan: dat zij, die in hun binnenste door de Heilige Geest onderwezen zijn, werkelijk rusten op de Schrift en dat de Schrift inderdaad zichzelf staft: daarom is het onjuist om haar te willen bewijzen of te beredeneren. De zekerheid, die ze bij ons verdient, verkrijgt ze door het getuigenis van de Geest. Want zelfs als ze door haar majesteit onze eerbied wint, raakt ze alleen dan diep ons leven aan, wanneer ze door de Geest aan ons hart verzegeld wordt.’

Calvijn gaat dan verder: ‘Daarom, verlicht door zijn kracht geloven we noch naar eigen oordeel, noch naar dat van een ander, dat de Schrift van God komt. Maar boven menselijk oordeel uit, stellen we met totale zekerheid vast (net alsof we Gods eigen majesteit zouden zien) dat ze ons is toegevloeid uit Gods eigen mond via de dienst van mensen. We zoeken niet naar bewijzen, naar kentekenen van echtheid, waar ons oordeel op zou kunnen steunen, maar we onderwerpen ons oordeel en ons verstand aan haar, als aan iets dat ons raden verre te boven gaat! We doen dat niet als mensen, die gewend zijn om naar iets onbekends te grijpen, dat bij nader onderzoek hun toch niet bevalt, maar in het volle besef, dat we de onaantastbare waarheid vasthouden!’

De Verlichting van de Geest

Dat de schrijvers van het Oude en Nieuwe Testament door de Heilige Geest geïnspireerd waren, is maar één kant van het verhaal. Daar komt bij, dat Hij bij de lezers ervan het denken verlicht en de harten opent. We vinden dit geestelijk antwoord op Gods Woord op allerlei manieren beschreven. Jeremia zei: ‘Zo vaak uw woorden gevonden werden, al ik ze op, uw woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten, want uw naam is over mij uitgeroepen, Here, God der heerscharen’ (Jer. 15 : 16). Verder zei Jesaja: ‘Het gras verdórt, de bloem valt af, maar het woord van onze God houdt eeuwig stand’ (Jes. 40 : 8). Jezus waarschuwde de Sadduceeën van zijn tijd, dat ze in hun leer aan allerlei dwalingen vasthielden, omdat ze de Schriften noch de kracht Gods kenden (Mt. 22 : 29). Dat legt verband tussen de Schriften en de kracht van de Heilige . Geest, die door middel van de Bijbel verandering tot stand brengt. Bovendien haalt Johannes Jezus' woorden aan, dat de Schrift niet gebroken kan worden (Joh. 10 : 35). Ook zei Jezus: ‘Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb’ (Joh. 15 : 3).

Zo geeft de Heilige Geest ons via de Bijbel niet alleen dogmatische en historische waarheid, Hij maakt ook van haar gebruik als een middel om tot ons hart te spreken. Daarom dring ik er voortdurend bij mensen op aan om de Schriften te bestuderen, of ze nu al of niet ten volle begrijpen wat ze lezen. Het lezen van de Schrift zelf stelt de Heilige Geest in staat om ons te verlichten en zijn werk in ons te verrichten. Terwijl we het Woord lezen, verzadigt zijn boodschap ons hart, of we ons nu bewust zijn van wat er gebeurt of niet. Het Woord raakt met heel zijn mysterieuze kracht ons leven aan en geeft ons kracht.

We zien dat bijvoorbeeld in een uitspraak van Paulus: ‘Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen die Hem liefhebben. Maar God heeft het óns geopenbaard door de Geest’ (1 Cor. 2 : 9, 10).

Let erop, dat Paulus niet zegt, dat God ons deze wonderbare dingen door zijn *Woord* heeft geopenbaard (al treffen we ze daarin aan), maar Hij doet dit veeleer door zijn *Geest* via het Woord. 'Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is' (1 Cor. 2 : 12). Zo zei het ook Ds. Gotfried Osei-Mensah uit Kenya op het Congres over Evangelisatie, Lausanne 1974: 'Het is het werk van de Heilige Geest om waarheden te openbaren die tevoren voor menselijk onderzoeken en begrijpen verborgen waren en om het denken van mensen te verlichten zodat ze kenbaar en begrijpelijk worden (1 Cor. 2 : 9, 10) . . . Als het de rol van de Heilige Geest is om ons te onderrichten, dan is het onze rol om toegewijde studenten van het Woord te zijn.'

Bij mijn eigen studie van de Schriften is dat ook mijn ervaring geweest. Dingen die ik wellicht jarenlang verstandelijk had geweten, kwamen op bijna wonderbare wijze in hun vollere betekenis tot leven. Bij mijn studie van de Schriften heb ik ook geleerd, dat de Geest steeds meer licht vanuit het Woord laat schijnen. Bijna altijd wanneer ik een oude bekende passage lees, ontdek ik er iets nieuws in. Dat gebeurt omdat het geschreven Woord van God een levend Woord is. Ik benader de Schrift altijd met het gebed van de psalmist: 'Ontdek mijn ogen, opdat ik aanschouwe de wonderen uit uw wet' (Ps. 119 : 18).

De eenheid van de Geest en het Woord

Er bestaat een heerlijke eenheid tussen de Heilige Geest en het Woord van God. Petrus illustreerde dat op de Pinksterdag toen hij uit het Oude Testament citeerde: 'Dit is het waarvan gesproken is door de profeet Joël' (Hand. 2 : 16). 'Dit' slaat op de beloofde Geest. 'Het' slaat op het geschreven Woord. 'Dit is het' toont de wonderbare eenheid aan, die tussen de Geest en het Woord bestaat.

'Het woord eens konings is machtig' (Pred. 8 : 4) en 'waar de Geest des Heren is, is vrijheid' (2 Cor. 3 : 17). Deze twee dingen (kracht en vrijheid) zullen de woorden van diegene, die vervuld met de Geest het Woord van God verkondigt, kenmerken. James Hervey beschrijft de verandering die zich in Wesley voltrok toen hij door de Geest gegrepen was. 'Wesley's prédiking', zo zegt hij, 'was eens net als het afschieten van een pijl: de hele snelheid en kracht waren afhankelijk van de sterkte van zijn arm bij het spannen van de boog. Maar nu was het als het afvuren van een geweerkogel: de kracht had een andere krachtbron en er was alleen maar een vingerbeweging nodig om de kogel af te schieten.'

Ik ben overtuigd, dat effectieve verkondiging bijbelse verkondiging moet zijn, of het nu gaat om de uitleg van een enkel woord, van een tekst of van een hoofdstuk in de Bijbel. De Geest maakt gebruik van het Woord. Daarom gaat het erom, dat het Woord van God verkondigd wordt. Duizenden predikanten, zondagschoolleiders en christelijke werkers zijn krachteloos, omdat ze het Woord niet tot de bron van hun verkondiging en onderricht maken. Wanneer wé de Schriften verkondigen of onderrichten, openen we de deur voor de Heilige Geest om zijn werk te doen. God heeft niet beloofd om welsprekendheid of om knappe preken te zegenen. Hij Geeft beloofd, zijn Woord te zegenen. Hij heeft gezegd, dat dat niet leeg tot Hem zou terugkeren (Jes. 55 : 11).

Het is Gods Woord, dat ook onze levens verandert. We herinneren ons, dat God ons zijn Woord gegeven heeft om 'te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust' (2 Tim. 3 : 16, 17). Gebeuren die dingen in ons leven? Zijn we bezig, Gods waarheid te leren? Jezus zei: 'Uw Woord is de waarheid (Joh. 17 : 17). Raken we overtuigd van de zonde in ons leven en van onze behoefte aan Gods correctie en Gods gerechtigheid wanneer we Gods Woord lezen? De Bijbel zegt: 'Want het Woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zo diep dat het vaneen scheidt ziel en geest, gewrichten en merg en het schift overleggingen en gedachten des harten. En geen schepsel is voor Hem verborgen, want alle dingen liggen open en ontbloot voor de ogen van Hem, voor wie wij rekenschap hebben af te leggen' (Hebr. 4 : 12, 13). Stel de studie van de Bijbel centraal in uw leven en u zult hem niet alleen leren kennen, maar hem ook gaan gehoorzamen. Laat Jobs woorden de uwe worden: 'Het gebod zijner lippen deed ik niet wijken, in mijn binnenste verborg

ik de woorden van zijn mond' (Jb. 23 : 12).

George Muller, de grote stichter van het weeshuis in Bristol uit de vorige eeuw, zei eens: 'De vitaliteit van ons geestelijk leven is precies even groot als de plaats, die de Bijbel in ons leven en onze gedachten inneemt . . . Ik heb de Bijbel honderdmaal doorgelezen en steeds met meer plezier. Het lijkt iedere keer een nieuw boek voor me. De zegen van een continue, nauwgezette, dagelijkse studie is groot geweest. Ik beschouw het als een verloren dag, als ik niet een flinke tijd met Gods Woord heb doorgebracht.'

De Geest maakt vandaag gebruik van het Woord

De Geest heeft de kracht om ook vandaag door middel van de Bijbel mensen te veranderen en te inspireren. We geven er een paar voorbeelden van, hoe Hij in de laatste tijd mensen heeft aangeraakt:

Een voormalige arts en Portugees generaal ging op een regenachtige dag wandelen. Toen hij thuiskwam ontdekte hij dat er een stuk papier aan zijn schoen vastzat. Toen hij het eraf trok, ontdekte hij dat het een traktaat was dat met Bijbelteksten het Evangelie uitlegde. Bij het lezen ervan bekeerde hij zich totaal tot Jezus Chris-

tus.

Dr. J. B. Phillips schrijft in het voorwoord van zijn 'Letters to Young Churches', dat hij voortdurend 'getroffen werd door de levende kwaliteit van het materiaal' waarmee hij werkte. Vaak voelde hij zich 'haast als een elektricien, die in een oud huis nieuwe leidingen aanlegt zonder dat hij de hoofdleiding kan uitschakelen.' Veel gevangenen in het 'Hanoi Hilton' tijdens de Vietnamese oorlog, werden door de Geest via het Woord van God machtig ondersteund. Deze mannen getuigden van de kracht, die ze uit het Woord van God ontvingen. In zijn boek 'In the Presence of Mine Enemies' vertelt Howard Rutledge hoe de gevangenen een code-systeem ontwikkelden, dat de vijand nooit had kunnen breken. Daarmee stonden ze met elkaar in contact, ze gaven namen en nummers van elke gevangene door. Ook gaven ze andere berichten door, ondermeer bijbelverzen.

Geoffrey Bull, een zendeling aan de Tibetaanse grens, zei in zijn boek 'Willen Iron Gates Yield', dat hij tijdens de drie jaar van zijn gevangenschap meedogenloze hersenspoelingen had ondergaan. Hij zou zijn ineen-gestort zonder de bijbelgedeelten die hij uit zijn hoofd had geleerd. Steeds opnieuw herhaalde hij deze voor zichzelf tijdens zijn eenzame opsluiting. Daardoor gaf God hem de kracht om de martelingen, waaronder hij had moeten bezwijken, te doorstaan.

Ik heb hier vooral geschreven over mensen, die gevangen genomen waren of in wanhopige omstandigheden verkeerden. Maar er zou veel kunnen worden gezegd over de dagelijkse voeding en geloofsversterking, die we allen uit de studie van het Woord van God ontvangen en over de wijsheid, die het voor het alledaagse leven verschaft. Dat herinnert me aan Hebr. 11 : 32: 'En wat moet ik nog verder aanvoeren? Immers de tijd zou mij ontbreken als ik ging verhalen van Gideon, Barak, Simson, Jefta . . .' Tienduizenden heiligen en martelaren Gods hebben de eeuwen door ontdekt, dat hun nachten verlicht en hun gekwelde zielen versterkt werden, omdat ze hulp hadden gevonden van de Geest in het Woord van God. Naarmate we het einde der tijden naderen, zal de vervolging geïntensiveerd worden. We zien in veel delen van de wereld daar al aanwijzingen voor. De schriftgedeelten, die we nu uit ons hoofd leren en de onderwijzing van Gods Woord die we nu ter harte nemen, zullen u in dat uur steunen! - of u nu geroepen bent om lichamelijk dan wel geestelijk te lijden voor de naam van Christus.

4. De Heilige Geest en het heil

Tijdens een van onze kruistochten in Londen kwam op een avond een Russische edelman. Hij sprak geen Engels. Toch reageerde hij, toen de uitnodiging werd gegeven om Christus aan te nemen. De Russisch-sprekende medewerker vroeg hem, hoe hij zonder Engels te kennen toch genoeg van de boodschap had begrepen om zo positief te reageren. 'Toen ik deze ruimte betrad', antwoordde de edelman, 'werd ik overstelpt door een verlangen naar God. Vertel me, hoe ik Hem vinden kan!'

Dit is maar één van honderden dergelijke verhalen, die me tijdens de jaren van mijn werk ter ore zijn gekomen. In onze kruistochten hebben we medewerkers, die verschillende talen spreken. Onlangs in Toronto waren getrainde medewerkers ter beschikking, die 28 talen konden spreken. Het is verbazingwekkend dat in bijna elke dienst mensen op de uitnodiging reageerden, die weinig of geen Engels verstonden. Voor mij is dat duidelijk het werk van de Geest, die ondanks de taalbarrière mensen tot de Verlosser trekt.

Wanneer iemand tot Christus komt, dan is, zo zegt de Bijbel ons, de Heilige Geest al op verschillende manieren aan het werk geweest. Misschien begrijpen we een paar daarvan niet ten volle, maar dat verandert niets aan het feit, dat de Heilige Geest diep bij onze verlossing betrokken is. In dit hoofdstuk willen we een blik werpen op een paar manieren, waarop de Geest werkt om ons tot Christus te brengen.

De noodzaak van geestelijke wedergeboorte

We leven in een revolutionaire, veranderende wereld. De morele vermogens van de mens liggen ver achter bij zijn technologische bekwaamheden en ontdekkingen. Dat zou een ramp kunnen betekenen voor het menselijk geslacht. In het licht daarvan is het tot stand brengen van de transformatie van de menselijke natuur, wat de wereld het meest nodig heeft. Veel van onze technologen zeggen, dat er een grote behoefte bestaat aan een nieuw type mensen. Zelfs de politiek-radicalen en de humanisten praten over de 'nieuwe mens'. Daaruit valt op te maken, dat ze erkennen, dat de mens zoals hij is, niet goed genoeg is. Daarom kijken ook zij uit naar de komst van de nieuwe mens die, naar zij zeggen, tot stand zal komen wanneer de maatschappij zo veranderd is, dat een nieuwe omgeving hem kan produceren.

Ook zijn er de technocraten, die geloven dat de technologie nu zo snelle vorderingen maakt, dat we spoedig in staat zullen zijn om een geheel nieuwe mensheid te scheppen. We hebben geleerden in de genetica, die geloven dat zij tegen het eind van de eeuw in staat zullen zijn om elk mensentype dat ze willen, voort te brengen.

Maar er is alleen maar één definitief antwoord op de menselijke behoefte aan verandering. Wetenschap en technologie kunnen de fundamentele natuur van de mens niet veranderen. Economische herstructurering kan de fundamentele natuur van de mens niet veranderen. Een stuk zelfverbetering of denkfantasie kan de fundamentele natuur van de mens niet veranderen. Alleen God - Degene die ons geschapen heeft - kan ons herscheppen. En juist dat doet Hij, wanneer wij ons leven aan Jezus Christus geven. De Bijbel zegt: 'Zo is dan, wie in Christus is, een nieuwe schepping. Het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen' (2 Cor. 5 : 17). Wat een geweldige uitspraak! De Bijbel spreekt op verschillende manieren over deze verandering. Een van de meest beeldende is de term: 'opnieuw geboren worden.' Precies zoals we lichamelijk geboren zijn, kunnen we opnieuw - geestelijk - geboren worden. 'Hebt elkaar lief als wedergeboren, en niet uit vergankelijk maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende woord van God' (1 Petr. 1 : 23).

Zeker spreken maar weinig passages in het Nieuwe Testament zo direct over de rol van de Heilige Geest bij onze verlossing als het derde hoofdstuk van het Johannes Evangelie. Daarin haalt Johannes een gesprek voor ons aan, dat Jezus had met een zeer invloedrijk godsdienstig leider, Nicodemus. Nicodemus was rijk en lid van het Sanhedrin, de raad die aan het Joodse volk leiding gaf. Waarschijnlijk vastte hij een paar keer per week en bracht hij elke dag een tijd in gebed door in de tempel. Hij gaf tien procent van zijn inkomen voor godsdienstige doeleinden en was kennelijk een bekend godsdienstig leraar. In sommige hedendaagse kringen zou hij als een modelchristen worden beschouwd. Maar Jezus zei, dat al zijn goedheid niet voldoende was. Integendeel, Jezus zei: 'U moet wederom geboren worden' (Joh. 3 : 7).

Jezus legde verder uit, dat deze nieuwe geboorte - deze geestelijke verwekking - door de Heilige Geest voltrokken wordt. 'De wind blaast waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt of waar hij heengaat. Zo is een ieder die uit de Geest geboren is' (Joh. 3 : 8). Daar zit iets mysterieus in, we kunnen niet helemaal begrijpen, hoe die nieuwe geboorte tot ons komt. Ze komt van boven, niet uit de aarde of vanuit onze menselijke natuur. Ze komt vanwege de liefde en genade van God. Ze komt vanwege de dood en de opstanding van Jezus Christus. Ze komt vanwege het handelen van de Heilige Geest. De 'Open Bible' beschrijft in zijn aantekeningen bij Joh. 3 de ontmoeting tussen Jezus en Nicodemus als volgt: 'wat een schok moet het (voor Nicodemus) geweest zijn om te horen, dat zijn godsdienst niet genoeg was. Hij is dat nooit! Nicodemus kwam naar Jezus en sprak hem aan als een van God gekomen leraar. Jezus kende Nicodemus zoals Hij alle mensen kent (Joh. 2 : 24, 25) en Jezus wist dat hij meer nodig had dan een leraar - hij had een Verlosser nodig. Hij had meer nodig dan godsdienst - hij had een wedergeboorte nodig. Hij had meer nodig dan de wet - hij had leven nodig. Jezus begon met de spijker op de kop te slaan toen Hij zei: u moet wederom geboren worden. Nicodemus vroeg: hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? (Dat was een

heel begrijpelijke vraag.) Toen wees Jezus op het verschil tussen de twee geboorten: wat uit het vlees geboren is is vlees (het vlees verandert nooit) en wat uit de Geest geboren is, is geest (de Geest verandert nooit).' Jezus wist wat in aller hart ligt - de fatale ziekte die leugen, bedrog, haat, vooroordeel, hebzucht en lust veroorzaakt. Hij zei: 'Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godslasteringen. Dat zijn de dingen die een mens onrein maken' (Mt. 15 : 19,20). Psychologen beseffen, dat er iets met de mensheid mis is, maar ze zijn het er niet over eens waar het probleem ligt. De Bijbel zegt, dat het probleem van de mens het directe gevolg is van zijn beslissing als intelligent, moreel en verantwoordelijk wezen om tegen de wil van zijn Maker te rebelleren. De ziekte van de mens heet in de Bijbel: zonde.

Zonde is wetsovertreding, wetteloosheid (1 Joh. 3 : 4). Ze is tekortschieten in het doen van zijn plicht, een niet doen van wat men weet dat men voor Gods aangezicht zou moeten doen. Ze is een zich afwenden van het rechte pad. Jesaja zei: 'Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg' (Jes. 53 : 6). De Bijbel leert, dat de zondaar voor God 'dood' is als ze zegt: dat 'gelijk door één mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgedaan, omdat allen gezondigd hebben' (Rom. 5 : 12). Daarom is er in het innerlijk van ieder mens een radicale verandering nodig. Die verandering kan de mens zelf niet verdienen. Ze is ook niet iets wat de mens zelf kan volbrengen. En evenmin kan de wetenschap die verandering tot stand brengen. Het is iets dat alleen God kan en moet doen.

De Heilige Geest overtuigt ons van zonde en roept ons

Een van de meest verwoestende uitwerkingen van de zonde is, dat ze ons voor onze eigen zonden blind maakt heeft. Paulus spreekt over ongelovigen 'wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is' (2 Cor. 4 : 4). Alleen de Heilige Geest kan onze ogen openen. Alleen Hij kan ons overtuigen van de diepte van onze zonde. Dat is één reden, waarom de Heilige Geest 'de Geest der waarheid' genoemd wordt (Joh. 14 : 17). Jezus zei over de Heilige Geest: 'En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid en van oordeel: van zonde, omdat zij in Mij niet geloven, van gerechtigheid omdat Ik heenga tot de Vader en gij Mij niet langer ziet, van oordeel omdat de overste dezer wereld geoordeeld is' (Joh. 16 : 8-11).

J. Gresham Machen schreef: 'Er moet in de nieuwe geboorte het mysterieuze werk van de Heilige Geest plaatsvinden. Zonder dat zijn al onze argumenten vólslagen nutteloos . . . Wat de Heilige Geest in de nieuwe geboorte doet, is niet dat Hij zonder enig bewijsmateriaal van een mens een Christen maakt, maar integendeel, dat Hij de nevels van voor zijn ogen verwijdert en hem zo in staat stelt het bewijsmateriaal te ontdekken.'

Laten we ons herinneren, dat juist de waarheid van Gods Woord door de Heilige Geest gebruikt wordt om ons in ons hart van zonde te overtuigen. De Bijbel zegt ons: 'Zo is dan het geloof uit het horen en het horen door het woord van Christus' (Rom. 10 : 17). En elders lezen we: 'Want het woord Gods is levend en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zo diep dat het vaneen scheidt ziel en geest, gewrichten en merg en het schift overleggingen en gedachten des harten' (Hebr. 4 : 12). God de Heilige Geest kan de nederigste verkondiging of de zwakste woorden van ons getuigenis over Christus nemen en ze door zijn kracht omvormen tot een woord dat levens van anderen van zonde overtuigt.

Los van het werk van de Heilige Geest zouden we nooit Gods waarheid omtrent onze zonde helder zien en evenmin Gods waarheid omtrent onze Verlosser. Ik geloof, dat Jezus dat bedoelde in Joh. 6 : 44: 'Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader die mij gezonden heeft hem trekke, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.'

De Bijbel geeft ons echter ook een plechtige waarschuwing voor het geval dat we de roepstem van de Heilige Geest zouden weerstaan. In Gen. 6 : 3 lezen we: 'Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven.' Zonder de inzet van de Geest zou het de mens onmogelijk zijn om tot Christus te komen. Toch is er ook het gevaar dat we het stadium waarop we nog zouden kunnen terugkeren passeren en dat ons hart zo ongevoelig en verhard wordt, dat we de stem van de Geest niet meer kunnen horen.

Er is alweer veel, dat we op dit punt niet volledig kunnen begrijpen en het is niet onze zaak om te zeggen, wanneer dat stadium in een andermans leven bereikt is. Schijnbaar kon niemand meer verhard zijn geweest dan koning Manasse in het Oude Testament. Toch kwam hij tenslotte tot bekering van zijn zonden en werd hem door God in diens genade vergeving geschonken (2 Kron. 33). Maar we mogen de waarschuwing van de Bijbel niet in de wind slaan,

die ons voorhoudt: 'Nú is het de tijd des welbehagens, en is het de dag des heils' (2 Cor. 6 : 2). De schrijver van het Spreukenboek zei: 'Wie zijn nek verhardt ondanks herhaalde vermaning, wordt opeens onherstelbaar gebroken' (Spr. 29 : 1).

De Heilige Geest doet ons herboren worden

Naast bekering en geloof is een van de werken van Gods Geest in het mensenhart de regeneratie. 'Regeneratie' is een ander woord voor vernieuwing en wedergeboorte. 'Hij heeft ons gered, niet om werken der gerechtigheid die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de Heilige Geest' (Tit. 3 : 5).

Het gaat hier om een verandering eens voor al, al heeft ze blijvende uitwerkingen. In Joh. 3 : 3 spreekt de Bijbel over 'wederom geboren worden', maar het Grieks suggereert de gedachte van een 'van bovenaf geboren worden'. De zondaar in zijn natuurlijke toestand is geestelijk dood in zijn overtredingen en zonden. In de wedergeboorte wordt levend gemaakt wat dood was. De zondaar wordt door God vrijgesproken van de schuld de wet gebroken te hebben en elke zonde wordt hem vergeven. Verder wordt de gerechtvaardigde zondaar door de nieuwe geboorte een nieuwe schepping - een nieuw schepsel (2 Cor. 5 : 17, Gal. 6 : 15). Tenslotte is de wedergeboorte, net als de rechtvaardiging, onmiddellijk: ze is een eenmalige daad van de Heilige Geest, al hoeft de mens die wedergeboren is, zich niet van de precieze tijd bewust te zijn. Theologen hebben er lang over gedebatteerd, wanneer precies de wedergeboorte feitelijk in iemands leven plaatsvindt. Ondanks enkele meningsverschillen is het punt waar het op aan komt duidelijk: het is de Heilige Geest die ons van binnen wedergeboren doet worden.

Het geschenk van het nieuwe of goddelijke leven aan de wedergeboren mens komt tot onze ziel vanuit Christus door de Heilige Geest. Jezus zei, dat de nieuwe geboorte een geheimenis is. Hij gebruikt als illustratie de wind die waait: we voelen zijn uitwerkingen maar we kunnen niet zien waar hij vandaan komt of waar hij heen gaat. Zo is ook de wedergeboorte een verborgen gebeuren, want het is iets dat plaatsvindt binnen het hart van de enkeling, of degene die haar ontvangt dit nu weet of niet. Vaak is ze niet direct zichtbaar voor de mensen eromheen. De resultaten, die uit de nieuwe geboorte voortvloeien, zijn van zo'n onmetelijke betekenis, dat ze terecht een wonder genoemd mogen worden - het grootste van alle wonderen! Net zo als ongelovigen de aardse Jezus niet kenden en niet zagen dat God in zijn vleeswording voor hen stond, zo is het ook mogelijk dan de nieuwe mens in Christus althans een tijdlang niet herkend wordt. Toch leeft, of de wereld dit nu weet of niet, van binnen de nieuwe mens. Vroeger of later zal de nieuwe geboorte zich uiten in een godvruchtig leven. Maar het goddelijk leven dat voor eeuwig blijft, is aanwezig en de 'nieuwe mens' die het Rijk van God bezit, is present (2 Cor. 5 : 17) - een nieuwe schepping.

Daarmee ontkennen we niet het belang van een persoonlijk geloof, een persoonlijke beslissing. We zitten niet passief in een luie stoel te wachten totdat de Geest zijn werk verricht, voordat we tot Christus komen. We krijgen het bevel 'vraag en het zal u gegeven worden, zoek en gij zult vinden, klop en u zal opengedaan worden' (Mt. 7 : 7). We hebben Gods belofte: 'Dan zult gij Mij zoeken en Mij vinden, wanneer gij naar Mij vraagt met uw ganse hart' (Jer. 29 : 13). De Schrift zegt ons bovendien, dat het geloof zelf een gave van Gods Geest is: 'Want door genade zijt gij behouden, door het geloof en dat niet uit uzelf: het is een gave van God' (Ef. 2 : 8). Daarom hebben we alles wat nodig is om een beslissing voor Christus te nemen, maar we dragen nog steeds de verantwoordelijkheid om te antwoorden op de roep en het zondebesef, die van de Heilige Geest komen.

Het proces van de wedergeboorte is vanuit goddelijk perspectief niet gecompliceerd. Gods Geest gebruikt Gods Woord en maakt een kind van God. We worden wedergeboren door de werking van de Heilige Geest, die op zijn beurt het goddelijk geïnspireerd Woord van God gebruikt. Gods Geest brengt mensen leven. Op dit punt woont de Geest levenslang in een mens. Hij ontvangt *eeuwig* leven. Ik heb als evangelist met 35 jaar ervaring honderdduizenden mensen in auditoria, stadions, kerken en tenten zien toestromen om wat vaak 'een beslissing voor Christus' genoemd wordt, te nemen. Jaren geleden probeerde ik de term te veranderen. Ik sprak over 'zoekers'. Het naar voren komen in een evangelisatiesamenkomst betekent nog niet, dat men wedergeboren is of wordt. Naar voren komen om zich in het openbaar aan Christus toe te wijden is alleen een zichtbare daad, hoe belangrijk het ook is. Het geeft al of niet weer, wat er in het hart van de mens gebeurt of al plaats gevonden heeft. Wedergeboorte is *niet* het werk van de evangelist, het is het werk van de Heilige Geest. De onmisbare voorwaarde voor de nieuwe geboorte is een berouwvol geloof, maar een berouwvol geloof alleen redt niet. Echt geloof is Gods gave aan een mens en zoals ik al zei, helpt deze gave ons om ons te bekeren. Wanneer een mens dat soort bekering en geloof toont, mogen we er zeker van zijn dat God de Heilige Geest het van wedergeboorte vergezeld doet gaan. Daarin zien we Gods liefde en genade door Jezus Christus uitgestort op zondaren die naar het oordeel op weg waren.

Daarom betekent wedergeboorte, dat 'gelijk de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven wie Hij wil' (Joh. 5 : 21). In Handelingen noemde Petrus dit: berouw hebben of bekeerd worden. In Rom. 6 : 13 sprak Paulus over 'mensen die dood zijn geweest, maar nu leven'. Tegen de Kolossenzen zei Paulus: 'gij hebt de oude mens met zijn praktijken afgelegd en de nieuwe aangedaan, die vernieuwd wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper' (Col. 3 : 9,10).

U en ik kunnen de wedergeboorte niet erven. Veeleer is het zo: 'Allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun die in zijn naam geloven' (Joh. 1 : 12). Iemand

kan gedoopt zijn, zoals Hitler en Stalin gedoopt waren, maar dat is geen garantie dat hij wedergeboren is. Simon de Tovenaar werd door Philippus gedoopt nadat hij op een wat vage manier 'tot geloof gekomen' was, maar Petrus zei hem : 'Uw hart is niet recht voor God' (Hand. 8 : 21).

Iemand kan in een van de meer liturgische kerken belijdenis hebben gedaan, maar dat betekent niet noodzakelijkerwijs, dat hij wedergeboren is. We lezen in het boek Handelingen: 'De Heer voegde dagelijks toe aan de kring die behouden werden' (Hand. 2 : 47). De enige onmisbare voorwaarde om tot de gemeenschap van de oude Kerk te worden toegelaten was, dat iedereen eerst wedergeboren moest zijn.

Ook kan men niet wedergeboren worden door het doen van goede werken: 'Hij heeft, niet om werken der gerechtigheid die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de Heilige Geest' (Tit. 3 : 5). Iemand kan lid zijn van elke plaatselijke vereniging en aan elke sociale actie deelnemen, en zijn leven lang een 'goed, moreel hoogstaand' mens zijn, en toch niet weten wat het betekent om wedergeboren te zijn.

Anderen proberen om wedergeboren te worden door zichzelf te hervormen. Ze doen hun best om door het nemen van nieuwe beslissingen zich te verbeteren. Maar de Bijbel zegt: 'Al onze gerechtigheden zijn als een bezoedeld kleed' voor Gods aangezicht (Jesaja 64 : 6).

Sommige weldenkende mensen proberen zelfs verlossing te vinden door Christus in hun leven na te bootsen. Maar dat is voor God niet aanvaardbaar, want niemand kan echt Christus nadoen. Christus was zuiver. Mensen zijn zondaren, *dood* in de zonde. Wat ze nodig hebben is *leven* en dat kan alleen verschaft worden door de Heilige Geest door middel van de wedergeboorte.

Bent u wedergeboren door de kracht van de Geest van God? Er is niets anders, dat ons leven een echt geestelijke nieuwe geboorte brengen kan. Maar God zond zijn Zoon in de wereld om ons nieuw leven te schenken. God heeft ons zijn Woord gegeven en de kracht van de Heilige Geest kan dit Woord ter hand nemen en ons wedergeboorte, een geestelijke nieuwe geboorte, brengen.

De nieuwe geboorte zal een verandering teweeg brengen in uw relatie met God, in uw relatie met uw gezin, in uw relatie met uzelf, in uw relatie met uw burens. Als u een gehoorzaam gelovige bent, zal het stap voor stap een verandering teweeg brengen in aard, gevoelens, doeleinden, principes en dimensies:

De Heilige Geest geeft ons zekerheid

Nadat we Christus als Verlosser aanvaard hebben, zijn we misschien af en toe in verwarring omdat veel van de oude verleidingen niet verdwenen zijn. We zondigen nog steeds. Soms verliezen we onze zelfbeheersing. Trots en jaloezie komen af en toe nog boven. Dat is niet alleen verwarrend, het is ook ontmoedigend en leidt soms tot geestelijke depressies. Misschien hebben we een bepaalde taaie zonde die ons plaagt en die we niet lijken te kunnen overwinnen. Maar op het moment dat u en ik Christus aanvaardden en door de Heilige Geest wedergeboren werden, kregen we een nieuwe natuur. Daarom hebben diegenen van ons, die wedergeboren zijn, twee naturen. De oude natuur stamt van onze eerste geboorte, de nieuwe komt van onze nieuwe geboorte. Door de oude geboorte zijn we kinderen van het vlees, door de nieuwe geboorte zijn we kinderen van God. Daarom zei Jezus tegen Nicodemus, dat hij opnieuw geboren moest worden.

Om welk probleem het ook gaat, telkens als de oude natuur in ons opspeelt, kan een nieuwe gelovige gaan twifelen, of hij nu wel of niet echt wedergeboren is. Satan vindt het fijn, als we twifelen aan de realiteit van onze verlossing en daarmee aan Gods Woord aan ons. In een later hoofdstuk zullen we uitvoeriger over de zekerheid van onze verlossing schrijven, maar op dit punt moeten we ons herinneren, dat de Heilige Geest ons ook zekerheid schenkt over het feit dat we wedergeboren zijn en lid zijn geworden van Gods familie. 'En ook de Heilige Geest geeft ons daarvan getuigenis' (Hebr. 10 : 15). We weten door het geschreven Woord van God en door het stille werk van de Geest in ons hart, dat we wedergeboren zijn, de beschuldigingen van Satan ten spijt. 'Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn' (Rom. 8 : 16).

Hoe wedergeboren te worden

Ten eerste: realiseer je, dat je in Gods ogen een zondaar bent. Misschien zie je jezelf niet als een slecht mens, omdat je, naar je weet, een nogal fatsoenlijk leven geleid hebt. Aan de andere kant: misschien tors je een last van schuld vanwege sommige in het verleden begane zonden. Wat je achtergrond ook is, de Bijbel zegt ons: 'Niemand is rechtvaardig, ook niet één' (Rom. 3 : 10). We hebben allen Gods wet gebroken en we verdienen allen niets anders dan Gods oordeel en toorn.

Ten tweede: realiseer je, dat God van je houdt en zijn Zoon gezonden heeft om voor je te sterven. Je verdient om voor je zonden te sterven, maar Christus stierf in jouw plaats. 'Want ook Christus is eenmaal voor de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen' (1 Pt. 3 : 18). Dat is het wonder van het Evangelie - dat God van ons houdt! Hij houdt van je ondanks het feit, dat je een zondaar bent.

Ten derde: bekeer je van je zonden. Bekering komt van een Grieks woord, dat betekent: 'verandering van denken'. Het betekent dat ik toegeef een zondaar te zijn en dat ik spijt heb dat ik gezondigd heb. Maar bekeering betekent ook dat ik mijn zonden de rug toekeer - ik verwerp ze - en dat ik door Gods genade besluit om

te leven zoals Hij wil dat ik leef. Jezus zei: 'Als ge u niet bekeert, zult ge evenzo omkomen' (Lc. 13 : 3). Berouw sluit een bereidheid in om de zonde achter me te laten en mijn leven aan Jezus Christus, als Heer van mijn leven, te overhandigen. We zien onszelf zoals God ons ziet en we bidden: 'God, wees mij, zondaar, genadig!' (Lc. 18 : 13).

Ten vierde: Kom door geloof en vertrouwen tot Christus. De Bijbel zegt ons, dat verlossing een gratis geschenk is. God heeft al het mogelijke gedaan om de verlossing ons ter beschikking te stellen, maar wij moeten daarop reageren en dat geschenk ons toe-eigenen. 'Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus onze Heer' (Rom. 6 : 23). Hoe aanvaard je dit geschenk? Door een eenvoudige daad van geloof, waarin je 'ja' zegt tot Christus. Als je Christus nog nooit in je leven aanvaard hebt, dan nodig ik je uit om dit nu te doen, voor er een minuut voorbijgaat. Vertel God eenvoudig, dat je een zondaar bent en dat je nu Hem je leven wilt geven om Hem in de rest van je leven als Heer te volgen. 'Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft eeuwig leven hebbe' (Joh. 3 : 16). Wanneer je dat gedaan hebt, heeft God al je zonden vergeven. Hoe heerlijk om te weten, dat elke zonde die je ooit begaan hebt - zelfs dingen die je nooit als zonde gezien hebt - alle weggewassen zijn door het bloed van Jezus Christus, 'in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden' (Col. 1 : 14). Meer dan dat: je kunt nu door geloof aanvaarden, dat je in Christus een nieuwe schepping bent.

In hun gesprek herinnerde Jezus Nicodemus aan een voorval gedurende de woestijnreis van de oude Israëlieten. God had zijn zondigend volk gestraft door het sturen van slangen, wier beet dodelijk was. Veel Israëlieten leden pijn en waren stervende. Toen zei God tegen Mozes, dat hij een slang van koper moest maken en die op een hoge stok moest zetten. Allen die, nadat ze gebeten waren, in geloof naar die slang zouden kijken, zouden gered worden. Dat leek op een belediging voor hun verstand. In dat koper zat geen genezingskracht. En ze wisten, dat het besmeren van hun beten met zalf hen niet zou genezen. Tegen de slangen strijden was nutteloos. De slang op de stok een offer aanbieden zou niet helpen. Een gebed tot de slang zou hen niet van de dood redden. Zelfs Mozes, Gods profeet, kon hen niet helpen. En toch: alles wat ze moesten doen was: kijken naar de koperen slang in kinderlijk geloof dat God hen volledig door zijn genade redden zou. Toen ze naar de koperen slang keken, keken ze over de slang heen naar God zelf. Daarom is het alsof Jezus zei: 'Ik ga omhoog getild worden - kijk naar mij en word gered.' Natuurlijk zou dit 'omhoog getild worden' plaatsvinden bij zijn aanstaande dood aan het Kruis. Niemand kan tot Christus komen, tenzij de Heilige Geest hem naar het Kruis trekt, waar Jezus door zijn bloed de zonde van ieder, die zijn geloof op Hem stelt, wegwast. Net zo min als bij de Israëlieten in de woestijn, wil God ons verstand beledigen. Maar als je niet in Christus hebt geloofd, is je denken geestelijk door de duivel verblind en door zonde verlamd. Daarom zei de apostel Paulus: 'Want daar de wijsheid in de wijsheid Gods door haar wijsheid God niet gekend heeft, heeft het Gode behaagd door de dwaasheid der prediking te redden hen, die geloven' (Cor. 1 : 21).

Op het eerste gezicht lijkt het dwaas om te geloven, dat Jezus Christus, die 2000 jaar geleden stierf aan een Kruis en uit de dood opstond, vandaag je leven radicaal door de Heilige Geest kan veranderen. Toch zouden op dit moment miljoenen Christenen in elk werelddeel op kunnen staan om te getuigen, dat Hij hun leven veranderd *heeft*. Het overkwam mij vele jaren geleden.

Het zou met u vandaag kunnen gebeuren!

5. Doop met de Geest

Vele jaren geleden, toen ik op een kleine Bijbelschool in Florida studeerde, woonde ik een zgn. 'struikge-was-opwekkingsamenkomst' bij. De spreker was een ouderwetse opwekkingsprediker uit het Zuiden. De open plek was vol met zo'n tweehonderd aanwezigen. De spreker vergoedde aan geluid wat hem aan logica ontbrak en de mensen vonden het prachtig.

'Zijn jullie met de Heilige Geest gedoopt?', vroeg hij zijn gehoor tijdens de preek. Kennelijk kende hij heel wat van de aanwezigen, want hij wees iemand aan en vroeg hem 'Broeder, ben je met de Geest gedoopt?' En de man antwoordde dan: 'Ja, Goddank.' 'Jonge man', zei hij, en hij wees naar mij, 'ben je met de Heilige Geest gedoopt?' 'Ja mijnheer', antwoordde ik. 'En wanneer gebeurde dat?', vroeg hij. Anderen had hij die vraag niet gesteld. 'Op het moment, dat ik Jezus Christus als mijn Verlosser aanvaardde', antwoordde ik. Zijn gezicht was een en al vraagteken, maar voordát hij de volgende aansprak zei hij: 'Dat kan niet.' Maar dat kon wel! Het was ook zo.

Ik twijfel niet aan de oprechtheid van deze prediker. Maar door mijn eigen bijbelstudie ben ik in de loop der jaren ervan overtuigd geraakt, dat er in het leven van elke gelovige maar één doop met de Heilige Geest is en dat die plaatsvindt op het moment van de bekering.

Deze doop met de Heilige Geest vond het eerst op de Pinksterdag plaats en allen, die Jezus Christus als hun Verlosser leren kennen, delen in die ervaring en worden op het moment van hun wedergeboorte met de Geest gedoopt. Misschien worden ze daarbij ook met de Heilige Geest vervuld, zo niet, dan hoort dat nog te gebeuren. Het bijbels gebruik van het woord 'doop' toont aan, dat het zowel bij de waterdoop als bij de Geestesdoop gaat om iets dat aan het begin staat, en dat het onherhaalbaar is. Ik kan nergens bijbelse gegevens vinden, dat de doop met de Geest ooit herhaald kan worden.

'Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt' (1 Cor. 12 : 13). Het oorspronkelijke Grieks in deze passage maakt het duidelijk, dat deze doop van de Geest een voltooid verleden handeling is.

In dat vers komen twee dingen duidelijk naar voren: ten eerste dat de doop met de Geest een collectieve werking van de Geest is en ten tweede dat zij elke gelovige insluit. Dr. W. Graham Scroggie zei eens in Keswick: 'Let goed op aan wie de apostel schrijft en over wie hij spreekt. Hij gebruikt het woordje 'allen'. Dat zijn niet de gelovige Thessalonicenzers, niet de vrijzinnige Filippenzen en evenmin de geestelijke Efeziërs, maar de vleeselijke Corinthiërs (1 Cor. 3 : 1).' Zo wordt het duidelijk, dat de doop met de Geest met ons *staan* voor God en niet met onze huidige subjectieve *toestand*, met onze *positie* en niet met onze *ervaring* te maken heeft.

Dat wordt nog duidelijker, wanneer we kijken naar de ervaringen van de Israëlieten, zoals deze in 1 Cor. 10 : 1-5 beschreven worden. In deze verzen wordt vijfmaal over 'allen' gesproken. 'Allen onder de wolk', 'allen door de zee heen', 'allen lieten zich dopen', 'allen aten', 'allen dronken' nadat al deze dingen met het hele volk gebeurd waren, kwamen de verschillen: 'En toch heeft God in het merendeel van hen geen welgevallen gehad.'

Met andere woorden: ze maakten allen van Gods volk deel uit. Maar dat betekent niet, dat allen leefden op het peil van hun roeping als Gods heilig volk. Dat betekent niet, dat ze door de Geest vervuld of beheerst zijn. Het gaat om de grote centrale waarheid: wanneer ik tot Christus kom, geeft God mij zijn Geest.

Verschillen die ons verdelen

Ik besef, dat door sommige van mijn medegelovigen de doop met de Heilige Geest anders opgevat wordt. We moeten er niet voor terugdeinzen om onze specifieke meningsverschillen vast te stellen. Maar we zouden ook moeten proberen om elkaar te begrijpen, voor elkaar te bidden en van elkaar te leren, wanneer we proberen erachter te komen wat de bijbel leert. De meningsverschillen op dit punt lijken een beetje op de meningsverschillen over de waterdoop en de kerkorganisatie. Sommigen dopen baby's, anderen doen dat niet. Sommigen sprenkelen of gieten water, anderen dompelen alleen onder. Sommigen hebben een congregationalistische kerkorde, anderen hebben een presbyteriaanse of representatieve democratie, weer anderen hebben de episcopale vorm. Deze verschillen mogen in geen enkel opzicht verdelend werken. Juist in het evangelisatiewerk kan ik een machtige christelijke gemeenschap hebben met hen, die er andere meningen op na houden. Aan de andere kant is naar mijn mening de kwestie van de doop met de Heilige Geest vaak belangrijker dan deze andere vraagstukken, in het bijzonder waar de leer van de doop met de Geest verminkt is. Zo menen bijvoorbeeld sommige Christenen, dat de doop met de Geest pas op een bepaald tijdstip na de bekering plaatsvindt. Anderen zeggen, dat deze latere Geestesdoop noodzakelijk is, wil iemand volledig door God gebruikt worden. Nog weer anderen beweren, dat de doop met de Geest altijd gepaard gaat met een bijzondere gave als uitwendig teken en dat iemand niet met de Geest gedoopt is wanneer dat teken niet aanwezig is.

Ik moet toegeven, dat ik af en toe echt deze bijzondere leringen heb willen geloven. Ook ik heb een 'ervaring' willen hebben. Maar ik wil, dat elke ervaring op de Bijbel gebaseerd is. Naar mij schijnt, worden we door de Geest in het lichaam van Christus ingedoopt bij onze bekering. Dat is de enige Geestesdoop. Op dat moment kunnen en horen we vervuld te worden met de Heilige Geest en daarna keer op keer opnieuw vervuld tot alle volheid. Zoals vaak gezegd wordt: 'één doop maar vele vervullingen.' Vanuit de Schrift zie ik

niet in, dat deze vervulling door de Heilige Geest een tweede doop betekent. Evenmin zie ik in, dat spreken in tongen een noodzakelijk bijverschijnsel is bij het met de Geest vervuld worden.

Soms zijn deze verschillende opinies alleen verschillen in taalgebruik. Zoals we in het volgende hoofdstuk zullen zien: wat sommigen de Geestesdoop noemen is misschien in werkelijkheid dat wat de Schrift de vervulling met de Geest noemt, en die kan vele keren na onze bekering in ons leven voorkomen.

Overigens zijn er slechts zeven passages in het Nieuwe Testament, die uitdrukkelijk over de doop met de Geest spreken. Vijf daarvan hebben betrekking op de doop met de Geest als een toekomstig gebeuren. Vier werden uitgesproken door Johannes de Doper (Mt. 3 : 11, Mc. 1 : 7,8, Lc. 3 : 16, Joh. 1 : 33) en één werd uitgesproken door Jezus na zijn Opstanding (Hand. 1 : 4,5). Een zesde passage kijkt op de gebeurtenissen en ervaringen van de Pinksterdag terug (Hand. 11 : 15-17), die de beloften van Johannes de Doper en van Jezus vervulden. Slechts één passage (1 Cor. 12 : 13) spreekt over de bredere ervaring van alle gelovigen.

Bij mijn werk heb ik veel Christenen leren kennen, die worstelden, zwoegden, streden en baden om 'de Geest te krijgen'. Ik vroeg me dan af of ik ten onrechte dacht, dat ik geen andere doop nodig had omdat ik op de dag van mijn bekering door de Geest in het Lichaam van Christus ingedoopt was. Maar hoe langer ik de Schriften heb bestudeerd, des te meer ben ik er van overtuigd geraakt, dat ik gelijk had. Laten we opsporen, wat God in Christus' lijdensweek en vijftig dagen erna op de Pinksterdag deed, om te ontdekken dat we niet hoeven te zoeken naar wat God elke gelovige al gegeven heeft.

Golgotha en Pinksteren

Toen Jezus aan het kruis stierf, droeg Hij onze zonden: 'God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees' (Rom. 8 : 3). Jesaja profeteerde: 'De Heer heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen' (Jes. 53 : 6). Paulus zei: 'Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt' (2 Cor. 5 : 21). Dit maakte, dat de heilige Jezus voor de hele wereld de zonde representeerde.

Jezus zei heel duidelijk niet, dat zijn kruisdood het einde van zijn werk zou betekenen. De avond voor zijn sterven zei Hij zijn discipelen herhaaldelijk, dat Hij de Heilige Geest zou zenden. De avond voordat Hij sterven zou, zei Hij tegen zijn discipelen: 'Het is beter voor u dat ik heenga.

Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden' (Joh. 16 : 17). Voordat Hij de Heilige Geest, die de Trooster is, kon zenden, moest Jezus eerst heengaan: eerst naar de kruisdood, dan naar de opstanding en dan naar de opneming ten hemel. Pas daarna kon Hij op de Pinksterdag de Heilige Geest zenden. En na zijn dood en opstanding beval Hij hun om in Jeruzalem te blijven wachten op de gave van de Geest: 'Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed wordt met kracht uit de hoge' (Lc. 24 : 49). Voor zijn hemelvaart zei Hij tegen hen, in Jeruzalem te blijven totdat 'gij met de Heilige Geest zult gedoopt worden niet vele dagen na deze' (Hand. 1 : 5).

Daarom proclameerde Johannes de Doper Christus' dubbele roeping. Ten eerste proclameerde hij het werk van Christus als 'het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt' (Joh. 1 : 29) en ten tweede voorzegde hij, dat Christus' werk op Golgotha gevolgd zou worden door zijn werk door middel van de doop met de Heilige Geest (Joh. 1 : 33).

Toen Christus uit de doden opstond, lag deze doop met de Geest, die de nieuwe tijd zou inluiden, nog in de toekomst, maar ze zou vijftig dagen na de opstanding plaatsvinden. Tien dagen na de Hemelvaart brak Pinksteren aan. De belofte werd vervuld. De Heilige Geest kwam op 120 discipelen. Even later, toen Petrus het gebeurde uitlegde voor een veel grotere schare, noemde hij deze gave: 'de gave van de Heilige Geest'. Hij drong er bij zijn gehoor op aan: 'Bekeert u en laat u dopen en gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen' (Hand. 2 : 38).

John Stott herinnert eraan: 'De 3000 schijnen niet dezelfde wonderbaarlijke verschijnselen (de geweldige wind, de tongen van vuur, of het spreken in vreemde talen) te hebben. Ten minste: daar wordt niets over gezegd. Maar vanwege Gods via Petrus gegeven verzekering moeten ze deel hebben gekregen aan dezelfde belofte en dezelfde gave hebben ontvangen (vs. 33 en 39). Desondanks was er dit verschil tussen hen: de 120 waren al wedergeboren en ontvingen de doop van de Geest pas na tien dagen lang op God gewacht te hebben. De 3000 waren ongelovigen en ontvingen de vergeving van hun zonden en de gave van de Geest tegelijkertijd. En dat gebeurde direct nadat ze tot bekering en geloof gekomen waren, zonder dat ze erop hoefden te wachten.

Dit onderscheid tussen de twee groepen, de 120 en de 3000 is van groot belang, omdat de *norm* voor nu ongetwijfeld de tweede groep, de 3000, moet zijn en niet, zoals vaak wordt verondersteld, de eerste groep. Het feit, dat de ervaring van de 120 zich in twee verschillende fases voltrok, lag alleen maar aan de historische omstandigheden. Ze konden de Pinkstergave niet vóór Pinksteren ontvangen. Maar deze historische omstandigheden bestaan allang niet meer. We leven, net als de 3000, na het Pinkstergebeuren. Net als bij hen worden dus ook bij ons de zondevergeving en de 'gave' of 'doop' van de Geest samen ontvangen.'

Vanaf die dag heeft de Heilige Geest in het hart van alle ware gelovigen gewoond, te beginnen bij de 120 discipelen, die Hem op Pinksteren ontvingen. Toen ze de Heilige Geest ontvingen, verenigde Hij hen door

zijn inwonende aanwezigheid tot één lichaam - het mystieke lichaam van Christus, de Kerk. Wanneer ik daarom woorden hoor als 'oecumeniciteit' of 'oecumenische beweging', dan zeg ik tegen mezelf: wanneer we wedergeboren zijn, bestaat er al een oecumeniciteit. We zijn allen verenigd door de Heilige Geest, die in onze harten woont, of we nu Presbyterianen, Methodisten, Baptisten, Pinkstermensen, Katholieken, Lutheranen of Anglicanen zijn.

Het is waar, dat er verschillende andere gelegenheden in het boek Handelingen vermeld worden, die op Pinksteren lijken, zoals het zgn. 'Samaritaanse Pinksteren' (Hand. 8 : 14-17) en de bekering van Cornelius (Hand. 10 : 44-48). Elk van deze kenmerkte een nieuwe fase in de uitbreiding van de kerk. De Samaritanen waren een mengvolk, door velen veracht en naar men meende de liefde van God onwaardig. Hun doop door de Geest was een duidelijk teken, dat ook zij door hun geloof in Jezus Christus deel konden uitmaken van Gods volk. Cornelius was een heiden en zijn bekering kenmerkte weer een verdere stap in de verbreiding van het Evangelie. De doop van de Geest, die hem en zijn huishouding overkwam, toonde onmiskenbaar aan, dat Gods liefde zich ook tot de heidenen uitstreckte. Gezien dit alles, hoeft geen Christen te streven naar, te wachten op of te bidden om het verkrijgen van de Heilige Geest. Hij heeft Hem al verkregen, niet als gevolg van strijd en werk, van zwoegen en gebed, maar als een onverdiend genadegeschenk.

W. Graham Scroggie zei eens ongeveer het volgende in Keswick:

'Op de Pinksterdag werden door de Doop van de Geest alle gelovigen samengevoegd tot het lichaam van Christus en sindsdien is elke individuele gelovige, elke ziel die in eenvoudig geloof Christus aanneemt, op dat ogenblik en door die daad deelgenoot gemaakt aan de zegen van de doop. Het is daarom niet een zegen, die de gelovige moet zoeken en pas na het ogenblik van zijn bekering kan ontvangen.'

Drie mogelijke uitzonderingen verklaard

Zojuist heb ik gesuggereerd, dat alle gelovigen de Heilige Geest bezitten, die in hen komt wonen ten tijde van hun wedergeboorte of bekering. Sommigen hebben echter erop gewezen, dat het boek Handelingen ons verschillende voorbeelden geeft van mensen, die de Heilige Geest niet ontvingen toen zij tot geloof kwamen. Daarom, zo houden sommigen vol, wijzen deze gegevens erop, dat een doop met de Geest pas na onze inlijving in het lichaam van Christus plaatsvindt. Drie passages zijn op dit punt van bijzondere betekenis. Persoonlijk vond ik toen ik nog maar pas Christen was (en tot op zekere hoogte ook nu nog) deze passages moeilijk te begrijpen, en naar ik weet hebben veel mensen dezelfde ervaring gehad. Ik wil niet graag beweren, dat ik alle antwoorden bezit op de vragen die door deze passages gesteld worden, maar mijn eigen studie heeft me tot een paar gezichtspunten geleid, die misschien verder kunnen helpen.

De eerste passage is te vinden in Hand. 8, waar Philippus' tocht naar Samaria wordt verhaald. Hij predikte Christus en volbracht een aantal wonderen. De Samaritanen kwamen in beroering. Velen van hen beleden hun geloof en werden gedoopt. De apostelen in Jeruzalem leefden zo mee met wat er in Samaria gebeurde, dat ze twee van hun leiders, Petrus en Johannes, zonden om een onderzoek in te stellen. Ze vonden een grote beroering en een bereidheid om de Heilige Geest te ontvangen. 'Toen legden zij hun de handen op, en zij ontvingen de Heilige Geest' (Hand. 8 : 17).

Wanneer we Schrift met Schrift vergelijken, ontdekken we direct één merkwaardige trek in deze passage: toen Philippus in Samaria predikte was dat de eerste keer, dat het Evangelie buiten Jeruzalem verkondigd werd, kennelijk omdat Samaritanen en Joden altijd verbitterde vijanden waren geweest. Dat biedt ons de sleutel tot de oplossing van het probleem waarom de Geest werd teruggehouden tot de komst van Petrus en Johannes: dat gebeurde opdat zij met eigen ogen zouden zien, dat God zelfs gehate Samaritanen, die tot geloof in Christus waren gekomen, aanvaardde. Dat kon nu niet meer betwijfeld worden. Let ook eens op, wat er gebeurde toen de Geest van de Heer onverwachts Philippus weghaalde en hem naar Gaza bracht, waar hij getuigenis gaf aan de Ethiopische eunuch. Toen de Ethiopiër tot geloof gekomen was en Christus had aanvaard, werd hij met water gedoopt. Maar nergens legde Philippus hem de handen op om te bidden dat hij de Heilige Geest ontvangen zou en evenmin werd er iets over een tweede doop gezegd. Daarom was de situatie in Samaria, waarvan Hand. 8 verslag doet, uniek en sluit ze niet aan bij andere schriftgedeelten, wanneer we Schrift met Schrift vergelijken.

Een tweede passage, die aan sommigen moeilijkheden geeft, gaat over Saulus' bekering op de weg naar Damascus, verteld in Hand. 9. Sommigen zeggen, dat toen hij in Ananias' tegenwoordigheid later met de Geest werd vervuld (vs. 17), hij een tweede doop van de Geest ervoer. Ook hier is de situatie uniek. God had deze vervolger van de Christenen uitgekozen 'om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en de kinderen Israëls' (vs. 15). Toen Saulus Jezus 'Heer' noemde, gebruikte hij een woord, dat 'mijn heel eigen heer' betekenen kan en dat dan zijn bekering aanduidt, maar dat ook eenvoudigweg 'mijnheer' kan betekenen, meer een titel van respect dan een geloofsbelijdenis. We weten, dat Ananias later Paulus 'broeder' noemde (vs. 17). Maar alweer: de meeste Joden van die tijd noemden elkaar 'broeder', zoals ook nu negers vaak doen. Met andere woorden: wanneer vond Saulus' wedergeboorte plaats? Gebeurde dat op de weg naar Damascus of kon deze hebben plaatsgevonden tijdens een periode van drie dagen, waarin Ananias met hem sprak (en dat zou de periode van Saulus' blindheid omvatten)? Ik ben overtuigd, dat de nieuwe geboorte vaak

net is als de natuurlijke geboorte: er is het moment van de bevruchting, dan negen maanden van zwangerschap en dan de geboorte. Soms duurt het weken voordat de Heilige Geest ons op de knieën heeft gebracht. Ik heb bij onze kruistochten gezien, dat mensen meer dan eens naar voren kwamen en pas bij de derde of vierde keer de zekerheid van hun behoud ervoeren. Wanneer werden zij wedergeboren? Dat weet alleen God de Heilige Geest: misschien bij hun doop of hun belijdenis en kwamen ze alleen naar voren om daarvan verzekerd te worden. Misschien komen sommigen naar voren om, zoals ik wel eens gezegd heb, 'opnieuw hun belijdenis te belijden'.

Verder zegt Hand. 9 : 17, dat Saulus met de Heilige Geest vervuld moet worden. Het vers gebruikt het woord 'doop' niet en zegt ook niet dat hij in andere tongen sprak toen hij vervuld werd. Het gaat me er om, dat zelfs wanneer Paulus op de weg naar Damascus werd wedergeboren, zijn latere vervulling niet als een tweede doop wordt beschreven. En mogelijk vond een wedergeboorte pas plaats toen Ananias hem bezocht. Daarom leert deze passage niet, dat Paulus tweemaal met de Heilige Geest gedoopt werd.

Een derde tekst, die tot enig meningsverschil aanleiding heeft gegeven, is Hand. 19 : 1-7. Paulus bezocht Efeze en vond er twaalf belijdende discipelen, die de Heilige Geest niet hadden ontvangen. Bij het lezen van deze passage duikt direct de vraag op: waren deze twaalf mensen echte Christenen voordat ze Paulus ontmoetten? Het lijkt, dat ze niets afwisten van de Heilige Geest en van Jezus. Ook spraken ze over de doop van Johannes. Ongetwijfeld zag Paulus in hun doop niet voldoende grond om hen 'gelovigen' te noemen. Hij liet hen de doop met water in de naam van Christus ondergaan. Waarschijnlijk hadden duizenden mensen Johannes of Jezus destijds gehoord. De doop van Johannes had een diepe indruk op hen gemaakt, maar in de loop der jaren hadden ze waarschijnlijk elk contact met het onderricht van zowel Johannes als Jezus verloren. Zo hebben we ook hier met een unieke situatie te maken. Juist het feit, dat de apostel zulke diepgravende vragen stelde, wijst erop, dat hij de echtheid van hun bekeringservaring betwijfelde.

Toch moeten we het nog hebben over Hand. 19 : 6: 'En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden.' Dr. Merrill Tenney noemt hen 'verlate gelovigen'. Het interessante is, dat al deze gebeurtenissen tegelijkertijd plaatsvonden. Of nu de tongen, waarover hier gesproken wordt, dezelfde tongen zijn, waarover Paulus het in 1 Cor. 14 heeft of die waarover Lucas het heeft met Pinksteren, krijgen we niet te horen. Het woord 'profeteren' hier heeft de bijklank van getuigenis of proclamatie. Kennelijk gingen ze hun vrienden vertellen, hoe ze tot geloof in Jezus Christus waren gekomen. Volgens mij doet dat niet denken aan een tweede doop met de Geest, volgend op een doop met de Geest bij de wedergeboorte. Het lijkt er eerder op, dat ze terzelfder tijd wedergeboren en gedoopt met de Geest werden.

Samenvattend: het is mijn overtuiging, dat Pinksteren de Kerk instelde. Dan was het enige wat overbleef, dat vertegenwoordigers van Samaritanen, heidenen en 'verlate gelovigen' in de Kerk ingebracht werden. Dat gebeurde wat de Samaritanen betreft in Hand. 8, wat de heidenen betreft in Hand. 10 (volgens Hand. 11 : 5) en wat de verlate gelovigen vanuit de doop van Johannes betreft in Hand. 19. Had eenmaal deze representatieve doop met de Geest plaatsgevonden, dan was het normale patroon van toepassing: de doop met de Geest op het moment dat iemand, van welke achtergrond ook, tot geloof in Jezus Christus kwam.

Ons deelhebben aan Pinksteren

Pinksteren was dus een gebeuren, dat niet alleen hen insloot die op dat moment er deel aan hadden, maar ook hen, die er in de eeuwen daarna deel aan zouden hebben. Misschien kunnen we als analogie de verzoening gebruiken. Christus stierf eens voor al. Hij stierf voor leden van zijn lichaam, die nog niet geboren of wedergeboren waren. Daarom werden u en ik door wedergeboorte leden van zijn lichaam, omdat Hij eens voor al zijn bloed vergoten had. Zo hebben u en ik op gelijke wijze deel aan de nieuwe werkelijkheid, de Kerk. Wat door de doop met de Geest op de Pinksterdag gevormd werd, daar treden wij nu in toe wanneer we uitgenodigd worden om 'te drinken van één Geest' (1 Cor. 12 : 13), zodat iedere gelovige op het moment van zijn wedergeboorte de zegeningen ervan ontvangt, net zoals hij terzelfder tijd deel krijgt aan het ter wille van zijn rechtvaardiging vergoten bloed van Jezus. Zo voegt de Heer aan de Kerk diegenen, die behouden worden, toe (Hand. 2 : 47).

Misschien klinkt het ons vreemd in de oren, dat we zeggen dat hedendaagse gelovigen delen in een gebeuren dat 2000 jaar geleden plaatsvond. Toch geeft de Bijbel veel voorbeelden die lijken op die van de verzoening en van de doop met de Geest. In Amos 2 : 10 zei God tegen zijn afdwalende volk: 'Ik had *u* nog wel uit het land Egypte gevoerd en *u* veertig jaren in de woestijn geleid' (cursivering door de schrijver), ook al leefden de mensen waartegen de profeet sprak honderden jaren na de uittocht. Het gaat erom, dat het volk in zijn eenheid en continuïteit werd gezien, en zo is het ook met de Kerk.

Eén Doop en één wedergeboorte

Omdat de doop met de Geest plaatsvindt op het moment van de wedergeboorte, wordt Christenen in de Bijbel nooit gezegd dat ze ernaar moeten zoeken. Ik ben ervan overtuigd, dat veel van de dingen, die door sommige leraren met de doop met de Heilige Geest verbonden zijn, in werkelijkheid horen tot de volheid van de

Geest. De Doop met de Heilige Geest heeft tot doel, de nieuwe Christen in te lijven in het lichaam van Christus. Er valt geen tijdsverloop tussen de wedergeboorte en de doop met de Geest. Op het moment dat we Jezus Christus als Heer en Heiland aanvaardden, ontvingen we ook de Heilige Geest. Hij kwam in onze harten wonen. 'Indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe', zei Paulus in Rom. 8 : 9. Het is niet een tweede, derde of vierde zegen. Er zijn en er zullen zijn en er horen te zijn *nieuwe vervullingen*, maar niet *nieuwe dopen*.

Er is nergens in het Nieuwe Testament een bevel om met de Heilige Geest gedoopt te worden. Wanneer de doop met de Geest in ons christelijk leven een noodzakelijke stap zou zijn, zou het Nieuwe Testament er zeker vol van zijn. Christus zelf zou het opgedragen hebben. Maar we krijgen als Christenen niet het bevel om te zoeken, wat al heeft plaatsgevonden. Daarom was het juist dat ik, toen mij als jonge bijbelschoolstudent in Florida gevraagd werd of ik de doop met de Heilige Geest had ontvangen, antwoordde, dat ik deze al ontvangen had op het moment van mijn bekering.

De eenheid van de Geest

In 1 Cor. 12 : 13 schrijft de apostel Paulus: 'Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.' Paulus heeft gesproken over de noodzaak van eenheid in de ongehoorzame en vleselijke gemeente van Corinthe. David Howard zegt: 'Let op het accent in deze zinnen: 'dezelfde Geest' (vs. 4,8,9), 'één Geest' (vs. 9,13), één en dezelfde Geest' (vs. 11), 'dezelfde Heer' (vs. 5), 'het lichaam is één' (vs. 12), 'één lichaam' (vs. 12, 13), 'er zijn wel vele leden doch slechts één lichaam', 'opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn' (vs. 25).'

Later vervolgt Howard: 'In dit kader van eenheid zegt Paulus: 'Want door één Geest zijn we allen-tot één lichaam gedoopt en allen zijn we met één Geest gedrenkt.' John R. W. Stott in zijn boek 'The Baptism and Fullness of the Holy Spirit', blz. 22, wijst er in dit verband op: 'doop met de Heilige Geest is in dit vers dus allerminst een verdelende factor, het is de grote verenigende factor.'

De conclusie

Alle Christenen zijn het op dit punt met elkaar eens: elke echte gelovige moet door de Geest ingedoopt worden in het lichaam van Christus. Maar verder lopen de meningen aanzienlijk uiteen. Toch moeten we zelfs hier nooit een belangrijk terrein van overeenstemming vergeten.

Om dat te onderkennen, moeten we ons eerst herinneren, dat wij allen geloven dat de verlossing verleden, heden en toekomst is: we zijn verlost (de rechtvaardiging), we worden verlost (de heiliging) en we zullen verlost worden (de verheerlijking). Tussen de tijd van onze rechtvaardiging en de tijd van onze verheerlijking valt die periode op onze pelgrimstocht, die we de heiliging noemen.

Deze heeft te maken met heiligheid. En heiligheid vloeit voort uit het werk van de Geest in ons hart. Wat ook onze verschilpunten mogen zijn rond een tweede Geestesdoop, tongentaal en vervulling met de Geest, alle Christenen zijn het erover eens, dat we naar heiliging moeten zoeken, zonder welke niemand de Heer zal zien. Laat ons dus vurig zoeken naar het soort leven, dat de schoonheid van Jezus weerspiegelt en ons kenmerkt als wat heiligen (in de beste betekenis van dat woord) zouden moeten zijn.

Hoe komt dit soort leven tot stand? Het komt wanneer we met de Heilige Geest vervuld worden, naarmate Hij in en via ons werkt wanneer we ons richten op God en zijn wil. In een volgend hoofdstuk moeten we ons op dit onderwerp: de vervulling met de Geest, richten.

6. Het zegel, het onderpand en het getuigenis van de Heilige Geest

Aan het begin van deze eeuw stierf in India een engelse zendeling. Direct na zijn overlijden drongen zijn vroegere burens zijn huis binnen en begonnen zijn bezittingen weg te slepen. De engelse consul werd op de hoogte gesteld en omdat het huis van de zendeling geen slot had, plakte hij een stuk papier over de deur en drukte het zegel van Engeland daarop. De plundersaars durfden het zegel niet te verbreken omdat de machtigste natie ter wereld erachter stond.

De verzegeling met de Heilige Geest is één uit een reeks gebeurtenissen, die ook al zijn we er ons niet van bewust, gelijktijdig plaats grijpen, op het moment dat we onze zonden belijden en Christus als Verlosser aanvaarden. Ten eerste natuurlijk: God deed ons wedergeboren worden en rechtvaardigde ons. Ten tweede: De Heilige Geest doopte ons in het Lichaam van Christus in. Ten derde: de Heilige Geest ging onmiddellijk woning maken in onze harten. In dit en in de volgende hoofdstukken richten we onze aandacht op verschillende andere gebeurtenissen die rond onze verlossing plaatsvinden en op de voortzetting van zijn werk in ons.

Het zegel

Het vierde gebeuren is wat de Bijbel 'het zegel' noemt. Dat is de vertaling van een Grieks woord, dat betekent: bevestigen of opdrukken. Dit woord wordt drie keer in het Nieuwe Testament in verband met gelovigen gebruikt. Het wordt ook vermeld in het leven van Jezus. Johannes zegt: 'op Hem heeft God de Vader zijn zegel gedrukt' (Joh. 6:27). We zien hier, dat de Vader de Zoon verzegelde.

Bij hun bekering worden echter gelovigen verzegeld met de Geest met het oog op de dag van verlossing: 'In Hem werd gij, toen gij gelovig werd, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte' (Ef. 1:13, vgl. 4:30). Ik heb de indruk, dat Paulus vooral twee gedachten in zijn hoofd had over onze verzegeling door de Heilige Geest. De ene betreft *veiligheid*, de ander *eigendom*. Verzegeling in de zin van veiligheid wordt geïllustreerd in het Oude Testament, toen de koning Daniël verzegelde in de leeuwenkuil zodat hij er niet uit kon. Ook gebruikte een koning, zoals in de tijd van Esther, zijn ring vaak om ergens zijn merkteken op te drukken of om zijn brieven en in zijn naam geschreven documenten te verzegelen. Wanneer dit eenmaal gebeurd was kon niemand intrekken of annuleren wat hij geschreven had.

Pilatus deed ongeveer hetzelfde, toen hij de soldaten het bevel gaf om Jezus' graf te verzekeren. Hij zei: 'Hier hebt ge een wacht, gaat heen en verzekert het naar uw beste weten. Zij gingen heen en verzekerden het graf met de wacht, na de steen verzegeld te hebben' (Mt. 27:65, 66). Het 'verzegelen' in dit tekstgedeelte is hetzelfde Griekse woord dat gebruikt wordt in tekstgedeelten die spreken over de verzegeling met de Heilige Geest. A. T. Robertson zegt dat de verzegeling van de steen plaatsvond 'waarschijnlijk door een koord, dat over de steen werd getrokken, en net als in Dan. 6:17 aan beide einden verzegeld werd. De verzegeling vond plaats in de tegenwoordigheid van de Romeinse wacht, die de opdracht had om dit stempel van Romeinse macht en gezag te beschermen.' Het is nog van grotere betekenis, dat we in Christus veilig zijn, wanneer de Heilige Geest ons verzegelt of zijn stempel op ons zet.

Een van de geweldigste gedachten, die ooit door me heen gegaan is, is dat de Heilige Geest me verzegeld heeft. En Hij heeft u verzegeld als u een gelovige bent. Niets kan u aanraken. 'Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heer' (Rom. 8:38, 39). Toch betekent deze verzegeling met de Heilige Geest meer dan veiligheid. Het betekent ook eigendomsrecht. We lezen in het Oude Testament, dat Jeremia een akker kocht, ervoor betaalde in aanwezigheid van getuigen en volgens de wet en de gewoonte de koopbrief verzegelde (Jer. 32:10). Hij was nu de eigenaar.

Deze toespeling op het zegel als koopbewijs is wel van bijzondere betekenis voor de Efeziërs. De stad Efeze was een zeehaven en de reders van nabijgelegen havens dreven een omvangrijke handel in hout. De wijze van aankoop was als volgt: nadat de koopman zijn hout had uitgekozen, stempelde hij dit met zijn eigen zegel - een erkend eigendomsbewijs. Na verloop van tijd zond de koopman een vertrouwde vertegenwoordiger met het zegel, deze zocht het hout dat hetzelfde zegel droeg op, en eiste het dan op. Matthew Henry vat dit samen: 'Door Hem (de Heilige Geest) worden gelovigen verzegeld, dat wil zeggen: losgemaakt van de omgeving en apart gezet voor God en met een merkteken onderscheiden als Hem toebehorend.' U en ik zijn voor eeuwig Gods eigendom!

Het onderpand

Maar wanneer we in Christus ons vertrouwen stellen, geeft God ons de Geest niet alleen als zegel. Hij is ook ons onderpand, volgens schriftgedeelten als 1 Cor. 1:22 en Ef. 1:14. 'Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde en ons heeft gezalfd, is God die ook zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven heeft' (1 Cor. 2:21, 22).

In de dagen van de apostel Paulus deed volgens de zakenmensen een onderpand drie dingen: het was een aanbetaling die een aankoop verzegelde, het betekende een verplichting tot kopen en het was een monster van wat in aantocht was.

Stel je voor, dat je op het punt staat om te besluiten een auto te kopen. Allereerst zou het onderpand de aanbesteding zijn die de transactie verzegelde. Ook zou het een verplichting tot aankoop van de auto betekenen. En het zou een monster zijn van wat nog volgen moet: de rest van de verkoopprijs.

Precies zo verzegelt de Heilige Geest, dat God ons gekocht heeft. Zijn tegenwoordigheid toont aan dat God beseft, dat Hij verplicht is om ons totaal te verlossen. En misschien het beste van alles: de aanwezigheid van de Heilige Geest, die in gemeenschap met ons leeft, verschaft ons een voorsmaak, een monster, van wat nog komt: ons leven en onze erfenis in Gods tegenwoordigheid.

In Numeri 13, toen Israëls spionnen uittrokken om het land Kanaän te verkennen, was het juist de tijd van de eerste rijpe druiven. 'Toen zij in het dal Eskol gekomen waren, sneden zij daar een rank met één tros druiven af, die zij met z'n tweeën aan een draagstok droegen' (Num. 13 : 23). Ze brachten die met zich mee om hem aan het volk Israël te laten zien. De druiventros was het onderpand van wat ze zouden beërven. Het was een kleine voorsmaak van wat in het beloofde land voor hen lag. Dit was Gods onderpand, dat ze, wanneer ze in geloof op zouden trekken, volledig zouden krijgen en waarvan ze nu nog maar een stukje bezaten.

Kort geleden stelde één van de grootste kruidenierszaken in New York een mand uitgelezen prachtige druiven in de etalage ten toon. Boven de mand stak een kaartje uit, dat aankondigde: 'We verwachten over enkele dagen een vrachtwagen vol druiven zoals de druiven in deze mand.' De druiven waren een 'onderpand' van wat in aantocht was. De eerstelingen zijn maar een handjevol, vergeleken met de hele oogst.

Het Nieuwe Testament verwijst drie keer naar het onderpand van de Geest.

1: 'God heeft ook zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven' (1 Cor. 1 : 22). Hier is de tegenwoordigheid van de Geest Gods onderpand, dat Hij zijn belofte vervullen zal.

2: 'God is het, die ons juist daartoe bereid heeft en die ons de Geest tot onderpand gegeven heeft' (2 Cor. 5 : 5). Vanuit het verband wordt waarschijnlijk, dat de Geest in ons leven Gods onderpand is, dat we bij de komst van Christus geestelijke lichamen zullen ontvangen.

3: 'Gij zijt verzegeld met de Heilige Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk dat Hij zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid' (Ef. 1 : 14). Hier is de Geest Gods onderpand, dat onze erfenis garandeert, totdat de toekomst de totale verlossing brengt van hen, die Gods eigendom zijn. Samenvattend kunnen we zeggen, dat de Geest, wanneer we ingedoopt worden in het lichaam van Christus, ons leven binnenkomt en ons door zijn aanwezigheid verzegelt. Hij is Gods onderpand, dat ons verzekert van onze komende erfenis.

De conclusie is uitgedrukt door Matthew Henry: 'Het onderpand is een onderdeel van de uitbetaling en garandeert de volledige som: zo is het ook met de gave van de Heilige Geest: al zijn invloeden en werkingen, zowel als Heiligmaker als Trooster, zijn als aangebroken hemel, als heerlijkheid in zaad en knop. De verlichting met de Geest is een onderpand van eeuwig licht, heiliging is een onderpand van volmaakte heiligheid en zijn vertroosting zijn onderpanden van eeuwige vreugden. Hij wordt het onderpand genoemd, *tot aan de lossing van het gekochte bezit*. Men mag het 'bezit' noemen, want dit onderpand maakt het voor de erfgenamen even vast en zeker, alsof ze al in het bezit ervan waren, en het is voor hen gekocht door het bloed van Christus. Men spreekt over de verlossing ervan, omdat het verhypotheked en verbeurd was door de zonde, en Christus herstelt het voor ons, om zo te zeggen verlost het.'

Het Getuigenis van de Geest

De Heilige Geest is niet alleen ons zegel en ons onderpand, maar Hij is ook ons innerlijk getuigenis, dat ons verzekert van de realiteit van onze verlossing in Jezus Christus. Jezus sprak persoonlijk tot zijn discipelen en bood hun, toen Hij met hen was, zekerheid. Evenzo getuigt de Heilige Geest tegenover en in de harten van alle echte gelovigen. Verschillende passages in het Nieuwe Testament wijzen daarop.

Ten eerste: De Schrift leert ons, dat de Heilige Geest getuigt van de definitiviteit en de genoegzaamheid voor ons van de verzoening door Jezus Christus. Dat vinden we in Hebr. 10 : 15-17, waar de schrijver de ondoeltreffendheid van de vaak herhaalde offers uit Leviticus stelt tegenover het offer van Christus, dat *eens* voor al en *één* voor allen werd gebracht! Ons geweten kon nooit definitief bevrijd worden van de zondelast door de voortdurende dierenoffers. Maar aan de andere kant: 'Door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden. En ook de Heilige Geest geeft ons daarvan getuigenis' (Hebr. 10 14, 15). Het is een getuigenis, dat verbonden is met Jer. 31: 'Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken' (vs. 34). Omdat dit getuigenis aan ons in het geschreven onveranderlijke Woord van God is ingegraveerd, verlost de troost ervan, door alle tijdsveranderingen heen, ons van onze angsten.

Ten tweede: De Schrift leert ons ook, dat de Heilige Geest getuigt, dat we door geloof in Jezus Christus en zijn werk aan het kruis, kinderen van God geworden zijn. 'Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn' (Rom. 8

16). We zijn niet alleen behouden en ingedoopt in het lichaam van Christus, maar we zijn geadopteerd in het gezin van God. 'En dat gij zonen zijt, God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader. Gij zijt dus niet meer slaaf, doch zoon, indien gij zoon zijt, dan zijt gij ook erfgenaam door God' (Gal. 4 : 6, 7). Omdat we door het getuigenis van de Geest tot zonen Gods zijn uitgeroepen, kunnen we

van harte 'Abba, Vader' uitroepen. Dit is de grondwet van de bevrijding van de Christen uit de macht van de zonde tot de privileges en de rijkdom van Christus. Telkens weer wordt het feit van ons zoonschap geproclameerd. Elke dag zouden u en ik moeten zingen: 'Ik ben een koninklijk kind'.

C. S. Lewis schreef het volgende over de persoonlijke relatie van de Christen met God: 'Onszelf in zo'n persoonlijke omgang met God zien, zou op zichzelf en zonder machtiging ertoe niets anders dan aanmatiging en illusie kunnen zijn. Maar ons wordt geleerd, dat dit niet het geval is, dat het God is, die ons die omgang schenkt. Want het is door de Heilige Geest, dat wij 'Vader' roepen. Doordat we ons ontmaskeren door onze zonden te belijden, en door onze verlangens Hem bekend te maken, ontvangen we de hoge rang: persoon te zijn voor zijn aangezicht. En door tot ons neder te dalen wordt Hij voor ons een Persoon.' Zo heeft de Christen door de Heilige Geest een getuigenis in zichzelf. 'Wie in de Zoon gelooft, heeft het getuigenis in zich' (1 Joh. 5 : 10). Onze zonden en ongerechtigheden worden niet meer tegen ons aangevoerd. We zijn geadopteerd in de hemelse familie. De Geest getuigt, dat we als gelovigen in de Heer Jezus Christus eeuwig leven hebben. *Tenslotte*: de Schrift leert ons, dat de Heilige Geest getuigt van de waarheid van elke belofte, die God ons in zijn Woord gegeven heeft. De Geest, die het geschreven Woord van God inspireerde, werkt ook in onze harten om ons ervan te verzekeren, dat zijn beloften waar zijn en dat ze voor ons bestemd zijn. We weten dat Christus onze Verlosser is, omdat de Bijbel ons dit zegt en alweer: De Geest verzekert ons, dat dit waar is. 'Maar wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid' (Joh. 16 : 13). 'Uw Woord is de waarheid' (Joh. 17 : 17). Ik spreek soms met mensen, die me zeggen dat ze geen zekerheid hebben van hun verlossing. Wanneer ik daarop doorvraag, dan ontdek ik vaak, dat ze het Woord van God verwaarloosd hebben. 'En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven. Wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet. Dit heb ik *u geschreven*, die gelooft in de naam van de Zoon Gods, *opdat gij zweet, dat gij eeuwig leven hebt*' (1 Joh. 5 : 1-13, cursivering van de schrijver).

Daarom getuigt de Geest in onze harten en overtuigt Hij ons van Gods aanwezigheid en toezegging. Vaak is het moeilijk om dat aan een ongelovige uit te leggen, maar talloze gelovigen weten van de verzekering van de Geest in hun hart.

John Wesley, de grondlegger van de Methodistische kerk, merkte eens op: 'Hét is moeilijk om in de taal der mensen woorden te vinden om de diepe dingen van God uit te leggen. Inderdaad, er zijn er geen, die adequaat uitdrukken, wat de Geest van God in zijn kinderen werkt. Maar . . . met het getuigenis van de Geest, bedoel ik, een innerlijke druk op de ziel, waardoor de Geest van God regelrecht en direct getuigt tot mijn geest dat ik een kind van God ben, dat Jezus Christus me heeft liefgehad en zichzelf voor mij gegeven heeft, dat al mijn zonden weggewist zijn en dat ik, verzoend ben met God'.^o

Zo kunnen we zien, dat God een *zegel* op ons drukt wanneer we Christus aanvaarden. En dat zegel is een persoon: de Heilige Geest. Door de aanwezigheid van de Geest geeft God ons zekerheid en stelt Hij zijn eigendomsrecht op ons vast.

Dan is de Geest Gods *onderpand*. Hij verzegelt niet alleen de overeenkomst, maar Hij vertegenwoordigt Gods vrijwillig aangegane verplichting om alles tot een goed einde te brengen. En de gemeenschap met de Geest is een monster van wat we verwachten kunnen, wanneer we in de hemel onze erfenis ontvangen. *Tenslotte getuigt* de Geest tegenover ons door zijn Woord èn binnen ons hart, dat Christus voor ons gestorven is en dat we door geloof in Hem Gods kinderen geworden zijn. Wat is het iets geweldigs om te weten, dat de Heilige Geest ons gegeven is als een zegel, een onderpand en een getuigenis! Laat elk van deze drie ons opnieuw verzekeren van Gods liefde voor ons en ons vertrouwen geven wanneer we voor Christus proberen te leven. En laten we met de apostel Paulus zeggen: 'God zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!' (2 Cor. 9 : 15).

7. De innerlijke strijd van de Christen

Een Eskimo-visser kwam elke zaterdagmiddag naar de stad. Hij bracht altijd twee honden mee. De ene was wit en de andere zwart. Hij had hen bijgebracht om op zijn bevel te vechten. Elke zaterdagmiddag kwamen de mensen op het stadsplein bijeen, de honden vochten met elkaar en bij de visser sloot men weddenschappen af. De ene zaterdag won de zwarte hond, een andere zaterdag won de witte maar de visser won altijd! Zijn vrienden begonnen hem te vragen, hoe hij het deed. Hij zei; 'De één honger ik uit en de ander geef ik te eten. Degene, die ik te eten geef, wint altijd omdat hij sterker is.'

Een of twee naturen?

Dit verhaal over de twee honden is raak, omdat het ons iets zegt over de innerlijke strijd, die uitbreekt in het leven van iemand die wedergeboren is.

We hebben in ons twee naturen, die om de heerschappij worstelen. Welke zal ons beheersen? Dat hangt er van af welke we voeden. Als we ons geestelijk leven voeden en ons door de Heilige Geest laten toerusten, zal Hij over ons heersen. Als we ons geestelijk leven laten verhongeren en in plaats daarvan de oude, zondige natuur voeden, dan zal het vlees overheersen.

Iedere Christen kan zich met de apostel Paulus identificeren, die zei: 'Want wat ik uitwerk, weet ik niet. Want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik. Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig. In mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is' (Rom. 7 : 15, 21, 23).

Veel jonge Christenen hebben af en toe dit soort dingen tegen me gezegd: 'Sinds ik Christen geworden ben heb ik in me een strijd, die ik nooit eerder heb gekend. Ik wist niet, dat ik zo'n zondaar was! Voordien wilde ik nooit zondigen zoals nu. Ik dacht, dat God me van mijn zonden gered had!'

Hoe vreemd het ook klinkt, toch is die situatie iets om dankbaar voor te zijn. Het is een aanwijzing, dat de Heilige Geest in uw leven gekomen is, die de duisternis van de zonde aan het licht brengt, die uw geweten gevoelig maakt voor de zonde en die in u een nieuw verlangen wekt om voor God schoon en vrij van zonde te zijn. Die oude zonden waren er voordien al. Die oude verleidingen waren voordien al sterk, maar ze leken u destijds niet slecht. Maar nu is de Heilige Geest in uw leven gekomen. U bent een nieuw mens, door diezelfde Geest wedergeboren. En alles ziet er nu anders uit.

De innerlijke strijd

Nu bent u zich scherp bewust geworden van het grondprobleem in het leven van een Christen: de strijd met de zonde. In het Nieuwe Testament zegt de apostel Paulus, dat iedere Christen in een intense geestelijke strijd verwickeld is. 'Want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten (beter vertaald: tegen de geestelijke krachten van het kwaad) in de hemelse gewesten' (Ef. 6 : 12). Er zijn dus externe geestelijke krachten in deze wereld aan het werk, die proberen om ons van God en diens wil af te houden. Maar we moeten niet altijd voor alles wat mis gaat of voor elke zonde die we begaan de satan de schuld geven. Vaak is het onze eigen zondige natuur, die in ons aan het werk is. 'Want het begeren van het vlees gaat in tegen de Geest en dat van de Geest tegen het vlees - want deze staan tegenover elkaar - zodat ge niet doet wat ge maar wenst' (Gal. 5 : 17).

En dat gaat niet buiten ons om. Deze strijd is binnen ons aan de gang. En dat is het thema van Rom. 7, vooral in de verzen 7-25. Let bijvoorbeeld op Rom. 7 : 7 en 8 en lees die in een goede moderne bijbelvertaling. Laat me parafaseren, wat Paulus daar zegt:

Voordat ik hoorde van de wet Gods en van het goede nieuws van de verlossing, wist ik niet dat begeerte zonde was, maar toen ik het tiende gebod: 'gij zult niet begeren' hoorde, toonde Gods wet me deze zonde in mijn hart, en plotseling werd ik me er scherp van bewust, hoe diep de begeerte een levend, kronkelend kwaad in me was. Ik besepte, wat een grote zondaar ik was en dat ik gedoemd was om te sterven, als Christus er niet was geweest! Als Christen begon ik dit kwade verlangen in me te bestrijden. En wat een strijd werd dat! Ik probeerde om op te houden met begeerten en verlangens, maar ik kon het niet.

Zo is de situatie en ik ben er zeker van, dat u vaak het zelfde hebt gevoeld als Paulus. Misschien bestaat uw zonde in verkeerde seksuele begeerten, in trots, gulzigheid, luiheid of woede of in een andere zonde, waar je makkelijk in vervalt (Hebr. 12 : 1). Maar u voelt dezelfde innerlijke strijd. Soms komt u tot dezelfde conclusie als Paulus in het hierboven geciteerde Rom. 7 : 22-24.

Maar stop daar niet! Let op Paulus' glorieuze conclusie in vers 25 en in 8 : 2 (in het origineel van Paulus' brief waren er geen hoofdstukindelingen!): 'Gode zij dank door Jezus Christus, onze Heer! . . . Want de wet van de Geest des levens heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des dood.' Zoals een groot heilige vele jaren geleden zei: 'De zonde regeert niet meer, maar ze vecht nog wel!' Horatius Bonar was een briljant theoloog, een groot heilige en een bewogen pastor. Hij stierf met 33 jaar, maar niet voordat in zijn kerk in Schotland een grote opwekking had plaatsgevonden. Zijn preken en boeken zijn in de laatste 150 jaar Gods

volk tot zegen geweest. Hij sprak eerlijk voor ons allemaal, toen hij zei: 'Terwijl de bekering de ene soort storm stilt, wekt ze een andere op, die levenslang duurt.' Theologen hebben eeuwenlang geprobeerd, deze strijd uit te leggen. Sommigen hebben vanuit Paulus' woorden gesproken over de 'twee naturen' in de Christen: de 'oude mens' en de 'nieuwe mens'. Deze terminologie komt van passages als Ef. 4 : 22-24, waar Paulus zegt: 'Dat gij, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens aflegt die ten verderve gaat, naar zijn misleidende begeerten . . . en de nieuwe mens aandoet, die naar de wil van God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid.'

De *New Scofield Reference Bible* zegt daarover in een voetnoot: 'De 'nieuwe mens' is de wedergeboren mens, onderscheiden van de oude mens . . . hij is een nieuwe mens omdat hij deel gekregen heeft aan de goddelijke natuur, het goddelijk leven . . . hij is dus op geen enkele manier de oude mens in een verbeterde druk. In een voetnoot bij Rom. 7 : 15 merkt Scofield op: 'De apostel personifieert de strijd van de twee naturen binnen de gelovige: de oude of Adamitische natuur en de goddelijke natuur die door de nieuwe geboorte ontvangen is.'

Hoe kunnen we ons voor ogen halen en verstaan, wat er binnen in ons gebeurt? Ik denk, dat Rom. 8 : 1-13 dat het beste beschrijft. Laat me proberen om wat Paulus daar zegt te parafraseren en laat me dat in de eerste persoon zetten, omdat het ook op mezelf van toepassing is:

Ik werd in zonde geboren. Jarenlang werd ik door de zonde beheerst en ik wist het niet. Ik was letterlijk 'dood in overtredingen en zonde' (Ef. 2 : 1). Toen hoorde ik het Woord van God, de wet en het Evangelie. Ik werd erdoor van zonde overtuigd. Ik zag voor de eerste keer mijn zonden. Ik nam Christus aan. En nu spreekt Gods wet dagelijks tot me via Gods Woord.

Nu ben ik me bewust geworden van zonden, waarvan ik niet wist dat ik ze had. Soms raak ik vertwijfeld (net als Paulus in Rom. 7 : 24: 'Ik ellendig mens!'), maar God zij dank, nu weet ik dat niemand me veroordelen kan omdat ik in Christus ben (Rom. 8 : 1). Christus heeft me van de wet der zonde en dood vrijgemaakt. (Rom. 8 : 2). Ik ben nog steeds mezelf, met mijn eigen zondige persoonlijkheid en natuur, met de zondige gewoonten, die in de vele jaren voor dat ik Christen werd sterk geworden zijn. Maar nu is de Heilige Geest in mijn leven gekomen. Hij toont me mijn zonde. Hij is het, die de zonde in mij veroordeelt (Rom. 8 : 3). En door zijn kracht helpt Hij me om aan de vereisten van Gods wet te voldoen (Rom. 8 : 4).

Als ik over mijn oude leven en mijn zonden blijf denken, dan ga ik terugkeren naar dat leven. Het oude 'ik' zal doorgaan met zondigen. Maar als ik mijn gedachten op Christus richt en probeer te luisteren naar de Heilige Geest en Die te gehoorzamen, (Rom. 8 : 5), dan zal de Heilige Geest me leven en vrede geven (Rom. 8 : 6). Als iemand een Christen is, heeft hij de Heilige Geest (Rom. 8 : 9). Diens geest is levend gemaakt (Rom. 8 : 10). De Heilige Geest geeft leven aan zijn lichaam en brengt het uit de doodsheid van de zonde terug (Rom. 8 : 11) en brengt overvloeiend nieuw leven in Christus.

De twee naturen

God gebruikt veel krachtige zinswendingen om te beschrijven wat de Heilige Geest de hele Bijbel door voor ons doet. We hebben dat al gemerkt in Joh. 3. Hij zegt, dat we wedergeboren worden door de Heilige Geest. Dat is kennelijk een illustratie om een grote geestelijke waarheid in lichamelijke termen te beschrijven, En hier, in Rom. 7 en 8, en in Ef.4 gebruikt God met betrekking tot ons leven als Christen psychologische termen: 'nieuwe natuur . . . oude natuur' of 'nieuwe mens en oude mens'. Daarmee probeert hij ons duidelijk te maken, dat er in ons leven als Christen een radicale verandering plaatsvindt, wanneer we door de Heilige Geest geleid worden.

We zijn ons ervan bewust, dat we maar één mens zijn. Wanneer ik gezondigd heb, weet ik diep van binnen dat ik dat deed. Ik voelde de zuigkracht van de verleiding. Ik reageerde daarop en er kwam het moment dat ik wilde zondigen. Op dat moment zei ik 'ja' tegen de duivel toen hij mij verzocht via mijn oude gewoonten, mijn oude begeerten, mijn oude motieven of via een appèl op mijn oude levensdoeleinden. Dat bedoelt Paulus als hij het heeft over de 'oude natuur' of het zondeprincipe. Maar het gaat over mezelf. Voor God ben ik één persoon. Ik ben voor mijn zonden verantwoordelijk, ik kan het zondeprincipe, dat nog in me leeft, er niet de schuld van geven. Ik kan kiezen: óf toegeven aan de Geest, de nieuwe drijfkracht in mijn leven, óf aan de oude zondemacht.

Maar nu is de Heilige Geest in mijn hart gekomen. Hij heeft me nieuw leven gegeven: Gods kwaliteit van eeuwig leven. En Hij is in me om de oude gewoonten te breken, om mijn motieven te zuiveren, mijn ogen op nieuwe doelen te richten, vooral op het doel om te worden als Jezus Christus de Heer (Rom. 8 : 29).

Daarom word ik in de rest van mijn leven als Christen, totdat Christus komt en me naar huis haalt, geheiligd (meer en meer groeiend tot geestelijke rijpheid) door de Heilige Geest door middel van het Woord van God. En het beste van alles: de Heilige Geest maakt me dagelijks en stilletjes steeds meer gelijkvormig aan Jezus Christus de Heer, wanneer ik met Hem meewerk: 'En wij allen, die met een aangezicht waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Heer die Geest is' (2 Cor. 3 : 18).

Maar vergeet nooit dat er altijd, zowel van buitenaf als binnen in ons, strijd zal zijn. De duivel is een onver-

zoenlijke vijand. Hij geeft nooit op. Door middel van de 'wereld' en het vlees appelleert hij aan de oude macht in mij, die zichzelf wil handhaven. Hij appelleert op mijn lusten, mijn begeerten en mijn trots, net zoals hij deed met Eva en Adam (Gen. 3). Ik zal altijd de zuigkracht van de verleiding voelen. Mijn oude neigingen zullen gewekt worden en zullen willen zondigen. *Maar* ik heb de Heilige Geest in me, een krachtiger principe of macht: 'Hij die in u is, is meerder dan hij die in de wereld is' (1 Joh. 4 : 4). Als ik met Hem samenwerk en me tot Hem om hulp wend, zal Hij me de kracht geven om de verleiding te weerstaan. Als gevolg' van elke beproeving zal Hij me sterker maken. Misschien zal de duivel een volgende keer appelleren op een ander zwak punt in *het vlees!* Ik sta aan verschillende soorten verleidingen bloot. Maar de Heilige Geest is steeds in mijn hart om me overwinning te geven over deze nieuwe strijd en bij iedere nieuwe overwinning word ik sterker. Dr. Bonar zegt, dat God het innerlijk conflict in de heilige erkent als 'een onmisbaar proces van discipline, als een ontwikkeling van de tegenstelling tussen licht en duisternis, als een toonbeeld van de manier, waarop God in de zwakheden van zijn heiligen en in hun worstelingen met de krachten van het kwaad verheerlijkt wordt!'

Paulus zegt in Rom. 7 niet, dat hij wel moet zondigen vanwege zijn oude natuur die hij niet beheersen kan. Integendeel: Paulus beschrijft de strijd die wij allen moeten doormaken en zegt ons, dat we in Christus door de kracht van de Heilige Geest die in ons leeft (Rom. 8 : 4) de overwinning kunnen behalen.

Heiliging

Het woord 'heiliging' komt van het Griekse woord, dat 'afgescheiden' of 'voor een bepaald doel apart gesteld' betekent.

Paulus spreekt over de gelovige als iemand, die 'door de Heilige Geest geheiligd' is (Rom. 15 : 16). Hij schreef aan de Corinthiërs, dat ze, *nadat ze geheiligd waren*, geroepen werden om heiligen te zijn (1 Cor. 1 : 2). Wij Christenen moeten 'stap voor stap geheiligd worden', of in heiligheid 'gerechtvaardigd worden', doordat we dagelijks in Christus blijven en zijn Woord gehoorzamen. Dat blijven en die gehoorzaamheid zijn de sleutel tot een succesvol door de Geest beheerst leven. De hoogte van onze heiliging is de mate waarin we het bezit zijn van de Heilige Geest. Het gaat er nooit om, hoeveel u en ik van de Heilig Geest hebben, maar hoeveel Hij van ons heeft.

De Schriften leren dat 'heiliging' uit *drie delen* bestaat. *Ten eerste*: Op het moment dat men Christus aanvaardt, vindt er een onmiddellijke heiliging plaats. *Ten tweede*: wanneer we voortgang maken in het christelijk leven is er een 'stap voor stap-heiliging'. *Ten derde* : wanneer we naar de hemel gaan, zal er een totale en 'volledige heiliging' plaatsvinden, die 'verheerlijking' genoemd wordt.

We hebben op een van de Caribische eilanden een vriend, die de ruïnes van een oud huis kocht. Hij ziet het voor zijn ogen zoals het eens zijn zal: mooi, gerestaureerd, volmaakt. Het is 'geheiligd'. Ondertussen werkt hij eraan met zijn bescheiden middelen, zijn vindingrijkheid en zijn liefde. Voor de doorsnee kijker lijkt het misschien op iets uit een gruwelfilm, met zijn stapel timmerhout, zijn dak van stukken blik, zijn prachtig betegelde vloer. Maar voor onze vriend is het iets heel bijzonders. Iets geliefds. Hij ziet het, zoals het eens zal worden.

Misschien ziet de wereld het lichaam van Christus (de ware Kerk) zoals anderen dat huis zien. Maar God ziet het, zoals het tenslotte zijn zal. Perfect, voltooid. De heiliging ervan is aan de gang. In de ogen van onze vriend is het huis al prachtig, want hij ziet in zijn gedachten het eindproduct. Wanneer hij eraan begint te werken, dan is het herstelproces aan de gang. En eens zal onze vriend het werk voltooien en zal het huis in werkelijkheid zo zijn, als hij hoopte dat het zou worden.

Nog op veel grotere wijze kijkt God naar ons in Jezus Christus. Hij ziet ons nu al als volledig geheiligd, omdat Hij weet wat we eens zullen zijn. En Hij is in ons ook bezig om ons te herstellen: we worden geheiligd. En eens zal dat proces voltooid zijn, wanneer we heengaan om in alle eeuwigheid met Hem te zijn. We zullen totaal geheiligd worden.

J. B. Phillips zegt, dat God ons ertoe bestemt om 'de familiegelijkenis van zijn Zoon te vertonen' (Rom. 8 : 29). Dat vindt nu met ons gelovigen plaats. We worden stap voor stap geheiligd - tot geestelijke volwassenheid - om de familiegelijkenis van zijn Zoon te vertonen. Denk eraan, dat Jezus volmaakt was en wij moeten naar volmaaktheid streven. Al zal dat pas in de hemel voltooid zijn, nu al zou het ons doel moeten zijn. Dat bedoelt de Bijbel wanneer ze ons beveelt: 'Gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt zo ook gij zelf heilig in al uw wandel, er staat immers geschreven: Weest heilig, want Ik ben heilig' (1 Petr. 1 : 15,16). Of we ons dit nu al of niet realiseren, we zijn bezig geestelijk te groeien door conflicten, beroeringen, moeilijkheden, verleidingen, beproevingen heen, die alle Christenen min of meer treffen. Maar er komt een dag waarop dit alles voorbij zal zijn en we volledig geheiligd zullen zijn. 'We weten, dat als Hij geopenbaard zal zijn wij Hem gelijk zullen wezen, want wij zullen Hem zien gelijk Hij is' (1 Joh. 3 : 2).

Ondertussen hebben Christenen tot taak, elke dag, elke week en elke maand in de Geest te wandelen. In de Geest wandelen betekent geleid en gericht worden door de Heilige Geest. Dat gebeurt, wanneer we stap voor stap de verschillende terreinen van ons leven aan de leiding van de Geest overgeven. Paulus zei: 'Wandelt door de Geest en (ge) voldoet niet aan het begeren van het vlees' (Gal. 5 : 16). Begeren op zich is niet ver-

keerd, het verkeerde ligt in *wat* we begeren en *wanneer* we dit aan Hem uitleveren.

Het oude ik-leven

Toen Eva een verlangen koesterde om te 'weten' (maar op het eigen ik gebaseerd), veranderde satan een gezond verlangen in een ongezond verlangen. En Eva werd God ongehoorzaam. 'Vlees' is het bijbelse begrip voor de onvolmaakte menselijke natuur. In het engels is dit begrip 'flesh', als we dit omdraaien en de 'h' weglaten, krijgen we 'self', zelf. Vlees is het zelf-leven: het is wat we zijn als we aan ons eigen lot zijn overgelaten. Soms gedraagt ons eigen ik zich heel behoorlijk. Het kan goede dingen doen, het kan moreel-hoogstaand zijn, het kan hoge ethische maatstaven hebben. Maar vroeger of later zullen uw en mijn 'ik' zelfzuchtig blijken te zijn.

We proberen om dat 'ik' op te voeden, te trainen en te disciplineren. We vaardigen wetten uit om het te dwingen zich goed te gedragen. Maar Paulus zei, dat het vlees zijn eigen gedachten koestert en dat het 'natuurlijk denken' niet aan Gods wet onderworpen is. God zegt duidelijk, dat Hij in ons vlees geen vertrouwen stelt. Paulus verklaarde: 'Ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont' (Rom. 7 : 18). Op het moment dat we dit inzien en ons onderwerpen aan de richtlijnen van de Heilige Geest in ons leven, zullen zich grotere overwinning, grotere geestelijke rijpheid, grotere vreugde, liefde, vrede en andere vruchten manifesteren.

Kort geleden bekeerde zich een vriend van ons tot Christus. Voor die tijd had hij een wild leven geleid. Een van zijn oude vrienden zei tegen hem: 'Ik voel medelijden met je. Nu ga je naar de kerk, je bidt en je leest de hele tijd de Bijbel. Je gaat niet meer naar nachtclubs, je wordt niet meer dronken en je hebt geen plezier meer van mooie vrouwen.' Onze vriend gaf een vreemd antwoord. Hij zei: 'Elke keer wanneer ik wil word ik dronken. Ik ga naar nachtclubs wanneer ik maar wil. Ik ga met meisjes uit wanneer ik maar wil.' Het hele gezicht van zijn wereldse vriend was één vraagteken. Onze vriend zei lachend: 'Jim, zie je, de Heer nam dat 'willen' weg tien ik me bekeerde en Hij maakte me een nieuwe mens in Christus Jezus.'

Augustinus zei eens: 'Heb God lief en doe dan wat je wilt.' Als we echt God liefhebben zullen we willen doen wat Hem behaagt. Het is zoals de psalmdichter zegt in Psalm 37: 'Verlustig u in de Heer, dan zal Hij u geven de wensen van uw hart' (vs. 4). Verlustiging in de Heer verandert de verlangens.

De strijd met het vlees

Als wij als Christenen proberen om onszelf beter of goed of zelfs maar voor God aanvaardbaar te maken door eigen inspanning, zullen we falen. Alles wat we hebben, zijn en doen komt door de Heilige Geest. De Heilige Geest is gekomen om in ons te wonen en God verricht in ons zijn werk door de Heilige Geest. Wat wij te doen hebben, is ons over te geven aan de Geest van God, zodat Hij ons de kracht geeft om het oude af te leggen en het nieuwe aan te doen.

Paulus maakt dat alles duidelijk in Gal. 5 : 17: 'Want het begeren van het vlees gaat in tegen de Geest en dat van de Geest tegen het vlees - want deze staan tegenover elkaar.' Dit geeft aan wat het werkelijke conflict is in het hart van elke ware gelovige. Het vlees wil één ding en de Geest wil iets anders. De zwarte en de witte hond vechten vaak met elkaar. Zolang als er de hele dag door geen overgave is van denken en lichaam, zal de oude natuur zich handhaven. Soms heb ik, me bewust van mijn eigen zwakheid, wanneer ik 's morgens opstond, gezegd: 'Heer, ik wil dit of dat vandaag geen kans geven in mijn leven.' Dan zendt de duivel iets onverwachts om me te verleiden, of God staat toe dat ik op dat punt op de proef gesteld word. Vaak in mijn leven heb ik dat in het vlees gedaan, wat ik in mijn gedachten nooit had willen doen. Ik heb heel wat bittere tranen van berouw geweend en God de Geest gevraagd om me op dat punt kracht te geven. Maar dat houdt me ervan bewust, dat ik elke dag in een geestelijke strijd verwickeld ben. Ik moet mijn waakzaamheid nooit verliezen, ik moet gewapend blijven.

Veel van de jonge mensen die ik ontmoet leiden, zelfs nadat ze tot Christus gekomen zijn, een verslagen, gesillusionerd en teleurgesteld leven. Ze wandelen naar het vlees omdat ze juist op dat punt geen goed onderricht hebben gehad. De oude mens, het oude ik, het oude principe, de oude macht is nog niet dood en nog niet totaal vernieuwd: ze zijn er nog. Elke centimeter van de weg vechten ze tegen de nieuwe mens, de nieuwe kracht, zoals God ons heeft gemaakt toen we Christus aanvaardden. Alleen als we ons overgeven aan het nieuwe principe in Christus en dat gehoorzamen, behalen we de overwinning.

Overgave is het geheim! Paulus zei: 'Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheid Gods, dat ge uw lichamen stelt tot een levend en heilig en Gode welgevallig offer, dit is uw redelijke erediens' (Rom. 12 : 1). Wanneer een totale overgave plaatsvindt, is er een nieuwe 'ervaring'. Voor de meeste Christenen is dat niet een tweede ervaring, want ze vindt ons hele leven door telkens plaats.

De werken van het vlees

Daarom zien we, dat er in ieder van ons een voortdurend conflict aan de gang is tussen het vlees aan de ene en de Geest aan de andere kant. Wanneer Paulus het woord 'vlees' gebruikt, bedoelt hij daarmee de menselijke natuur in al haar zwakheid, haar onmacht en haar hulpeloosheid. Het vlees is de lagere kant van de mense-

lijke natuur. Het vlees is alles, wat de mens zonder God en zonder Christus is. Paulus somt de werken van het vlees op in Gal. 5 : 19-21. Wanneer we deze verschrikkelijke lijst nagaan zouden we ook Rom. 1 : 17-24 moeten lezen. In deze passages wordt de verdorvenheid van de menselijke natuur duidelijk gemaakt. We ontdekken hoe we werkelijk zijn.

Elke dag lezen we in onze kranten over deze verdorvenheid. We zien haar dagelijks bij de nieuwsberichten op ons scherm. Overal verspreidt de onwedergeboren menselijke natuur haar signalen en produceert ze de werken van het vlees. De zonden van het vlees zijn opvallend schaamteloos. Ze worden luidruchtig en zonder berouw door onwedergeboren mensen begaan. Toch kan de Christen soms tijdelijk aan een of meer van deze verschrikkelijke dingen toegeven. Onmiddellijk geeft de Heilige Geest hem besef van schuld, hij komt vlug tot bekering en ontvangt dan vergeving.

Er staat in Gal. 5 een catalogus van vijftien *werken van het vlees*, die lopen van seksuele zonden naar dronkenschap en die afgoderij en toverij includeren. Wat ieder Christen schrik bezorgt, is de wetenschap dat deze zonden makkelijk in ons leven binnenkruipen, tenzij we geestelijk waakzaam en sterk zijn. 'Daarom, wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle' (1 Cor. 10 : 12). Laten we met dit woord in gedachten kijken naar de lijst van zonden, die Paulus in Gal. 5 opsomt, zodat we beter voorbereid zijn om tegen het vlees te strijden. Sommigen hebben geopperd, dat deze zonden in drie categorieën kunnen worden verdeeld. De eerste groep zijn seksuele onzedelijkheid, onreinheid en zinnelijkheid (Gal. 5 : 19).

1: Hoererij. Het hier gebruikte Griekse woord is breed genoeg om alle soorten seksueel kwaad te omvatten en is tussen haakjes het woord (porneia), waarvan 'pornografie' afkomstig is. Seksuele omgang voor en buiten het huwelijk, abnormale seksualiteit, bloedschande, prostitutie en zeker ook seksuele zonden in het hart maken deel uit van wat de apostel hier in gedachten heeft.

2: Onreinheid. Het Griekse woord wijst op elke soort onreinheid of die nu in gedachten of in daden plaatsvindt. Wellicht sluit deze zelfs de onnatuurlijke lust in, die door Paulus in Rom. 1 : 24 beschreven wordt. Zeker omvat deze ook sommige van de moderne films, pornografische literatuur en slechte fantasieën. William Barclay beschrijft haar als de etter van een vuile wond, een boom die nooit is gesnoeid, materiaal dat nooit is uitgezuiverd.

3: Losbandigheid. Onder het Griekse woord kan men verstaan: wellustigheid, liederlijkheid. Er zit ook de klank in van brutale schaamteloosheid of zelfs van het openlijk toegeven aan onreinheid. Hetzelfde woord wordt gebruikt in 2 Petr. 2 : 7, waar gesproken wordt over de losbandigheid van Sodom en Gomorra. Er is ontucht en zinnelijkheid welke soort er dan ook mee is bedoeld.

De tweede groep van werken van het vlees, die door Paulus opgesomd worden, is de volgende:

1: Afgoderij. Het Griekse woord voor afgoderij is: het vereren van valse goden. Daarvan zijn er vele vandaag aan de dag. We kunnen ons voorstellen, dat met dit woord alles wordt samengevat dat russen ons en God in komt. Geld kan een afgod worden als we het vereren boven God. Genot kan een afgod worden, zelfs een relatie met een ander mens kan een afgod worden als die ander de plaats van God inneemt.

2: Toverij. Het Griekse woord hiervoor kan vertaald worden met hekserij. In het bijzonder gaat het om het toedienen van magische dranken en verdovende middelen. Er is dus relatie met het gebruik van drugs. Ons woord 'farmacie' komt van dit Griekse woord *pharmakeia*. De hele Schrift door worden hekserij en toverij veroordeeld. Met alarmerende snelheid verbreidt dit kwaad zich in de westerse samenleving.

3: Veten. Het Griekse woord voor veten heeft te maken met haat. Haat omvat de gedachte aan iets latents, als een dier dat klaar ligt om zijn prooi te bespringen. Vijandschap, antipathie, antagonisme, animositeit, wrok en intense hekel zijn vergelijkbare termen voor wat hier met haat vertaald is.

4: Twist. Het Griekse woord wijst op twisten, conflicten, strijd, tweedracht, toorn en ruzie. Vele gemeenten hebben veel te lijden van tweedracht, die gemeenteleden en voorgangers of gemeenteleden onderling verdeeld houdt. Wanneer gemeenteleden niet meer met elkaar praten en wanneer ze elkaar bestrijden, dan is deze zonde actief en wordt de Geest Gods uitgedoofd. Talloze gezinnen zijn met deze geest geïnfecteerd. Veel huwelijken, zelfs die van Christenen, worden door deze zonde verwoest.

5: Afgunst. Een heel vaak voorkomende zonde. Ze heeft te maken met jaloersheid wanneer iemand eer ontvangt die wij wilden ontvangen. Ze kan een huwelijksverhouding bederven, wanneer een van de echtgenoten jaloers is op zijn of haar partner. We lezen over moord, die uit jaloersheid begaan wordt, over vrienden die jarenlang niet met elkaar gepraat hebben. Aan de andere kant is er het voorbeeld van Jonathan, die *niet* jaloers was op David (1 Sam. 20).

6: Uitbarstingen van toorn. Het Griekse woord voor toorn betekent ongerechtvaardigde woede-uitbarstingen, hartstochtelijke driftbuien en vijandige gevoelens. Johannes gebruikt hetzelfde begrip in de Openbaring als hij spreekt over de rechtvaardige toorn van God. De toorn van de mens kan rechtvaardig of onrechtvaardig zijn, maar Gods toorn is altijd rechtvaardig, want Hij kan niet zondigen. Er is een rechtvaardige toorn, maar dat is iets anders dan een woede-uitbarsting. Zo'n woede of toorn is een zonde, die we uit ons leven moeten wegdoen. Iemand heeft terecht gezegd: 'Rechtvaardige verontwaardiging is meestal één deel rechtvaardig en negen delen verontwaardiging.'

7: Zelfzucht. Het Griekse woord betekent naast zelfzucht: zelfzuchtige ambitie, het zoeken van zichzelf.

Daarmee worden beide delen van de Tien Geboden (Ex. 20) geschonden. Allereerst is het een zonde tegen God, wanneer zelfzuchtige ambitie Gods wil voor ons leven vervangt. En dan is het een schending van het gebod tot naastenliefde, want de daden waarin de mens zichzelf zoekt gaan altijd ten koste van iemand anders.

8: *Tweedracht*. Het Griekse woord betekent opruiing, onenigheid, verdeeldheid. Gelovigen moeten eensgezind zijn. Tenzij er beginselen op het spel staan of Gods Woord bedreigd wordt, kan tweedracht zondig worden. We moeten strijden voor het geloof, maar ook wanneer we dat doen moeten we niet elkaar bestrijden. De waarheid maakt vaak scheiding, maar wanneer de waarheid niet in het geding is, zou Gods volk in staat moeten zijn om door de genade van de Heilige Geest in liefde samen te leven.

9: *Partijschappen*. Het Griekse woord voor partijschappen of ketterijen heeft te maken met sekten en sektarisme. Het betekent: kiezen voor wat slecht is of zich een mening vormen die tegengesteld is aan Gods openbaring in de Schrift. Hetzelfde woord vinden we terug in 2 Petr. 2 : 1: 'Toen zijn er ook valse profeten onder het volk geweest, zoals ook onder u valse leraars zullen komen, die verderfelijke ketterijen zullen doen binnensluipen, zelfs de Heerser, die hen gekocht heeft, verloochenend en een schielijk verderf over zichzelf brengend.' Het gaat hier dus om een ernstige zonde. Zoals Alexander zei: 'De dwaling gaat soms knap gehuld in een kledij van waarheid.'

10: *Nijd*. Dit Griekse woord betekent wrok over de kwaliteiten of de voorspoed van iemand anders, een jaloeze geest. Misschien zijn we jaloeers op iemands prachtige stem, zijn grote rijkdom, zijn hoge positie of zijn sportprestaties. Of we misgunnen een meisje haar schoonheid of iemand zijn positie in het openbare leven. Nijd is de val van menig Christen geweest. Normaal gesproken kan er geen nijd zijn, die niet begeerte insluit.

11: *Dronkenschap*. Dit Griekse woord betekent een te grote toegeliefelijkheid aan alcohol. Alcohol kan als medicijn gebruikt worden maar ook een verschrikkelijke verslaving worden. De wijze waarop de alcohol in onze wereld wordt gebruikt is waarschijnlijk een van de grootste kwaden van onze tijd. Men haalt zichzelf dit kwaad op de hals: 'Een mens neemt een glas, een glas neemt een glas en dan neemt het glas de mens.' Zwaar alcoholische dranken, zoals we die nu kennen, waren in de bijbelse tijden onbekend. Dit moderne alcoholgebruik is veel gevaarlijker dan het drinken van wijn, dat ook in gevallen van overmaat veroordeeld werd. De keuze voor of tegen geheelonthouding kan niet aan de hand van de Bijbel gestaafd worden. Wat we ook doen, laat het zijn ter ere Gods (1 Cor. 10 : 31).

Ik had een fijne christenvriend in Engeland, een groot aantal jaren geleden. Hij leefde dicht bij God en had een diepe kennis -van de Schriften. Toen we een keer bij hem aten, zei hij : 'Ik gebruik aan mijn tafel wijn ter ere van God. Ik weet, dat jij geen wijn drinkt ter ere van God, daarom schenken we jou iets anders in. We hebben geleerd om elkaars vrijheid en elkaars geweten te respecteren.'

12: *Brasserijen*. In het Grieks betekent dit 'orgieën'. In Rom. 13 : 13 en 1 Petr. 4 : 3 heeft het te maken met onwettige seksualiteit, met dronkenschap en met ander euvel waar geen Christen aan zou mogen toegeven. Misschien leest iemand dit, die zich aan één of zelfs aan alle van de hier opgesomde zonden schuldig heeft gemaakt. Betekent dat, dat je nooit het Koninkrijk van God kunt binnengaan, dat de deur voor altijd voor je gesloten is? Zeker niet! De Bijbel zegt, dat iedereen door bekering en geloof vergeven kan worden (1 Joh. 1 : 9).

Toch is Gal. 5 : 21 een zeer ernstige waarschuwing aan diegenen die wellicht denken dat ze kunnen zondigen opdat de genade toeneemt. De apostel zegt streng: 'Zij die dergelijke dingen bedrijven, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven.' Paulus' hele verschrikkelijke lijst schendt, wanneer ze door de mensen in praktijk wordt gebracht, Gods wil voor hen. God haat deze dingen dermate, dat Hij hen, die deze dingen doen, zal oordelen. Mensen, wier leven door zulke afwijkingen van Gods wil wordt gekarakteriseerd, zullen van Hem gescheiden worden en in de buitenste duisternis verloren gaan. De reden waarom ik dit alles heb opgesomd is, dat miljoenen belijdende christenen niet meer zijn dan: 'belijdend'. Ze hebben nooit Christus als eigendom gehad. Ze leven een leven dat door het vlees wordt gekenmerkt. Tienduizenden zijn nooit wedergeboren. Ze zullen verloren de eeuwigheid ingaan, terwijl ze van mening zijn, behouden te zijn omdat ze tot de Kerk behoorden of gedoopt waren enzovoort.

Maar er is een andere waarheid die we niet vergeten moeten. Tegenwoordig doen mensen veel van deze verboden dingen in de naam van de vrijheid. Wat ze niet zien is, dat zulke activiteiten diegenen die erin verwickeld raken tot slaven maken. Wanneer vrijheid tot losbandigheid wordt, dan wordt vrijheid niet alleen verkeerd begrepen, maar diegenen die deze misvatting huldigen, zijn zelf zo gekluisterd, dat ze de vrijheid waarover de Schrift spreekt verliezen. Echte vrijheid bestaat niet uit de vrijheid tot zondigen maar uit de vrijheid om *niet* te zondigen.

Een andere waarheid is, dat diegenen die in het vlees leven alleen door de Geest van God veranderd kunnen worden. Daarom is een diep geestelijk ontwaken nu zo dringend nodig. Je kunt deze problemen niet met succes bij de wet regelen. Hoeveel wetten ook worden uitgevaardigd en hoeveel goede bedoelingen er ook mogen zijn, in hen die buiten Christus leven is de oude natuur de baas. Misschien dat deze af en toe onderdrukt kan worden, misschien dat ze bij andere gelegenheden door ijzeren discipline kan worden beheerst, maar er

zullen tijden komen waarin deze werken van het vlees voor de dag zullen komen en over zullen koken in twisten en tenslotte in oorlog.

En toch: de Christen is een nieuwe schepping geworden. Hij kan onder de leiding van de Heilige Geest komen en de vrucht van de Geest voortbrengen, die bestaat uit een heel nieuw stel principes, die een nieuwe mens vormen en tenslotte een nieuwe maatschappij zouden kunnen voortbrengen.

Paulus zegt: 'Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd' (Gal. 5 : 24). Tijdens zijn leven leefde onze Heer Jezus Christus als mens, hij werd als mens verzocht. Toch hield hij de hele wet van God en had hij overwinning over het vlees. Diegenen van ons, die door geloof met Hem verbonden zijn, hebben althans in principe met al wat tot het vlees behoort afgedaan. Toch erkent Paulus dat deze oude vleselijke neigingen nog in ons op de loer liggen en dat we praktisch elk uur ons aan de Heilige Geest moeten uitleveren om totale en volledige overwinning te behalen.

De Schrift zegt niet: 'Zij die Christus toebehoren, zouden het vlees moeten kruisigen.' Dat heeft toen Jezus Christus aan het Kruis hing in beginsel en wettig plaatsgevonden. Gal. 2 : 20 luidt: 'Met Christus ben ik gekruisigd' en Rom. 6 : 6 zegt: 'Onze oude mens is mede gekruisigd'. Het is een voltooid gebeuren, een vaststaande zaak. Omdat wij gelovigen al gekruisigd zijn, net zoals we al gered zijn, worden we nu geroepen om die kruisiging in het vlees uit te werken, zodat we niet werken van het vlees verrichten. We zijn met Christus begraven en nu uit de dood tot nieuw leven in Hem opgewekt.

Veel mensen zeggen: 'Zo kan ik niet leven. Dat kan ik niet volhouden.' Als het van u of mij zou afhangen, zouden we daar toe niet in staat zijn. De apostel Paulus zegt: 'Zie jezelf als dood voor de zonde' (Rom. 6 : 11). Ook zei hij, dat de zonde niet langer als koning in ons sterfelijk lichaam zou heersen. Dat betekent, dat we 'in geloof' aanvaarden, wat Jezus Christus voor ons aan het kruis heeft gedaan. In geloof geven we ons leven totaal en volledig en zonder iets terug te houden aan de Heilige Geest over. Christus zit op de troon van ons hart. Niemand of niets zal Hem daar vanaf krijgen. De Heilige Geest brengt de vrucht van de Geest voort. Al zouden de werken van het vlees erg graag zichzelf manifesteren - en al gebeurt dat soms ook - ze regeren ons niet meer, ze voeren geen heerschappij meer. Het is niet meer onze praktijk, onze gewoonte. We zijn door zijn genade omgevormd en we leven het nieuwe leven in Christus. Maar dat is alleen mogelijk, wanneer we met de Heilige Geest vervuld worden. Tot dat belangrijk onderwerp gaan we nu over.

8. De volheid van de Geest

Ons huis wordt door een, door twee bergbronnen gevoed, reservoir van water voorzien. Volgens de bergbewoners, die er vóór ons woonden, leveren deze twee bronnen op de berg een constant blijvende hoeveelheid water, of het nu regentijd of het droge jaargetijde is. Al naar behoefte maken we van het water gebruik en de bronnen, die continu naar het reservoir vloeien, houden het tot aan de rand gevuld. Dat is letterlijk wat het betekent, om 'vervuld te zijn met de Geest.'

Alle Christenen hebben de roeping om met de Geest vervuld te worden. Wat onder de maat van een Geestvervuld leven blijft, doet tekort aan Gods plan voor iedere gelovige. Wat bedoelt de Bijbel wanneer ze spreekt over de volheid van de Heilige Geest? Laten we deze volheid definiëren. Vervuld zijn met de Geest is: bestuurd en beheerst zijn door de tegenwoordigheid en de kracht van de Geest. In Ef. 5 : 18 zegt Paulus: 'En bedrinkt u niet aan wijn waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met de Geest.' Hij maakt hier een tegenstelling tussen twee dingen. Een mens die vervuld is met alcohol wordt bestuurd en beheerst door alcohol. De aanwezigheid en de kracht van de alcohol hebben zijn normale capaciteiten en handelingen verdrongen.

Het is interessant, dat we vaak zeggen dat iemand 'onder de invloed' van alcohol is. Welnu, dat is ongeveer de betekenis van het vervuld zijn met de Geest. We zijn 'onder de invloed' van de Geest. In plaats van dat we dingen alleen met onze eigen kracht of capaciteit doen, stelt Hij ons ertoe in staat. In plaats van dat we alleen doen wat we willen, laten we ons nu door Hem leiden. Het is jammer, dat miljoenen van Gods mensen de onbeperkte geestelijke rijkdom, die hun ter beschikking staat, niet genieten omdat ze niet met de Heilige Geest vervuld zijn.

Ik denk aan Ruth Paxson, een vrouw met grote bijbelkennis, die ik vaak over dit onderwerp heb horen spreken. Ze was gast in ons huis en ik heb nog de notities die ik van haar lezingen maakte.

Ze herinnerde ons eraan, hoe het leven van velen de praktijken en maatstaven van deze huidige wereld weerspiegelt. Zeker, ze zijn met de Heilige Geest ingedoopt in het lichaam van Christus en ze gaan naar de hemel. Maar ze missen zoveel van datgene, wat God hun in dit leven wil geven. Bewust of onbewust stellen ze er meer belang in om het door Satan beheerste wereldsysteem te imiteren, dan om Christus na te volgen. Ze willen niet echt de smaad van Christus buiten de legerplaats dragen (Hebr. 13 : 13). Hun gaven worden vaak niet benut en de geestelijke vrucht ontbreekt aan hun leven. Ook bekommeren ze zich niet erg om de taak, de geestelijk verarmden in hun eigen woonplaats het Evangelie te brengen. Hun ijver om in gehoorzaamheid aan Christus' geboden te leven verslapt. Hun omgang met God is instabiel, als deze al niet verwaarloosd is. Ze kijken meer uit naar het lezen van de krant dan naar het lezen van het Woord van God. Als ze al bidden, dan is het een vreugdeloze plicht en een moeizame taak en niet een vreugde. Zoals het ging met Lot in Sodom heeft de zonde voor hen iets van haar zondigheid verloren, hun gevoeligheid voor zonde is afgestompt en de stem van hun geweten is verdoofd. Zonden die men kent worden niet beleden.

Christenen hebben meer hulpmiddelen en technologie om het Evangelie aan de wereld te brengen, dan ooit tevoren. Het personeel is beter getraind. Maar dit is één van de grote tragedies van dit ogenblik: Christenen missen zo vaak de volheid van de Geest en daarmee het echt afhankelijk zijn van Gods kracht voor hun werk. In de eerste eeuw waren er meer dan genoeg voorbeelden van de soort geestkracht, die ze nodig hebben en tegelijk missen. Men zei van de Christenen in een bepaalde stad: 'Dezen, die de wereld in opschudding hebben gebracht, zijn ook hier gekomen' (Hand. 17 : 6). In de eeuwen daarop werd deze zelfde Heilige Geest af en toe op de wereld uitgestort. Losse voorbeelden daarvan zijn ook nu aanwezig. Maar wat zou er gebeuren, als de volle kracht van de Heilige Geest vandaag aan de dag door alle echte gelovigen heen tot ontplooiing zou komen? De wereld zou opnieuw in opschudding kunnen worden gebracht!

De bijbelse grondslag voor het vervuld worden met de Geest

Ik denk, dat men zou kunnen zeggen dat een Christen, die niet met de Geest vervuld is, maar een halve Christen is. Paulus' bevel tot de Christenen in Efeze: 'Wordt vervuld met de Geest' is voor ons Christenen op elke plaats en in elke tijd van kracht. Er zijn geen uitzonderingen. We moeten concluderen dat, omdat we de opdracht gekregen hebben om met de Geest vervuld te zijn, we zondigen wanneer we niet vervuld zijn. Ons tekort aan vervuld worden met de Geest is een van de grootste zonden tegen de Heilige Geest.

Het is van belang, op te merken dat het bevel 'Wordt vervuld met de Geest' in feite in het oorspronkelijk Grieks dat Paulus gebruikte de betekenis heeft van 'voortdurend vervuld worden'. We worden niet eens voor altijd vervuld, als een emmer. Nee, we moeten steeds weer vervuld worden. Men zou kunnen vertalen 'wordt vervuld en laat je steeds weer vervullen'.

Ef. 5 : 18 zegt letterlijk: 'Ga door met vervuld te worden met de Geest.' Dr. Merrill C. Tenney heeft dit vergeleken met de situatie van een oude boerenkeuken. In de ene hoek stond een gootsteen, waarboven zich een pijp bevond, waardoor voortdurend water stroomde uit de bron buiten. Doordat het water steeds maar doorvloeide stond de gootsteen boordevol met goed water. Zo moet ook de Christen niet toelaten, dat hij wat de Geest betreft droog komt te staan, om dan later weer vol te stromen. Nee, hij moet steeds weer de leiding en de energie van de Geest aanvaarden om zo altijd overvloed te hebben.

De overvloeiende stromen en het overvloedige leven zijn zegeningen, die alle Christenen ter beschikking staan. Stromen van levend water ontbreken, niet omdat God die ons ontzegt maar omdat we ze niet willen en omdat we weigeren om te voldoen aan de voorwaarden om ze te verkrijgen.

Dit voortdurend vervuld worden door de Heilige Geest is ook, wat Jezus in Joh. 4 leert, wanneer hij spreekt met de Samaritaanse vrouw bij de bron van Jakob: 'Een ieder die van dit water drinkt zal weder dorst krijgen, maar wie gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven' (Joh. 4 : 13, 14). Jezus sprak op dezelfde wijze over de Heilige Geest in Joh. 7 : 38: 'Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.' De overvloeiende bron en de voort stromende rivier spreken over de constante bevoorrading met de zegen van de Heilige Geest, die voor alle Christenen ter beschikking staat. Dit levende water waarover Jezus spreekt, - dit steeds weer vervuld worden door de Heilige Geest - vloeit dáárom niet in ons leven, niet omdat God het ons ontzegt, maar omdat we het niet willen of omdat we weigeren om te voldoen aan de voorwaarden, die God voor het verkrijgen ervan gesteld heeft.

Toen ik op een dag Joh. 7 : 38 las, bleef ik daar, vol ontzag voor de grootheid van Jezus' woorden, steken. Hij sprak niet over druppels zegeningen, een paar af en toe, zoals in een lenteregentje. Hij sprak over stromen van levend water. Denk eens aan de Mississippi, de Amazone, de Donau of de Yangtse! Hoeveel water we er ook uit halen, ze drogen niet op maar vloeien volop verder. De bronnen waaruit ze komen, blijven water zenden. Deze rivieren zijn een illustratie van het leven van Geestvervulde Christenen. De watervoorraad is nooit uitgeput omdat ze haar bron heeft in de Heilige Geest en die is onuitputtelijk. Bisschop Moule zei eens: 'Ik zal nooit vergeten, welk een bewust geloof en vrede in mijn ziel kwamen, kort na een eerste beslissende blik op de gekruisigde Heer als het offer voor de zondaar. Dat was een grote stap vooruit.' Wat was de oorzaak daarvan? Hij zegt, dat het 'een helderder en bewuster vat krijgen was op de levende en genadige persoonlijkheid van de Heilige Geest, door wiens genade de ziel deze gezegende blik had kunnen slaan. Het was als het ware een nieuw contact met de inwendige en uitwendige bewegingen van verlossende goedheid en kracht. Een nieuwe ontdekking op het gebied van de goddelijke hulpbronnen.'

Een van de gebeden van de grote opwekking in Wales was:

Vul mij, Heilige Geest, vul mij,
Meer dan volheid wil ik kennen,
Ik ben de kleinste van uw vaten,
Toch kan ik overvloeiend zijn.

We moeten onszelf ter beschikking van de Heilige Geest stellen, zodat we, wanneer Hij ons vult, vaten van zegen worden voor de wereld, of we nu groot en prachtig zijn en machtig gebruikt worden, dan wel dat we klein zijn en onopgemerkt blijven. In mijn oog was de Corinthische gemeente een van de verdrietigste en meest tragische gemeenten in het Nieuwe Testament. Hun leden waren met de Geest gedoopt, ze hadden veel gaven van de Geest ontvangen en daarom hadden ze veel vóór. Toch zei Paulus, dat ze vleselijk en ongeestelijk waren. 'En ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot geestelijke mensen, maar slechts als tot vleselijke, nog onmondigen in Christus... want gij zijt nog vleselijk' (1 Cor. 3 : 1, 3). Dat betekent dat u en ik een of meer gaven van de Geest kunnen hebben en toch ongeestelijk kunnen zijn, zonder de 'volheid van de Geest'. Zeggen dat het hebben van de gave van een evangelist of de gave van een herder of een leraar of de gave van tongen of van genezing - of welke andere gave ook - bewijst dat we de volheid van de Geest bezitten, is misleidend. Bovendien: als we een gave hebben, zal deze nooit tot haar volste potentie voor God gebruikt worden, wanneer ze niet onder de leiding van de Heilige Geest gebracht en door Hem in dienst genomen is. Er is niets tragischer, dan een gave van God die voor zelfzuchtige en ongeestelijke doelen misbruikt wordt.

Daarom komt het erop aan, dat we met de Geest vervuld worden. Wanneer we daarover nadenken, moeten we ons niet door de terminologie laten verwarren. Sommige Christenen hebben termen gebruikt als 'de tweede doop' of 'de tweede zegen' en 'een tweede werk van genade'. Geen van deze termen wordt in de Bijbel gebruikt, maar ik besef dat ze voor veel mensen het equivalent zijn van de volheid van de Geest. De naam die we aan de ervaring geven is van minder belang, dan dat we werkelijk met de Geest vervuld worden.

Ik geef er echter de voorkeur aan, deze termen niet te gebruiken omdat ze het denken van sommigen kunnen verwarren. Persoonlijk geloof ik, dat de Bijbel leert, dat er één doop in de Geest is: nl. wanneer we tot Christus komen. De Bijbel leert, dat er vele vervullingen zijn - we moeten immers voortdurend door de Heilige Geest vervuld worden. Eén doop - vele vervullingen! Persoonlijk vind ik niets in de Schrift, dat aanduidt dat er na onze bekering een latere 'doop in de Geest' in ons leven zou moeten plaatsvinden. Hij is al aanwezig en we worden opgeroepen om ons telkens weer aan Hem over te geven. Maar nooit veroordeel ik diegenen die er een andere visie op nahouden. Velen van hen horen tot mijn beste vrienden. Verschillen op dit punt zijn geen reden om de gemeenschap tussen Christenen te verbreken.

Misschien moeten we ons taalgebruik omkeren. Wanneer we met de Geest vervuld worden, gaat het er niet

om of er nu meer van Hem is, alsof zijn werk in ons kwantitatief van aard zou zijn. Het gaat er niet om, hoeveel van de Geest *wij* hebben, maar hoeveel de Geest van *ons* heeft. Hij is in al zijn volheid in ons, of we dit nu duidelijk in ons leven zien of niet. Wanneer we Christus als Heiland en Heer aannemen, nemen u en ik Hem volledig en niet gedeeltelijk aan. Dan, naarmate we meer en meer van Christus' heerschappij begrijpen, geven we ons meer en meer aan Hem over. Zo ontvangen en genieten we, wanneer we de volheid van de Geest zoeken, meer en meer van zijn vervulling en zijn volheid.

Wanneer we Christus als Verlosser aanvaarden, zijn onze geestelijke vermogens uiterst klein. Op dat moment hebben we ons naar ons beste weten aan Hem als onze Heiland en Heer overgegeven. Misschien kunnen we zelfs zeggen dat we toen met de Geest vervuld zijn, in die zin dat we onder zijn invloed en leiding zijn gekomen. Toch zijn er nog veel levensterreinen, die aan zijn leiding onderworpen moeten worden en op dat moment zijn we ons wellicht daar zelfs niet van bewust. Naarmate we in de genade en de kennis van Christus groeien, worden onze geestelijke vermogens groter. Al gauw ontdekken we in ons leven als Christen, dat we nog niet volmaakt zijn. Vaak struikelen we en vallen we in zonden, ook in zonden die bestaan in nalatigheid - dingen die we hadden moeten doen en houdingen die we hadden moeten hebben, maar die nog niet binnen onze horizon liggen. Het maakt deel uit van het werk van de Heilige Geest, ons van deze zonden te overtuigen en ons tot echte bekering te leiden. In zo'n periode hebben we een nieuwe vervulling met de Heilige Geest nodig, opdat Hij ons leiden en beheersen kan. Misschien zijn er ook nieuwe taken en uitdagingen waar God ons voor plaatst, en dat zou ons er altijd toe moeten leiden om opnieuw de kracht en de tegenwoordigheid - de vervulling - van de Heilige Geest te zoeken.

Ook is het voor een jong Christen normaal, dat hij meent in zijn strijd tegen de zonde in eigen leven en in het aanvaarden van een door God gegeven taak op zijn eigen wijsheid en kracht te moeten vertrouwen. Zo iemand beseft wellicht wèl, dat zijn heil volledig berust op wat God in Christus gedaan heeft, maar tegelijkertijd heeft hij niet in de gaten, dat hij voor zijn groei als Christen net zo afhankelijk is van God de Heilige Geest. Vaak zal hij moedig vechten in zijn strijd tegen verleidingen of ijverig proberen om van Christus te getuigen en toch ziet hij weinig of geen vooruitgang. Waarom? Omdat hij alles doet vanuit de energie van het vlees en niet in de kracht van de Geest. Zo iemand moet begrijpen, dat God de Heilige Geest geschonken heeft en hij moet zich aan diens leiding toevertrouwen. Hij moet met de Geest vervuld worden.

In deze situatie kan de Heilige Geest iemand soms op een diep ontroerende en gedenkwaardige wijze vervullen. Ook andere Christenen die misschien mondiger zijn, kunnen een overweldigende geestelijke ervaring opdoen, waarin de Heilige Geest hen op nieuwe en wonderlijke wijze vervult. Sommige mensen noemen dit 'een doop van de Geest', maar naar mijn mening is het bijbels om daarover te spreken als een 'nieuwe vervulling van de Heilige Geest'. Deze ervaring kan plaatsvinden op een kritiek punt in iemands leven, wanneer hij voor een belangrijke beslissing of voor een bijzonder moeilijk probleem of uitdaging staat. Deze ervaring kan ook heel rustig plaatsvinden. Er kunnen zelfs tijden zijn, waarin de vervulling van de Heilige Geest heel reëel is terwijl we er ons toch nauwelijks bewust van zijn.

Beide ervaringen zijn in mijn eigen leven voorgekomen. Er zijn tijden geweest van een me diep bewust zijn van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest. Er zijn andere tijden geweest, waarin ik me zwak en ontoereikend heb gevoeld en toch, nu ik erop terugkijk, weet ik, dat de Heilige Geest mijn leven leidde.

Er zijn in mijn eigen leven momenten geweest, waarin ook ik het besef had, met de Geest vervuld te worden, in de wetenschap dat ik bijzondere kracht ontving voor een taak die ik moest volbrengen.

In 1954 voeren we naar Engeland voor een campagne die drie maanden zou duren. Aan boord realiseerde ik me duidelijk, dat er druk op me werd uitgeoefend. Satan leek wel een formidabele hoeveelheid artillerie tegen me te hebben opgesteld. Niet alleen voelde ik me aangevallen, ik werd overrompeld door depressieve gevoelens en door een angstig, gevoel, niet opgewassen te zijn voor de taak die voor me lag. Ik bad bijna dag en nacht. Ik begreep op een nieuwe wijze wat Paulus bedoelde toen hij het had over 'bidden zonder ophouden'. Toen kwam er op een dag tijdens een gebedsbijeenkomst met mijn vrouw en mijn medewerkers een doorbraak. Terwijl ik weende voor de Heer, werd ik vervuld met een diep vertrouwen dat de kracht van God was en dat Hij getrouw was. Toen ik behouden werd, was ik door de Geest in het lichaam van Christus ingedoopt, maar ik geloof dat God me een bijzondere zalving schonk op mijn reis naar Engeland. Vanaf dat moment was ik vol vertrouwen dat God de Heilige Geest de kruistocht van 1954 in Londen zou leiden. En dat bleek ook zo te zijn!

Zulk soort ervaringen had ik al eerder gehad en ze zijn me sindsdien vele malen overkomen. Soms vallen er geen tranen bij. Soms kreeg ik, wanneer ik 's nachts wakker lag, de rustige verzekering dat ik met de Geest vervuld werd voor de taak die voor me lag.

Toch zijn er veel meer keren geweest, waarop ik met de apostel Paulus in 1 Cor. 2 : 2 zou hebben moeten zeggen: 'Ook kwam ik in zwakheid en met veel vrezen en beven tot u.' Vaak hebben verschillende leden van mijn team me verzekerd, dat Gods kracht het duidelijkste was, wanneer ik me het minst vrij voelde om te preken of wanneer ik me het meest een mislukkeling vond.

Met andere woorden: het is nog steeds waar wat Paulus in zijn brief aan de gemeente van Corinthe verder schreef: 'Mijn spreken en mijn prediking kwam ook niet met meeslepende woorden van wijsheid, maar met

betoon van geest en kracht, opdat uw geloof niet zou rusten op wijsheid van mensen maar op kracht van God' (1 Cor. 2 : 4, 5). Maar let erop: zij die het woord *hoorden* voelden de kracht, niet noodzakelijkerwijs degene die het woord verkondigde. Vervulling hoeft niets te maken te hebben met gevoel.

Vol en vervuld

Twee in het Nieuwe Testament gebruikte woorden stellen soms Christenen voor raadsels: die woorden zijn *vol* en *vervuld*. Sommige mensen maken daar onderscheid tussen. Ik geef toe, dat er enig verschil kan zijn, maar dat is niet van grote betekenis. Bijvoorbeeld: *vol* zijn van de Geest lijkt me te slaan op de zijnstoestand van de gelovige. Ik denk dat Johannes de Doper en de apostel Paulus continu vol waren van de Geest: het was een blijvende toestand. Toch zou ook voor hen het 'vervuld worden met de Geest' kunnen slaan op een bijzondere, af en toe plaatsvindende toerusting of 'zalving' voor speciale doeleinden en taken. Af en toe wordt van sommige heiligen in het Nieuwe Testament, die door God voor bepaalde opdrachten worden gebruikt, gezegd, dat ze 'vervuld met de Geest' waren. Misschien dat ze het niet hadden kunnen verdragen, wanneer deze extra krachtinjectie hen blijvend zou vervullen. Maar op momenten van grote nood konden ze het even verdragen.

Ik geloof, dat God ons de kracht van de Heilige Geest geeft al naarmate de taken die Hij ons oplegt.

We zijn bevriend met een gepensioneerd Presbyteriaanse predikant. Zijn vader was heier. Eens vertelde hij, dat hij gezien had hoe de grote heimachines betonnen palen hadden geheid in de bedding van de Mississippi voor het bouwen van een brug. Elke heipaal werd op zijn plaats gebracht en dan mei een machtig gebeuk van de heimachine veilig het rivierbed ingedreven. Die avond had het jongetje, Grier Davis, in een zandhoop gespeeld en geprobeerd na te doen wat hij eerder had gezien. Maar hoe hij het ook probeerde, hij kreeg de stokjes niet in het zand zoals hij de heipalen in de bodem van de Mississippi had zien wegzakken. Toen had hij een slim idee. Hij rende naar zijn vader en vroeg hem of hij een van de heimachines mocht lenen. Grinnikend legde zijn vader hem uit, dat de heimachine veel te sterk was voor de kleine taak die hij zich gesteld had en dat een hamer beter op zijn plaats zou zijn.

Zo is het met de kracht van de Heilige Geest. Wanneer God ons roept tot een taak, dan verschaft Hij ook de kracht voor die taak.

Daarom zou het de normale situatie van de Christen moeten zijn om van de Geest vervuld te zijn, omdat we steeds weer vervuld worden. Maar wat moeten we dan denken van de herhaalde, specifieke tijden van vervulling, waar het boek Handelingen over spreekt. Dr. Merrill C. Tenney gebruikt als illustratie een huis in de stad:

De meeste huizen zijn aangesloten op de waterleiding. Die voorziet het huis met voldoende water voor normale omstandigheden. Maar veronderstel eens, dat er brand uitbreekt. Dan draaien brandweerlieden een aparte dichtbij zijnde kraan open om in dit noodgeval een veel grotere stroom water te verkrijgen. 'Vol-zijn' van de Geest is als een huis dat continu van voldoende water voorzien wordt. Maar 'vervuld' zijn bij gelegenheid, zoals met de apostelen in Hand. 4 : 31 het geval was, is: extra energie en kracht voor een bepaalde taak ontvangen. 'En terwijl zij baden, werd de plaats waar ze vergaderd waren, bewogen en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid.' Voor de speciale taak: doorgaan met de verkondiging van het Evangelie ondanks felle tegenstand van de godsdienstige leiders, hadden de apostelen een speciale vervulling met Gods kracht nodig. Ze waren steeds 'vol' van de Geest geweest. Nu hadden ze een 'extra vervulling' nodig om aan de hun extra gestelde eisen te voldoen.

Vervuld voor een doel

Natuurlijk heeft God een bedoeling met zijn wil, dat we met de Geest vervuld zouden worden. We zagen dat in Hand. 4 : 31, dat we hierboven citeerden. De discipelen werden toen voor een bepaald doel vervuld: de verkondiging van het Woord van God. De grote vraag, die ieder gelovige zich moet stellen is: 'Wat is mijn motief waarom ik met de Geest vervuld wil worden? Verlang ik die volheid alleen om er zelf van te genieten en mezelf te verheerlijken of opdat Christus verheerlijkt zou worden?'

Vaak kan een Christen oprecht zoeken naar de kracht van de Heilige Geest en toch - bewust of onbewust - die om verkeerde redenen zoeken. Sommigen zien uit naar een soort emotionele ervaring en willen de volheid van de Geest alleen om zo een nieuwe (en zelfs spectaculaire) ervaring te krijgen. Sommigen zoeken bepaalde sensaties omdat ze zien hoe andere Christenen een bijzondere ervaring hebben gehad, die naar hun overtuiging van de Heilige Geest afkomstig was. Misschien zoekt iemand de Geest vanuit een misplaatst verlangen om geestelijk net zo als anderen of misschien zelfs om hoger dan anderen te zijn. Of ook: iemand kan de volheid van de Geest zoeken omdat hij zich voor een bepaald probleem gesteld ziet en omdat hij hoopt dat hij uit de moeilijkheden kan komen door een ervaring te hebben van de kracht van de Geest. Kortom, mensen kunnen om allerlei redenen naar de kracht van de Geest verlangen.

Het is waar, dat de Geest sommige van deze dingen in ons leven kan verwerklijken. Af en toe kan Hij ons een diep doorvoeld besef geven van zijn tegenwoordigheid, of Hij kan ons bijzonder gelukkig maken of ons helpen een bijzonder moeilijk probleem te overwinnen. Maar we moeten erg voorzichtig zijn dat we zijn vol-

heid niet om zelfzuchtige redenen zoeken. Hij is gekomen opdat we Christus zouden verheerlijken. Het doel van de vervulling is, dat zij die vervuld worden Christus zouden verheerlijken. Daarvoor kwam de Heilige Geest. Jezus zei: 'Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal uit het mijne nemen en het u verkondigen' (Joh. 16 : 14). Dat betekent: de Heilige Geest vestigt niet de aandacht op zichzelf, maar op Christus. Jezus zei: 'Wanneer de Trooster (lett. 'de Helper') komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der waarheid die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen' (Joh. 15 : 26). Ik geloof, dat dat één van de toetsstenen is van een Geestvervuld leven. Wordt Christus steeds duidelijker in mijn leven? Zien mensen meer van Hem en minder van mij?

Om die reden heb ik gearzeld met het schrijven van een boek als dit. Ik ben wat wantrouwig, wanneer mensen er een fetisch van maken om over Hem te zeggen: 'De Heilige Geest . . . dit' en 'de Heilige Geest . . . dat'. De Heilige Geest kwam niet om zichzelf te verheerlijken, Hij kwam om Christus te verheerlijken.

Nog iets: iemand die met de Geest vervuld is, hoeft zich daar helemaal niet van bewust te zijn. Geen enkele bijbelse figuur heeft gezegd: 'Ik ben vervuld met de Geest'. Anderen zeiden dat van hen, maar zelf maakten ze daarop geen aanspraak. Sommige mensen, die zeer dicht bij God leefden en die ik gekend heb, waren zich er niet van bewust dat ze met de Geest vervuld waren. Iemand heeft gezegd, dat we naarmate we de hemel naderen ons meer bewust zijn van de hel.

We hebben nagedacht over kracht voor gebruik, maar hoe staat het met het misbruik van kracht? Hoe zit het met hen, die de kracht van de Geest om verkeerde redenen willen? We vinden een voorbeeld van een man, die de kracht van de Geest om zelfzuchtige redenen wilde, in Hand. 8: Simon de Tovenaar 'geloofde', liet zich dopen, en stond toen verbaasd over de tekenen en wonderen die de apostelen verrichtten. Hij was bijzonder geïnteresseerd toen hij merkte, hoe bekeerlingen de Heilige Geest ontvingen. Terwijl hij Petrus en zijn medewerkers geld aanbood, zei hij : 'Geef ook mij deze macht, opdat, als ik iemand de handen opleg, hij de Heilige Geest ontvang' (Hand. 8 : 19). Petrus bestrafte hem onmiddellijk met de woorden: 'uw hart is niet recht voor God' (vs. 21). De kracht van de Heilige Geest is voor een bepaald doel, maar dat doel is steeds voor de glorie van God en niet voor persoonlijk voordeel of belang.

Kracht voor een heilig leven

In laatste instantie hebben we de vervulling van de Heilige Geest nodig opdat we Christus zullen verheerlijken. Maar hoe verheerlijken we Christus? We verheerlijken Christus wanneer we voor God leven - Hem vertrouwen, liefhebben en gehoorzamen. Jezus zei: 'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken' (Mt. 5 : 16). Paulus zei: 'Of gij dus eet of drinkt, of wat gij ook doet, doet het alles ter ere Gods' (1 Cor. 10 : 31). Wat een visie: alles wat we doen zou God moeten verheerlijken!

En toch brengt dit ons tot het hart van het probleem. Waarom hebben we de volheid van de Geest nodig? *Omdat we alleen in de kracht van de Geest een leven kunnen leiden dat God verheerlijkt.* We kunnen God niet verheerlijken in de kracht van het vlees. Dat was Paulus' kreet in Rom. 7: 'Want wat ik uitwerk weet ik niet, want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik. Het wens is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken kan ik niet. Want niet wat ik wens, het goede doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, doe ik' (Rom. 7 : 15, 18, 19). Maar in de kracht van de Heilige Geest kunnen we een leven leiden, dat God steeds meer verheerlijkt. God de Heilige Geest geeft ons kracht met een doel: kracht om ons te helpen, God in elke dimensie van ons leven te verheerlijken.

In het leven van de Christen is kracht dynamisch verbonden aan een Persoon. Deze Persoon is de Heilige Geest zelf, die in de Christen woont en hem vult met de volheid van zijn kracht. Zoals we al eerder hebben gezegd: Hij biedt zijn kracht aan met een doel: ze moet gebruikt worden. Al staan zijn grenzeloze hulpbronnen ons ter beschikking, Hij zal ons alleen zoveel kracht geven als Hij weet dat we zullen gebruiken of nodig zullen hebben. Ongelukkigerwijs zijn veel Christenen ongehoorzaam en ze hebben, nadat ze om kracht geboden hebben, helemaal niet de bedoeling om die kracht te gebruiken of ook: ze vergeten om door te zetten in actieve gehoorzaamheid. Ik denk, dat het voor ons Christenen tijdverspilling is om uit te zien naar kracht die we niet willen gebruiken, naar kracht in gebed als we niet bidden, naar kracht om te getuigen zonder dat we getuigen, naar kracht tot heiliging zonder dat we proberen om een heilig leven te leiden, naar genade om te lijden zonder dat we het kruis op ons nemen, naar kracht tot dienen tenzij we dienen. Iemand heeft gezegd: 'God geeft stervensgenade alleen aan de stervenden.'

Kracht tot dienst

We verheerlijken God door een leven te leiden dat Hem eert en we kunnen dat alleen doen in de kracht van de Heilige Geest. Maar we verheerlijken God ook wanneer we Hem dienen, en ook dat kunnen we alleen maar doen in de kracht van de Heilige Geest. We worden door de Geest vervuld om te dienen. Petrus was zo vervuld met de Geest, dat toen hij predikte 3000 mensen op die ene Pinksterdag gered werden. Het is interessant, dat de Bijbel vol staat met statistieken: deze is er één van. Iemand moet het aantal geteld hebben van de bekeerlingen op die dag en Lucas schreef onder de inspiratie van de Heilige Geest dat aantal

neer. In Hand. 4 : 4 zegt hij, dat het aantal van de gelovigen 'ongeveer vijfduizend werd'. En dezelfde Geest die dit bijhouden van de statistiek inspireerde, zag er ook op toe dat ze nauwkeurig werd bijgehouden.

In Hand. 4 : 8 werden Petrus en Johannes, die vanwege hun prediking gearresteerd waren, voor de religieuze leiders gebracht. Toen verkondigde Petrus, zoals de Schrift zegt, 'vervuld van de Heilige Geest' zonder angst de dood en de opstanding van Christus. Toch had hij hem een paar weken eerder vloekend verloochend. De volheid van de Heilige Geest maakte het verschil uit.

Kort daarna gingen Petrus en zijn metgezellen naar een gebedssamenkomst. Zoals we al gezien hebben: 'Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid' (Hand. 4 : 31).

De vervulling werd hun geschonken om Christus door het moedig verkondigen van het Evangelie te dienen.

Ik vind het belangrijk, dat Petrus hier twee vervullingen ontving. Hij werd vervuld voordat hij predikte (vs. 8) en hij werd opnieuw vervuld nadat hij en zijn medewerkers gebeden hadden (vs. 31).

Maar de vervulling door de Geest met kracht was niet tot het prediken beperkt. De apostelen werden zo overstelpt door de dagelijkse taken ten behoeve van de vele nieuwe gelovigen, dat ze niet in staat waren om zich volop aan de dienst van het Woord te wijden. Daarom stelden ze voor dat zeven mensen zouden worden aangesteld voor dit stuk praktisch werk - een stuk administratief werk.

Ze stelden drie vereisten op waaraan de nieuwe werkers zouden moeten voldoen: 'goed bekend staan, vol van Geest en van wijsheid' (Hand. 6 : 3).

Deze aansporing zegt ons iets belangrijks. Wanneer alle gelovigen 'goed bekend, vol van de Geest en van wijsheid' waren, dan zouden deze aanbevelingen geen zin hebben. Een goede reputatie, vol zijn van de Heilige Geest en van wijsheid waren alle drie vereist.

Niemand zou in de huidige kerk ambtsdrager moeten zijn, die deze kwalificaties niet bezit. Van hoeveel gemeenteleden van nu kan worden gezegd, dat ze 'goed bekend staan en vol zijn van de Geest en van wijsheid'? Toch waren deze dingen vereist voor een praktische, niet eens een geestelijke dienst.

Toont dat niet aan, dat we, om het meest praktische werkje tot de eer van God uit te voeren (of dat nu is als handwerker, administrateur, huishoudster of secretaresse), vervuld moeten zijn met Gods Heilige Geest en daarbij van goede reputatie en wijs moeten zijn?

We zouden zo kunnen doorgaan, want de oude Kerk was door de vervulling met de Geest voor elke vorm van dienst toegerust.

Ik ben overtuigd, dat het vervuld zijn met de Geest geen facultatieve zaak is, maar een noodzaak. Het is onmisbaar voor een overvloeiend leven en een vruchtbare dienst. Het Geest-vervulde leven is niet abnormaal, het is het normale christelijke leven. Alles wat minder is, is beneden normaal. Het is minder dan wat God wil en dan wat Hij aan zijn kinderen aanbiedt. Daarom moeten we nooit de gedachte koesteren, dat het vervuld zijn met de Geest een ongewone of unieke ervaring is voor, of alleen bekend is bij, een paar uitverkorenen. Het is bedoeld voor iedereen, het is nodig voor iedereen en het staat ter beschikking van iedereen. Daarom draagt de Schrift ons allen op: 'Wordt vervuld met de Geest.'

9. Hoe met de Heilige Geest vervuld te worden

In mijn werk wordt mij vaak gevraagd: 'Hoe kan ik met de Geest vervuld worden?' We hebben de opdracht gekregen om vervuld te worden, maar hoe gehoorzamen we aan die opdracht? Hoe wordt de tegenwoordigheid en de kracht van de Heilige Geest een realiteit in ons aller leven? Daar gaat het om. Alles wat ik tot nu toe over de vervulling met de Geest gezegd heb, zal niet meer zijn dan een intellectuele curiositeit die niets met ons leven te maken heeft, tenzij we in onze eigen ervaring leren, wat het betekent om met de Geest vervuld te worden.

Het is interessant, dat de Bijbel ons nergens een afgeronde precieze formule geeft om met de Geest vervuld te worden. Ik geloof dat dat komt omdat de meeste gelovigen in de eerste eeuw niet verteld hoefde te worden, hoe vervuld te worden. Ze wisten, dat het Geest-vervulde leven het normale christelijke leven was. Het is een triest commentaar op het lage peil van ons geestelijk leven, dat we ten aanzien van de vervulling van de Geest zo verward zijn.

En toch zegt de Bijbel heel wat over dit thema en, wanneer we naar het Nieuwe Testament als geheel kijken, hoeft er geen twijfel te blijven bestaan, noch over de betekenis van het Geestvervulde leven, noch over de vraag, hoe dit Geestvervulde leven een werkelijkheid in ons leven wordt. Ik geloof, dat het onderricht van het Nieuwe Testament over de vraag, hoe met de Heilige Geest vervuld te worden, in drie woorden kan worden samengevat: *begrijpen, onderwerpen en wandelen in geloof*.

Begrijpen

De eerste stap om met de Geest vervuld te worden is *begrijpen*. Dat betekent, dat er bepaalde dingen zijn die we weten en begrijpen moeten, bepaalde waarheden die God ons in zijn Woord, de Bijbel, geopenbaard heeft. Een aantal daarvan hebben we al vermeld, maar laten we er zeker van zijn dat we ze helder in onze gedachten hebben.

Wat zijn die waarheden?

De eerste waarheid die we moeten verstaan is dat God ons zijn Heilige Geest gegeven heeft en dat Hij in ons woont. Wanneer ik Christus als mijn Heiland heb aanvaard, dan woont de Geest van God in mij. Denk eraan: ik hoef zijn aanwezigheid niet te voelen, maar dat betekent niet dat Hij afwezig is. Het is het feit van zijn aanwezigheid, dat we begrijpen moeten. God heeft beloofd, dat de Geest in u woont, als u Christus toebehoort en God kan niet liegen. We aanvaardden dit feit in geloof.

We moeten ook begrijpen, dat God ons opdraagt om met de Geest vervuld te worden. Dat betekent, dat het zijn wil voor u is dat u vervuld wordt. Wie weigert om met de Geest vervuld te worden, handelt dus tegen Gods wil in. Het is zijn opdracht en daarom is het zijn wil. Om dat nog duidelijker te stellen: God *wil* ons vullen met zijn Geest. Ik vind dat een prachtige waarheid. God geeft ons een volle maat van zijn Geest niet mopperend en met tegenzin. Nee, Hij wil dat we ons leven leiden, beheerst en geleid door de Heilige Geest. 'Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemelen de Heilige Geest geven aan hen die Hem daarom bidden?' (Lc. 11: 13). Wanneer ik niet met de Geest vervuld word, dan moet ik inzien, dat dat niet zo is vanwege de onwilligheid van God. De fout ligt helemaal bij mij.

Dat brengt ons op nog een punt dat we moeten verstaan, en wel de aanwezigheid van zonde in ons leven.

Wat blokkeert het werk van de Heilige Geest in ons leven? De zonde. *Voordat we met de Heilige Geest vervuld kunnen worden, moeten we eerlijk en totaal elke ons bekende zonde in ons leven aanpakken*. Misschien is dat erg pijnlijk voor ons, wanneer we dingen onder ogen zien die we verborgen hebben of die we nog nooit ontdekt hebben. Maar er is geen vervulling met de Geest mogelijk zonder reiniging van zonde en de eerste stap bij de reiniging van zonde is het ons bewust zijn van de aanwezigheid ervan. De meesten van ons hebben wel eens meegemaakt, dat in een huis de waterleiding verstopt zat, zodat het water alleen maar druppelsgewijs of misschien helemaal niet uit

de kraan kwam. Waar ik woon, in Noord-Carolina, hebben we maar zelden bijzonder koud weer, maar af en toe heb ik meegemaakt dat de temperatuur beneden nul kwam. Zelfs al liggen de waterleidingbuizen, die vanaf de bron naar ons huis lopen, erg diep, ik heb toch meegemaakt, dat ze helemaal bevroren waren. Eén keer moesten we de hard bevroren aarde openbreken en toortsen gebruiken om het ijs bij een bocht in de leiding te doen smelten. Zo is het ook met de zonde in ons leven. Zonde is als het ijs in onze leiding - ons geestelijk leven is door een vijandige wereld 'bevroren' geraakt. Er is maar één oplossing en dat is bekering. Dan wordt de blokkering opgeruimd en kan het stromen van de Heilige Geest worden hersteld.

We zijn allemaal bekend met de 'verharding van de bloedvaten' als een van de gevaarlijke ziekten waar een hoog percentage van de bevolking pan lijdt. De bloedvaten raken verstopt met substanties die medische experts voor raadsels stellen. Ze weten nog niet hoe deze bloedvaten weer vrij te maken zodat het bloed weer kan doorstromen. Soms brengt men door een operatie een nieuwe ader aan, maar zelfs over deze methode is de medische opinie op sommige punten verdeeld. In veel landen worden grote bedragen aan medisch onderzoek uitgegeven in een poging om een preparaat te ontdekken, dat verstopte bloedvaten openen kan en zo jaarlijks miljoenen mensen van de dood kan redden.

Op dezelfde manier heeft ons leven dat preparaat, dat ons door het bloed van Christus geboden wordt, nodig om de leidingen of bloedvaten van ons leven schoon te maken zodat het levenssap van de wijnstok doorstromen kan. Zonde is de grote klontenaar en het bloed van Christus is de grote reiniger, wanneer het door bekering en geloof aangewend wordt.

Soms staan nieuwe gelovigen verbaasd dat ze nog steeds zondaars blijken te zijn en dat ze niet alleen nog steeds verzocht worden maar dat ze nog steeds onder die verzoeking bezwijken kunnen. Dat zou ons niet moeten verrassen want de oude zondenatuur leeft nog in ons. Voordat iemand tot Christus komt, is er slechts één kracht in hem aan het werk: de oude vleeselijke natuur. Maar wanneer we Christus in ons leven aan nemen, komt de Heilige Geest in ons wonen. Nu zijn er twee naturen in ons leven aan het werk: de oude zondige natuur die wil dat we voor onszelf leven en de nieuwe geestelijke natuur die wil dat we voor God leven. De vraag is: wie van die twee naturen zal onze daden beheersen? Daarom is het zo belangrijk, dat we met de Heilige Geest verveld worden. Als de Geest ons leven niet beheerst zullen we door onze oude zondige natuur overheerst worden. Maar zolang we de zonde toestaan om te blijven zal het werk van de Geest geblokkeerd zijn. Daarom moeten we de zonde in ons leven totaal aanpakken, willen we de vervulling van de Heilige Geest leren kennen. Om verschillende redenen is dat niet makkelijk. Al direct kan het heel pijnlijk voor ons zijn om de realiteit van de zonde in ons leven onder ogen te zien. Trots ligt vaak aan de wortel van onze zonden en onze trots wordt vaak diep gewond wanneer we voor God en voor mensen eerlijk toegeven, dat we niet zo goed zijn als we gedacht hadden.

Zonde in ons leven aanpakken is ook moeilijk omdat we, zoals we nog zullen zien, niet alleen onze zonde moeten kennen, maar ons er ook van moeten bekeren. Sommigen van ons koesteren misschien een zonde en laten die toe zonder dat ze die willen opgeven. Net als de rijke jonge man in Mc. 10: we willen wel wat Jezus ons kan geven, maar we willen nog meer aan onze zonde vasthouden. Er is nog een reden, waarom het ons moeilijk valt om zonde in ons leven aan te pakken, en die is heel eenvoudig deze: zonde maakt ons geestelijk blind en een van de dingen, ten aanzien waarvan we vaak verblind zijn, is de verschrikkelijke diepte van de zonde. We hebben niet in de gaten, hoe diep ze in elk aspect van ons leven is doorgedrongen en hoe sterk ze alles wat we zeggen, denken of doen heeft geïnfecteerd. Het is heel makkelijk om de zonde, die we in ons leven zien, te belijden, en toch veel andere zonden, die nog directer ons leven met de Heer belemmeren, over het hoofd te zien.

Daarom is de Bijbel op dit punt van zo'n vitaal belang. We moeten ons niet tevreden stellen met zo af en toe een zelfonderzoek en met de gedachte dat alleen de zonden, die ons het meest storen, beleden hoeven te worden. Nee, wanneer we biddend het Woord van God bestuderen, zal de Heilige Geest, die immers ook de auteur van de Schrift is, onze ogen openen voor andere terreinen van zonde, die aan God beleden moeten worden. We moeten niet alleen belijden wat naar ons idee zonde is, maar wat de Heilige Geest, wanneer we werkelijk vanuit het Woord van God luisteren naar zijn stem, zonde noemt. 'Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in gerechtigheid' (2 Tim. 3 : 16).

Zondebelijdenis zou dezelfde omvang moeten hebben als de zonde. Het Hooglied spreekt over 'de kleine vossen die de wijngaarden verderven' (2 : 15). Dat is beeldspraak voor de manier waarop 'kleine' zonden ons vruchtbaar zijn voor de Heer kunnen vernietigen. Misschien is er trots, jaloezie of verbittering in ons leven. Misschien is er laster, ongeduld, onvriendelijkheid of onbeheertheid. Een van deze punten al kan voor de mensen om ons heen het leven zuur maken. Onreine gedachten moeten misschien voor God gebracht worden opdat Hij ze kan reinigen. Misschien moeten we onze gulzigheid of luiheid onder ogen zien. Of wellicht spreekt de Heilige Geest ons aan op het gebruiken van onze tijd, ons geld of over onze levensstijl of over het gebruik of misbruik van een gave die Hij ons gegeven heeft. Misschien zijn we iemand in onze omgeving koud en onverschillig gaan behandelen. Met andere woorden: elke zonde die we ontdekken zouden we God moeten belijden. Zonde neemt allerlei vormen aan en de Heilige Geest moet ons leiden wanneer we biddend ons leven onderzoeken.

Kort geleden kwam een jonge man naar me toe. Hij zei dat hij de Heilige Geest verloren had. Ik antwoordde hem dat hij de Heilige Geest niet verloren had, maar dat hij door een of andere zonde waarschijnlijk de Heilige Geest bedroefd had. Hij gaf ten antwoord, dat hij niets in zijn leven kon vinden, dat tussen hem en God instond. 'Hoe staat het met je relatie tot je ouders', vroeg ik hem. 'Nou, die is niet zo best', antwoordde hij. Ik groef verder en vroeg: 'Eer je je vader?' Hij gaf toe, dat hij op dat punt gezondigd had.

'Waarom ga je niet naar hem toe om eens open en eerlijk met hem te praten en hem je zonde te belijden, als je fout geweest bent?' zei ik hem. Dat deed hij en een paar dagen later kwam hij met een brede glimlach naar me toe en zei: 'Contact hersteld!'

Er is één ander punt dat we aan de orde moeten stellen, wat belijdenis van onze zonden betreft. We moeten niet alleen eerlijk zijn wat de diverse zonden in ons leven betreft, maar we moeten teruggaan tot de diepste zonde van allemaal: ons falen om Christus ons leven te laten regeren. *De diepste vraag die een Christen kan stellen is deze: 'Wie regeert mijn leven: ikzelf of Christus?'*

De zonde zal altijd wel een probleem vormen. Ons leven zal altijd door nederlaag en ontmoediging geken-

merkt blijven, zolang als we proberen om het eigen ik in het middelpunt van ons leven te houden. Het is merkwaardig, hoeveel Christenen nooit echt dit punt van Christus' heerschappij onder ogen zien, en toch is het Nieuwe Testament vol uitspraken over Jezus' aanspraak op onze volledige overgave. 'Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij' (Lc. 9 : 23). Hoe makkelijk valt het ons, onze eigen doeleinden vast te stellen, vanuit onze eigen motieven te werken en onze eigen verlangens te zoeken, zonder ooit, meer dan naar iets anders, te vragen naar Gods wil. Hij roept ons, om onze plannen en praktijken op te geven en zijn weg te zoeken. Hij vraagt ons om van de troon van ons leven af te stappen en Hem te laten heersen op elk gebied van alles wat we zijn en doen. 'Voor allen is Hij gestorven opdat zij die leven niet meer voor zichzelf zouden leven maar voor Hem die voor hen gestorven en opgewekt is' (2 Cor. 5 : 15). Hebt u ontdekt, hoe totaal en hoe tragisch de zonde uw leven heeft beheerst en bent u bereid om u aan Christus' gezag en heerschappij in alles over te geven? We moeten ook zien, dat de Heilige Geest in ons is en dat God wil dat ons leven door Hem beheerst wordt. Maar we moeten onze zonde in al haar dimensies ontdekken. Bovenal moeten we de centrale vraag, wie ons leven beheerst, onder ogen zien: wijzelf of Christus? Alleen wanneer we deze dingen verstaan, kunnen we verder gaan naar de tweede stap.

Onderwerping

De tweede stap om door de Heilige Geest vervuld te worden is wat we *onderwerping* zouden kunnen noemen. Wat bedoel ik daarmee? Ik bedoel met onderwerping, dat we afzien van onze eigen weg en ons boven alles zoeken te onderwerpen aan Christus als Heer en dat we ons door Hem op elk levensterrein laten leiden. Het belang daarvan wordt duidelijk vanuit wat we hierboven zeiden over de manier waarop de zonde de leiding van de Geest in ons leven blokkeert. De essentie van de zonde is de eigenwilligheid, waardoor we onszelf in het middelpunt van ons leven stellen in plaats van Christus. De manier om vervuld te worden - geleid en beheerst - door de Geest is om Christus in het middelpunt van ons leven te stellen in plaats van onszelf. Dat gebeurt alleen als we ons aan Hem onderwerpen, als we Hem Heer laten zijn van ons leven.

Hoe wordt deze onderwerping een werkelijkheid in ons leven? Naar mijn overtuiging zijn er twee stappen. *Eerst is er de stap van schuldbelijden en bekering.* Zojuist hebben we gezien, dat één van de dingen die we begrijpen moeten, de diepte van onze zonde is. Maar we moeten verder gaan dan inzicht alleen. Zonde moet God beleden worden en we moeten ons ervan bekeren. Er zijn veel mensen, die weten dat ze zondaars zijn. Ze kunnen u vertellen, welke speciale zonden voor hen een probleem vormen. Misschien hebben ze zelfs spijt van hun zonden en wensen ze dat de dingen anders zouden zijn. Maar nooit is er enige verandering. Waarom? Omdat ze nooit hun zonden God beleden hebben en ze zich er nooit van bekeerd hebben.

Er bestaat inderdaad een verschil tussen belijden en bekering, al geloof ik, dat de Bijbel die twee als nauw met elkaar verbonden ziet, als de keerzijden van dezelfde munt. Belijden is erkenning van zonde. Het is voor Gods aangezicht toegeven dat ik weet dat ik een zondaar ben omdat ik bepaalde zonden gedaan heb die ik ken. Het machtige is, dat God ons beloofd heeft om ons te vergeven wanneer we in ootmoedige schuldbelijden ons tot Hem wenden. Een van de grootste beloften van de Bijbel is 1 Joh. 1 : 9:

'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.'

Bekering betekent de zonde *verzaken*. In het Grieks (de taal waarin het Nieuwe Testament oorspronkelijk geschreven is), betekent het woord 'bekeran' een volledige en totale verandering van denken. Bekering is niet alleen spijt hebben van mijn zonde of zelfs alleen maar: zonde aan God belijden. Mij bekeren van mijn zonde is: me ervan afwenden en me keren tot Christus en zijn wil.

Als ik me schuldig gemaakt heb aan verkeerde gedachten, dan verzaak ik deze wanneer ik me daarvan bekeer en dan besluit ik door Gods genade om mijn denken te vullen met dingen die Hem eren. Als ik iemand onjuist behandeld heb en me op een liefdeloze manier tegenover hem heb gedragen, dan neem ik het besluit om al wat nodig is te doen om mijn onjuiste aanpak te vervangen door liefdevolle daden tegenover deze persoon. Als mijn levensstijl God niet behaagt, dan zal ik die veranderen om deze meer in overeenstemming met Gods wil te brengen. Bekering is een mij bewust afkeren van mijn zonden. 'Gedenk dan van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u' (Opb. 2 : 5). Wanneer de eerste stap in onze onderwerping bestaat uit belijden en ons bekeren van elke ons bekende zonde in ons leven, dan is de tweede stap: *onzelf overgeven aan God en zijn wil*. Schuld belijden en bekering zou men kunnen omschrijven als de negatieve kant van de onderwerping: ze brengen met zich mee dat ik me ontdoe van alles wat Gods leiding over mijn leven belemmert. Overgave aan God zou men kunnen omschrijven als de positieve kant: daarin stellen we ons totaal en volledig (naar ons beste weten) in Gods hand, in volledige onderwerping aan zijn wil voor ons leven.

Deze stap van overgave aan God wordt duidelijk in Rom. 6 uiteengezet. In deze passage spreekt Paulus levendig over de manier waarop de zonde in het verleden ons leven heeft beheerst. Maar nu behoren we Christus toe - we leven niet meer voor onze oude meester, de zonde - we leven nu voor onze nieuwe Meester, Christus. Daarom zullen we ons niet moeten overgeven aan de zonde, maar aan God. 'Stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als men-

sen die dood zijn geweest maar thans leven' (Rom. 6 : 13). Daarna zegt Paulus ons, dat we vrijgemaakt zijn van onze slavernij aan de zonde: we behoren de zonde niet meer toe. We zijn van eigenaar verwisseld. Zoals in de eerste eeuw een slaaf verkocht kon worden en zo eigendom van een nieuwe meester werd, zo zijn wij gekocht met het bloed van Christus en behoren we nu God toe. 'Vrijgemaakt van de zonde zijt gij in dienst gekomen van de gerechtigheid' (Rom. 6 : 18).

In het oorspronkelijke Grieks hebben de woorden, die we met 'zich aan God overgeven' hebben vertaald, een prachtige betekenis. Verschillende bijbelvertalingen hebben ieder hun eigen versie. 'Stelt uzelf ten dienste' zeggen de vertalingen van het Bijbelgenootschap en 'Groot Nieuws'; 'biedt uzelf God aan' zegt de Willibrordvertaling. Letterlijk betekent het Griekse woord: 'zich tot iemands beschikking stellen'. Met andere woorden: wanneer we ons aan Christus overgeven, dan blijven we niet passief in de hoop dat God op een of andere wijze van ons gebruik zal maken. Nee: we stellen ons Hem ter beschikking. We zeggen in feite: Heer, ik ben van U, ik wil me laten gebruiken voor datgene, waarvoor U van me gebruik wil maken. Ik sta tot uw beschikking en U mag met me doen wat U maar wilt. Ik zoek Uw wil voor mijn leven, niet mijn eigen wil. 'Stel jezelf tot Gods beschikking', bedoelt Rom. 6 : 13.

In Rom. 12 : 1 wordt hetzelfde begrip gebruikt: 'Ik vermaan u dan, broeders, met een beroep op de barmhertigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer.' Dat omvat elk aspect van ons leven. Het omvat onze capaciteiten, onze gaven, onze bezittingen, en onze gezinnen, onze gedachten, onze wil en ons gevoelsleven. Niets is daarvan uitgezonderd. We kunnen niets achterhouden. Hij moet principieel ons leiden en beheersen, in totaal en in onderdelen. Dit vers doet ons denken aan de offers in het Oude Testament, die volledig door de offeraar aan God gebracht werden. Hij kon daarvan niets achterhouden en alles werd op het altaar verteerd. Op dezelfde manier moet onze overgave - onze onderwerping en ons ter beschikking staan - totaal zijn. Het is een onvoorwaardelijke overgave.

Ik ben steeds meer gaan zien, dat deze overgave een besliste en bewuste daad van onze kant is in gehoorzaamheid aan het Woord van God. Ze zou in feite moeten plaatsvinden op het moment van onze bekering wanneer we Christus niet alleen als onze Verlosser maar ook als onze Heer aannemen. Maar voor veel mensen kan het ook een beslissend gebeuren zijn dat op de bekering volgt.

Misschien hebben we niet helemaal begrepen wat het betekent om Christus als Heer te volgen, maar later gaan we zien dat Jezus Christus ons roept om niet alleen in Hem te geloven, maar om Hem zonder voorbehoud als zijn discipelen te volgen. Als we wat vaag en verward zijn, wat het Heer zijn van Christus betreft, zouden we onmiddellijk handelend moeten optreden. We zouden er op uit moeten zijn om ons in beginsel totaal en volledig aan Hem te onderwerpen, ook al kan de Heilige Geest in de maanden daarop ons andere stukken van ons leven aanwijzen, waar overgave nodig is. In feite is dat een van de tekenen van onze bereidheid tot overgave: wanneer wij ons tot Gods beschikking stellen, leidt Hij ons naar nieuwe terreinen van overgave.

Misschien beproeft de Heilige Geest ons telkens weer, om te zien of we het serieus menen. Hij kan ons zelfs oproepen om in principe iets over te geven wat Hij in feite helemaal niet wil hebben. Maar Hij wil dan alleen onze bereidheid tot overgave. We moeten openstaan voor alles wat Hij in en door ons leven wil doen.

Misschien zullen een paar illustraties ons helpen om duidelijker dit punt van overgave aan Gods wil te begrijpen. Zoals we gezien hebben gebruikt Paulus in Rom. 6 het beeld van een slaaf die een nieuwe meester heeft. Prof. William Barclay herinnert ons aan de werkelijke betekenis van Paulus' analogie:

'Wanneer wij denken aan een dienaar, in onze betekenis van het woord, dan denken we aan een mens, die een bepaald overeengekomen deel van zijn tijd aan zijn meester geeft en die een bepaald overeengekomen loon daarvoor ontvangt. Binnen die afgesproken tijd staat hij ter beschikking en onder bevel van zijn meester. Maar wanneer die tijd verstreken is, is hij vrij om precies te doen wat hij wil . . . Maar in Paulus' tijd was de situatie van de slaaf heel anders. Heel letterlijk had hij geen tijd die hemzelf toebehoorde. Hij was geen moment vrij. Elk ogenblik van zijn tijd behoorde hij zijn meester toe. Hij was het absoluut exclusieve bezit van zijn meester en er was geen enkel ogenblik van zijn leven waarin hij kon doen wat hij wou. In Paulus' tijd kon een slaaf nooit doen waar hij zin in had, het was voor hem onmogelijk om twee heren te dienen want hij was het exclusieve bezit van één meester. Dat is het beeld, dat Paulus in gedachten had.'

Nu is de parallel tussen de slaaf in Paulus' tijd en de Christen niet absoluut (zoals Paulus zelf toegeeft), want in zekere zin is de Christen de meest vrije mens ter wereld omdat hij de geestelijke vrijheid kent, die Christus brengt. Maar aan de andere kant zijn u en ik geroepen om God toe te behoren en zijn volk te zijn. We zijn geroepen om tot zijn beschikking te staan, klaar en verlangend om zijn wil te doen. Paulus schreef aan Titus, dat Christus 'zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid en voor zich te reïneren een eigen volk, volijverig in goede werken' (Tit. 2 : 14).

Misschien maakt een andere illustratie duidelijker wat ik bedoel. Het principe van overgave aan Christus is als de verplichting die een bruid en een bruidegom aangaan wanneer ze in het huwelijk verbonden worden. Er is een nieuwe situatie geschapen, die een blijvende realiteit wordt. In principe is het, wanneer ze hun ja-woord hebben gegeven en één geworden zijn een totale en beslissende handeling. Ze zijn feitelijk en principieel met elkaar getrouwd, maar - en dat is het punt waar het op aankomt - in de praktijk ontdekken man en

vrouw, dat zij in het verlengde van het nieuwe feit van hun wederzijdse trouwbelofte hun levens steeds weer aan elkaar moeten overgeven. Twee mensen zijn niet minder met elkaar getrouwd omdat er in hun leven tekortkomingen en in de alledaagse levensdetails problemen zijn. Integendeel: ieder van hen groeit en leert steeds beter wat het betekent om de ander lief te hebben en als gevolg van die liefde zich aan elkaar aan te passen. Zo zien we ook op onze geestelijke pelgrimstocht zonden die onze relatie met God ontsieren, maar daaronder ligt een verbintenis, die bedoeld is om verder te groeien en die op een volmondige overgave aan God berust. Hebt u ooit uw leven aan God onderworpen? Hebt u ooit Hem uw zonde beleden en u zo goed als u kon van uw zonde bekeerd? Zijn er bepaalde zonden die uw volle verbintenis in de weg staan? Zijn er andere zonden die u zelfs nooit onder ogen hebt gezien? En vooral, hebt u ooit echt tegen God gezegd - zo volledig en eenvoudig mogelijk dat u zijn wil in uw leven wilt volgen, hoe die ook zijn zal? Er zijn mensen die voorstellen dat we God moeten bidden om ons te vullen met zijn Heilige Geest. Al kan dit gebed op zijn plaats zijn, persoonlijk zie ik daarvoor nauwelijks voorbeelden in het Nieuwe Testament. Ik geloof dat we beter kunnen bidden, dat God totaal en volledig bezit van ons leven neemt. We zouden moeten bidden, dat we leeg worden van onszelf - van onze eigenliefde, onze eigenwilligheid, onze eerzucht - en volledig tot zijn beschikking worden gesteld.

Als u nooit de stap van onderwerping aan God en aan diens wil genomen hebt, dan verzoek ik u dringend om voordat u dit boek verder leest op uw knieën te gaan en om uw leven zonder reserves aan uw Heer en Meester te geven. 'Wees dan ijverig en bekeer u. Zie Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij' (Opb. 3 : 19, 20).

Geloof

We komen nu tot de laatste stap bij de vervulling met de Heilige Geest, die ik graag 'Wandelen in geloof' noem. Eerst moeten we bepaalde dingen *begrijpen*, dan moeten we ons *onderwerpen* en ons aan God overgeven en tenslotte moeten we het geheim leren van het *wandelen in geloof*.

Het voornaamste punt is dit: Wanneer we ons aan God en diens wil hebben overgegeven, worden we met de Heilige Geest vervuld. De Heilige Geest leidt en beheerst ons. Nu moeten we naar die waarheid handelen en wandelen ofte wel leven in volle verzekerdheid dat God ons al vervuld heeft en dat we onder zijn leiding staan.

De apostel Paulus stelt het als volgt: 'Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wèl dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus' (Rom. 6 : 11). Het woord dat we met 'vaststaan' vertalen werd in het Grieks soms gebruikt bij boekhouden of wiskunde. Zo werd bijvoorbeeld na een zakelijke transactie het bedrag aan geld berekend en geboekt. Deze boeking was het bewijs, dat de transactie al had plaatsgevonden en de betaling was geschied. Wanneer we onszelf aan Christus overgeven en Hem als Heer van ons leven volgen, weten we dat er iets gebeurd is. De Heilige Geest heeft ons leven overgenomen om ons te leiden en toe te rusten.

We moeten nu in geloof wandelen, onszelf voor dood houden ten opzichte van de zonde en levend ten opzichte van God. *We zijn* vervuld met de Heilige Geest, nu moeten we in het licht van deze waarheid leven. Dat is niet een doen alsof, het is een handelen op grond van Gods belofte. Dr. John Stott stelt het aldus:

'Als iets voor ons vaststaat, hoeven we niets voor te wenden. We schroeven niet ons geloof op zodat we in iets gaan geloven waar we niet in geloven. We moeten niet doen alsof onze oude natuur gestorven is terwijl we best weten dat dat niet het geval is. We worden geroepen om het vast te stellen, niet om het te pretenderen, maar om het te realiseren. Het is een feit. En we moeten op dat feit beslag leggen. We moeten onze gedachten op deze waarheden richten. We moeten erover mediteren totdat we ze vast in onze greep hebben.' Dr. Stott gaat dan verder: 'Kan een getrouwde vrouw leven alsof ze nog een ongetrouwd meisje was? *Zeker* kan ze dat. Onmogelijk is het niet. Maar laat ze die ring aan haar ringvinger voelen, het symbool van haar nieuwe leven, het symbool van haar identificatie met haar echtgenoot, laat ze zich herinneren wie ze is en laat ze dienovereenkomstig leven . . . Ons verstand moet zó het feit en de betekenis van ons sterven en onze opstanding met Christus vatten, dat een terugkeer tot het oude leven ondenkbaar is. Een wedergeboren Christen zou net zo min moeten denken aan een terugkeren tot het oude leven, als een volwassene om terug te gaan naar zijn kindertijd, een getrouwde naar zijn vrijgezellentijd of een ontslagen gevangene naar zijn cel.'

Als u voldaan hebt aan de schriftuurlijke vereisten voor het vervuld worden met de Geest, in het bijzonder de bekering en de onderwerping die we behandeld hebben, dan kunnen u en ik tegen onszelf zeggen 'Door geloof weet ik dat ik met de Heilige Geest vervuld ben.' Ik heb nooit iemand gekend die ik voor echt vervuld met de Heilige Geest hield, die er zich overal op beroemde of die probeerde om de aandacht op zichzelf te richten. Wanneer we met de Heilige Geest vervuld zijn, zal dat anderen al gauw opvallen omdat de vervulde mens de vrucht van de Geest voortbrengt. Maar misschien zijn we onszelf daarvan niet bewust. In feite hebben sommigen van Gods grootste heiligen er op gewezen, dat ze zich meer zondig voelden naarmate ze nader tot Christus kwamen. Mijn vriend en medewerker Roy Gustafson zei eens: 'De Heilige Geest kwam niet om ons bewust te maken van de Heilige Geest maar van Christus.' Daarom betekent het tegen onszelf zeggen

dat we met de Geest vervuld zijn, dat elke ons bekende zonde en hindernis weggeruimd is en dan maken we er in geloof aanspraak op dat we vervuld zijn.

Er zijn, naar ik meen, enkele dingen die we op dit punt voor ogen moeten houden.

Ten eerste: we moeten voor ogen houden dat de vervulling met de Geest geen zaak van gevoel maar van geloof is. Misschien voelen we sterk Gods nabijheid wanneer we vervuld worden, misschien ook niet. In plaats van dat we op onze gevoelens vertrouwen, moeten we op Gods beloften vertrouwen. Het moet voor ons vast staan, dat we door zijn Geest vervuld zijn. James McConkey zegt het zo: 'Niets doet meer pijn dan telkens weer ons innerlijk leven te inspecteren om te kijken of God zijn belofte in onze ervaring vervuld. Dan doen we net als het kind, dat telkens weer het zaadje opgraaft om te kijken of het al uitspruit. De vraag naar de ervaring van de volheid van de Geest behoort de Heer toe.'

Ten tweede: We moeten voor ogen houden dat de vervulling met de Geest niet betekent dat we volmaakt en zonder zonde zijn. Het betekent dat we door de Geest geleid worden, maar de zonde is nog steeds een realiteit, die om de hoek op de loer ligt, klaar om ons bij de eerste de beste gelegenheid te bespringen. Misschien zijn we onberispelijk in ons verlangen om de Heer te dienen, maar dat maakt ons niet foutloos. Een schotse prediker van een vorige generatie legde dit zo uit:

'Op de tafel naast me ligt een brief, die dit punt illustreert. Ik ontving die brief in 1891 op een zendingsreis in Nieuw Zeeland. Ze kwam van mijn oudste dochtertje, toen een kind van vijf. Ze luidt: 'Lieve vader, dit schreef ik helemaal zelf. Ik zend u een kus van Elsie.' Waar het me om gaat is, dat het helemaal niet geschreven is, maar een poging is om in grote hoofdletters iets uit te drukken. Geen één letter is juist gevormd, er staat op de hele pagina niets op één lijn . . . Deze brief, waar ik zo aan gehecht ben, is zeker geen 'foutloze' productie, er staan evenveel fouten als letters in, toch is ze zonder twijfel 'onberispelijk'. Ik heb mijn kind haar scheve lijnen niet kwalijk genomen en evenmin haar met een berisping beantwoord, want ik beoordeelde haar werk naar het motief. Ik wist dat ze niet beter kon en dat ze er al de liefde van haar hartje in had gelegd. Ze wilde iets doen om me plezier te doen en dat lukte haar. Dat is, wat door de genade van de in ons wonende Christus, ons dagelijks leven, ons dagelijks levenswerk mag zijn: onberispelijk.'

Ten derde: de laatste waarheid omtrent de vervulling met de Heilige Geest is deze: 'De vervulling met de Heilige Geest moet niet een eenmalig gebeuren zijn, maar een blijvende realiteit, elke dag van ons leven.' Het is een proces. We moeten onszelf dagelijks aan Hem overgeven en elke dag moeten we kiezen of we in die overgave willen volharden. In elke situatie waarin ons eigen ik en Gods wil met elkaar in botsing komen, moeten we onze beslissingen nemen op grond van onze blijvende onderwerping aan Christus.

Zoals we al gezien hebben, heeft de Griekse werkwoordsvorm, die door Paulus in zijn bevel in Ef. 5 : 18 gebruikt wordt, 'Wordt vervuld met de Heilige Geest', de betekenis dat we ons steeds weer door de Heilige Geest moeten laten vullen. We zijn als Gods tempel waar de Heilige Geest in woont, maar Hij wil ons vullen. Maar Hij kan alleen diegenen vullen, die leeg willen worden van zichzelf en zich in zijn hand willen geven. Daarom moet deze actieve overgave dagelijks voortgaan in kleine en grote dingen. Wanneer we zondigen moeten we ons bekeren zodat Hij ons opnieuw vullen kan. En als we af en toe aan grote druk blootstaan, moeten we Hem om extra hulp bidden.

Daarom zijn de stappen die we in dit hoofdstuk hebben behandeld niet een begin maar een proces. Elke dag zouden we moeten zoeken naar een dieper verstaan van Gods Woord. We zouden moeten bidden dat God ons elke dag onze zonde helpt zien. Elke dag zouden we onze zonden moeten belijden en ons ervan bekeren. En elke dag zouden we onze wil aan zijn wil moeten onderwerpen. We moeten zo in geloof wandelen, dat Hij ons, wanneer we ons aan Hem onderwerpen, voortdurend vult. Elke dag moeten we in gehoorzaamheid aan zijn Woord wandelen. Persoonlijk vind ik het een hulp, om elke dag te beginnen met die dag stil in Gods handen te leggen. Ik dank Hem dat ik Hem toebehoor, en ik dank Hem dat Hij weet wat die dag me brengen zal. Ik vraag Hem om die dag mijn leven te nemen en het tot zijn eer te gebruiken. Ik vraag Hem me te reinigen van alles dat zijn werk in mijn leven zou hinderen. En dan ga ik die dag binnen in geloof, in de zekerheid dat zijn Heilige Geest me voortdurend vult wanneer ik op Hem vertrouw en zijn Woord gehoorzaam. Soms ben ik me tijdens die dag misschien niet bewust van zijn aanwezigheid, soms ben ik dat wél. Maar aan het eind van die dag kan ik terugzien en Hem danken, omdat ik zijn hand aan het werk heb gezien. Hij beloofde om die dag met me te zijn en Hij is die belofte nagekomen!

Dat kunt u ook ervaren wanneer u zich dagelijks overgeeft aan de heerschappij van Jezus Christus in uw leven. Moge u elke dag Hem in handen geven. En moge u in staat zijn om aan het eind van elke dag erop terug te zien in de wetenschap dat zijn Heilige Geest uw gids en uw kracht geweest is omdat u zich aan Hem hebt overgegeven.

10. Zonden tegen de Heilige Geest

Een van de ernstigste thema's in de hele Schrift handelt over de zonden tegen de Derde Persoon van de Drie-eenheid, de Heilige Geest. Zowel gelovigen als ongelovigen kunnen beiden tegen Hem zondigen en doen dat ook. Welke aard hebben die zonden en hoe kunnen we ons ervoor hoeden om ze te begaan?

Het lasteren van de Heilige Geest

Van alle zonden die mensen tegen de Heilige Geest begaan, is er geen een erger dan Hem te lasteren. De reden daarvoor is duidelijk: het is de enige zonde waarvoor er geen vergeving is. Alle andere zonden tegen de Heilige Geest worden door *gelovigen* begaan. We kunnen ons ervan bekeren, vergeven worden en opnieuw beginnen.

Zo is het niet met het lasteren van de Geest. Deze zonde wordt door *ongelovigen* begaan en vaak 'de onvergefelijke zonde' genoemd. Ze werd begaan door de vijanden van Jezus, toen ze Hem ervan beschuldigden, demonen uit te drijven door de kracht van satan, nadat Jezus duidelijk had gesteld, dat ze door de kracht van de 'Geest van God' werden uitgeworpen. Jezus voegde toen daaraan toe: 'Daarom zeg ik u: 'alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden. Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden, maar spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst' (Mt. 12 : 31, 32).

Toen mijn vader nog jong was woonde hij in Noord-Carolina een opwekkingsbijeenkomst bij. Door een preek over dit onderwerp raakte hij ervan overtuigd, dat hij de onvergefelijke zonde begaan had. Lange jaren liet deze verschrikkelijke gedachte hem niet los. Hij was er wanhopig en doodsbenauwd om en hij zag zichzelf als een verdoemde, die zich nooit van zijn zonde bekeren kon. Tenslotte ontdekte hij, dat zijn zonde niet die was, die hem buiten Gods genade sloot. Hij ontdekte dat de Heilige Geest niet tegen hem zou spreken en om hem zou worstelen om hem naar Christus te trekken, als hij werkelijk deze onvergefelijke zonde had begaan.

Misschien kan ik wagen een definitie te geven van wat naar mijn idee de onvergefelijke zonde is. Negatief gezien, lijkt het me dat niemand deze zonde heeft begaan, die nog steeds onder de het ge veten verontrustende, van zonde overtuigende en naar Christus trekkende kracht van de Heilige Geest staat. Zolang de Geest om een mens worstelt, heeft hij de onvergefelijke zonde niet begaan. Maar wanneer iemand zo aan de Heilige Geest weerstand heeft geboden, dat Deze niet langer om hem worstelt, dan is er een eeuwig gevaar. Met andere woorden: de onvergefelijke zonde houdt de totale en onherroepelijke verwerping van Jezus Christus in.

Ik geloof, dat Stefanus daarover sprak in de preek die hij vlak voor zijn marteldood hield. 'Hardnekkigen . . . gij verzet u altijd tegen de Heilige Geest' (Hand. 7 : 51). Uit de koptekst wordt duidelijk, dat Stefanus vooral bedoelde dat ook zijn toehoorders, net zoals hun vaderen, hadden geweigerd om de boodschap van de profeten en boodschappers van God serieus te nemen en in hen te geloven. In het Oude Testament lezen we, dat sommigen de profeten tegenstand boden, belasterden, vervolgd en bespotten. Omdat de profeten door de Heilige Geest geïnspireerd waren, weerstonden deze mensen in feite de Geest. Daarom zegt Stefanus dat, wanneer de mensen tegen wie hij sprak weigerden om naar apostelen en uitverkorenen van Christus te luisteren die vanuit de Heilige Geest spraken, ze in feite aan de Heilige Geest weerstand boden.

De fatale zonde-infectie in het hart van onwedergeboren mensen zal hen er altijd toe brengen om de Heilige Geest te weerstaan. Het vlees en het goddeloze denken bestrijden Hem voortdurend. Wanneer mensen dat doen, zullen ze het Woord Gods in zijn kracht niet ontvangen, tenzij de Heilige Geest hen overwint.

Maar Stefanus zei nog iets meer. Hij vertelde hun en ons, dat net zoals God de Geest tevergeefs om mensen in het Oude Testament worstelde en deze daarom veroordeeld werden, zo ook zijn hoorders veroordeeld zouden worden wanneer ze geen acht gaven op het werk van de Geest in hun hart. Verzet bieden aan de Geest is een zonde die alleen door ongelovigen wordt begaan. Maar het is een zonde die, wanneer ze levenslang wordt volgehouden, leidt tot eeuwig oordeel. Het vonnis voor hen, die zo de Geest weerstaan, staat vast.

De enige manier, waarop een zondaar vergeving kan ontvangen voor het afweren van de Heilige Geest, is om deze afweer op te geven en Jezus Christus, van wie de Geest getuigenis geeft, aan te nemen. Zo iemand heeft alleen hoop wanneer hij zich onmiddellijk bekeert en de Heilige Geest in zijn hart laat werken.

Ik denk dat pastores, leraren, evangelisten en alle christelijke werkers dit onderwerp zeer voorzichtig moeten hanteren. Over het algemeen zouden christen-werkers uiterst terughoudend moeten zijn om dogmatisch hun eigen conclusies te trekken omtrent de vraag wanneer iemand de onvergefelijke zonde heeft begaan. Laten de Heilige Geest en God de Vader dat maar beslissen. We moeten overall mensen oproepen om zich te bekeren en zich tot Jezus te wenden, omdat we niet weten wanneer de Geest is opgehouden om zich met hen te bemoeien. En laten we bidden dat diegenen, waar we het meest onzeker over zijn, toch mogen reageren op het goede nieuws dat Jezus redt. Bent u misschien een van hen die zich bezorgd erover maakt of hij de onvergefelijke zonde begaan heeft? Zo ja, zie dan recht onder ogen wat de Bijbel over dit onderwerp zegt en niet wat u misschien van anderen gehoord hebt. De onvergefelijke zonde is het verwerpen van de waarheid

over Christus. Het is, totaal en definitief het getuigenis van de Heilige Geest verwerpen, dat zegt dat Jezus Christus de Zoon van God is en de enige is die ons kan redden van onze zonden. Hebt u Christus in uw eigen leven verworpen en in uw hart gezegd, dat wat de Bijbel over Hem leert een leugen is? Dan zeg ik u zo ernstig en oprecht als ik kan, dat u zich in een zeer gevaarlijke situatie bevindt. Ik dring er bij u op aan om zonder uitstel de waarheid omtrent Christus te aanvaarden en in ootmoedige schuldbelijdenis, bekering en geloof tot Hem te gaan. Het zou tragisch voor u zijn om in uw ongeloof te volharden en tenslotte zonder hoop en zonder God de eeuwigheid in te gaan.

Aan de andere kant: misschien bent u een gelovige, maar hebt u een of andere zonde begaan waarvan u meent dat u daardoor van het heil bent buitengesloten. Wat het ook is, houd voor ogen dat God van u houdt en dat Hij u die zonde wil vergeven. Op dit ogenblik moet u die zonde Hem belijden en Hem ervoor om vergeving vragen. U moet bevrijd worden van de last van schuld en twijfel die u drukt. Christus is gestorven om u ervan te bevrijden. Als u naar Christus gegaan bent, dan weet u op de basis van Gods Woord, dat deze zonde, wat het ook is, niet de onvergefelijke zonde is. Ze zal u niet naar de hel sturen omdat u gered bent door het geloof in het vergoten bloed van Christus. Maar u moet het uit uw leven wegdoen door het op Christus te werpen. Denk aan de woorden van de psalmist: 'Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons' (Ps. 103 : 12).

Het bedroeven van de Geest

Nu komen we bij de twee zonden tegen de Heilige Geest, die door *Christenen* begaan kunnen worden. De ene is het bedroeven van de Geest, de tweede is het uitdoven van de Geest. Deze termen zijn inclusief, want bijna elke verkeerde daad kan onder een van deze twee opschriften worden geplaatst. We werpen eerst een blik op het bedroeven van de Geest.

Paulus waarschuwt zijn lezers: 'En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing' (Ef. 4 : 30). Het is belangrijk en bemoedigend om Paulus te horen zeggen, dat we zijn 'verzegeld tegen de dag der verlossing.' Dat betekent, dat we christenen zijn en zullen blijven. Hij spreekt dus niet over het oordeel in die zin, dat wat we hier doen ons zal scheiden van de liefde van God en ons gaan naar de hel zal veroorzaken. Hij spreekt veeleer over dingen die we doen en die niet overeenkomen met de aard van de Heilige Geest en dus zijn hart pijn doen en Hem in zijn eigenheid verwonden. We kunnen door wat we doen de Geest verdriet doen. 'Bedroeven' is een 'liefdeswoord. De Heilige Geest houdt net zo van ons als Christus dat deed. 'Maar, broeders, ik vermaan u bij onze Heer Jezus Christus en bij de liefde des Geestes, om samen met mij te worstelen in den gebede voor mij tot God' (Rom. 15 : 30). We kunnen iemand, die niets voor ons voelt, verwonden of boos maken, maar we kunnen alleen maar iemand bedroeven die van ons houdt. Ik hoorde een keer een vader tegen zijn zoon zeggen: 'Als je niet gehoorzaam bent, houd ik niet meer van je.' Dat was ongelukkig. Hij had alle recht om zijn zoon te zeggen dat hij zich goed gedragen moest, maar hij had geen reden om te zeggen dat hij anders zijn liefde zou intrekken. Een vader moet altijd van zijn zoon houden, of hij nu goed of slecht is. Maar wanneer hij slecht is, is de liefde van zijn vader voor hem gemengd met angst, verdriet en pijn.

Hoe bedroeven Christenen de Heilige Geest? In Ef. 4 : 20-32 zegt Paulus, dat al wat in gedrag, woord of gezindheid afwijkt van Christus, de Geest van genade bedroeft. In een van haar boeken oppert Ruth Paxson dat we weten kunnen wat de Geest verwondt, wanneer we ons gedrag stellen in het licht van de woorden die de Schrift gebruikt om de Geest te beschrijven. De Heilige Geest is de Geest van: 1. *Waarheid* (Joh. 14 : 17): dus alles wat vals, bedrieglijk of huichelachtig is, bedroeft Hem.

2. *Geloof* (2 Cor. 4 : 13): dus twijfel, wantrouwen, bezorgdheid bedroeven hem.

3. *Genade* (Hebr. 10 : 29): dus al wat in ons hard, bitter, venijnig, liefdeloos, onhartelijk of weigerachtig om te vergeven is bedroeft Hem.

4. *Heiligheid* (Rom. 1 : 4): dus al wat vuil, smerig of ontaard is bedroeft Hem.

Wat gebeurt er wanneer we de Heilige Geest bedroeven? Normaal gesproken vindt Hij het fijn om de dingen van Christus ons te openbaren. Hij geeft ons ook deel aan vreugde, vrede, en blijdschap van hart. Maar wanneer we Hem bedroeven, schort Hij dit werk op.

Ik kom uit die streek van de Verenigde Staten waar de textielindustrie een voorname plaats inneemt. Een paar jaar geleden wandelde ik een zeer grote fabriek door, waar honderden weefgetouwen uit zeer fijne linnen draden kleding maakten. De directeur van de fabriek zei: 'Deze machines zijn zo teer, dat al deze weefgetouwen direct zouden stoppen als één enkele draad van de dertigduizend die op dit moment geweven worden breken zou.' Om dat te laten zien liep hij naar een van de machines toe en brak een enkele draad af. Direct stopte elk weefgetouw, totdat de draad hersteld was, daarna gingen ze automatisch verder.

Dit mechanisch wonder biedt een ruwe analogie van 'dat wat geestelijk is.' Wanneer ik ook maar één zonde bega, één daad van ongehoorzaamheid, één stap van wat ik duidelijk zie als de wil van God, dan wordt het werk van de Geest in mijn leven beschadigd. Wanneer het werk van de Geest in mijn leven zich terugtrekt, is het niet gestopt. Anders dan bij het machinepark, is het beschadigd. Zo gauw de gebroken draad hersteld is, begint het volle werk van de Geest weer en verlicht Hij mijn denken, bevredigt Hij de noden van mijn hart en

maakt Hij het werk van Christus voor me effectief.

Er is echter één heerlijk en genadig aspect daarmee verbonden. De Heilige Geest bedroeven is niet: Hem in mijn leven te verliezen. Hij houdt niet op, me te vergezellen. Hij verwijdert zich niet van me. Een gelovige kan Hem inderdaad niet zo bedroeven, dat Hij totaal weggaat. Ik ben bijzonder gezegend door de gezangen van William Cowper, die een vriend van John Newton was. Maar deze regels hebben me altijd gestoord:

'Keer weer, o heil'ge duif, keer weer,
Bemide boodschapper van rust!
Ik haat de zonden die U verdriet deden,
En U verdreven van mijn borst.'

Ik heb de nare indruk, dat deze woorden meer suggereren dan dat de Geest in me in zijn heerlijk werk wordt afgeremd. Ze impliceren dat ik Hem verlies. Als dat het is, wat Cowper bedoelde, dan geloof ik, dat hij het bij het verkeerde eind heeft.

Het is mogelijk, dat het besef van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest mensen afgenomen wordt.

Psalm 51 maakt dat duidelijk, wanneer David uitroept: 'Neem uw Heilige Geest niet van mij' (vs. 11). Maar denk eraan, dat de Heilige Geest elke gelovige verzegeld heeft voor de verlossingsdag, de verlossing van ons lichaam (Ef. 1 : 13, 4 : 30, Rom. 8 : 23). U en ik kunnen verslappen, maar dat is heel iets anders dan een verliezen van de genade of een totaal kwijtraken van de Heilige Geest.

Zou de Geest een gelovige verlaten die door Hem verzegeld is, zou Hij dan niet het hele verlossingsplan verloochenen? Maar wanneer Hem verdriet is aangedaan, dan veroorzaakt Hij een afwezigheid van vreugde en kracht in ons leven, totdat we de zonde kunnen afzweren en belijden. Al lijken we gelukkig, innerlijk voelen we ons, wanneer we de gemeenschap met de Heilige Geest kwijt zijn, ellendig. Dat komt niet, doordat de Geest ons verlaten heeft, maar doordat Hij ons opzettelijk ellendig maakt totdat we in verbrokenheid, berouw en schuldbelijdenis tot Christus terugkeren. Psalm 32, waarvan sommigen denken dat deze door David is geschreven na zijn zonde met Bathseba, is daarvan een uitstekend voorbeeld: 'Zolang ik zweeg, kwijnde mijn gebeente weg onder mijn gemmer de ganse dag. Want dag en nacht drukte uw hand zwaar op mij, mijn merg verdroogde als in zomerse hitte. Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid verheelde ik niet. Ik zei: ik zal de Heer mijn overtredingen belijden en Gij vergaaf de schuld mijner zonden . . . Verheugt u in de Heer en juicht, gij rechtvaardigen, jubelt allen, gij oprechten van hart' (Ps. 32 : 3-5, 11).

Ik geloof dat, wanneer we eenmaal ingedoopt zijn in het Lichaam van Christus en wanneer de Heilige Geest in ons is komen wonen, we nooit meer door de Geest verlaten worden. We zijn voor altijd verzegeld. En Hij is het handgeld, het onderpand van wat nog komt. Ik weet dat veel van mijn broeders in het geloof daar anders over denken, maar naar het licht dat ik nu bezit, geloof ik dat we door de Heilige Geest bewaard worden.

Aan de ene kant houdt de Heilige Geest, die in ons woont, ons vast voor God. Hij doet dat op de grondslag van het bloed van Christus waarin we ons vertrouwen hebben gesteld en waardoor we weten dat we verlost zijn. Aan de andere kant: Hij schenkt ons een voortdurende vreugde in het weten dat we God toebehoren. Die vreugde wordt alleen onderbroken wanneer een werk van het vlees Hem, die ons verzegeld heeft, bedroeft. Ik betwijfel ernstig, of we in ons leven ooit beseffen zullen hoe groot de kracht is van de energie die we hier en nu hadden kunnen gebruiken; de energie van de Heilige Geest die we door middel van gebed aanboren.

Wanneer we onszelf elk moment van elke dag aan Jezus Christus als Heer overgeven, dan zal de wonderen werkende kracht van de Heilige Geest in ons leven en getuigen overweldigend zijn. Op dit punt van overgave ligt het geheim van reinheid, vrede en kracht. Daar ligt de bron van veiligheid, zekerheid en vreugde. Zowel uiterlijk resultaat als innerlijke rust hangen van dit punt af.

Ja, de Heilige Geest, als de Geest van liefde, wordt bedroefd wanneer we zondigen, want Hij heeft ons lief.

Het uitdoven van de Geest

Het lasteren van de Geest is een zonde die door ongelovigen begaan wordt. Bedroeven en uitdoven van de Geest zijn zonden, die door gelovigen begaan worden. We moeten nu nagaan, wat met uitdoven van de Geest bedoeld wordt.

Paulus vermaant kon en bondig: 'Dooft de Geest niet uit' (1 Thess. 5 : 19). Het woord *bedroeven* doet denken aan verwond worden, verdrietig gemaakt worden. Dat heeft te maken met de wijze waarop we in ons persoonlijk leven het hart van de Geest kwetsen. Het woord *doven* betekent uitblussen, er een domper op zetten. Dat doet denken aan het beeld van het vuur, dat de Schrift voor de Heilige Geest gebruikt. Wanneer we de Geest uitdoven, blussen we het vuur. Dat betekent niet dat we Hem verdrijven, maar dat we de liefde en de kracht van de Geest, die probeert om zijn goddelijk doel via ons uit te voeren, uitblussen. We kunnen Hem op verschillende manieren uitdoven, maar het beeld van het vuur suggereert ons bij wijze van waarschuwing twee aspecten.

Een vuur gaat uit wanneer het niet meer gevoed wordt.

Wanneer we onze ziel niet in beweging brengen, wanneer we de genademiddelen niet meer gebruiken, wanneer we niet meer bidden, getuigen of het Woord van God niet meer lezen, wordt het vuur van de Heilige Geest ingedamd. Deze dingen zijn de kanalen, via welke God ons de brandstof geeft die het vuur brandend houdt. En de Heilige Geest wil dat we die gaven gebruiken om zijn gloed in ons leven vast te houden.

De tweede manier om een vuur te beëindigen is om het te doven door er water op te gooien of door het te verstikken met behulp van een deken of een schep zand. Zo dooft ook bewuste zonde de Geest. Wanneer we kritiek uitoefenen, onvriendelijk handelen, andermans werk door onvoorzichtige of kleinerende woorden naar beneden halen, verstikken we het vuur en maken we er een einde aan. Dit gebeurt nogal eens wanneer er een nieuwe of andere beweging van de Geest van God ontstaat, die misschien niet de traditionele methoden in getuigenis of dienst gebruikt. Zo proberen sommige Christenen soms om tegen' te houden wat God op een nieuwe manier doet.

Op één punt wil ik heel duidelijk zijn; Een Christen *moet* niet zondigen! Maar aan de andere kant: het is hem niet onmogelijk gemaakt om te zondigen. Ik geloof, dat een Christen *kan* zondigen, maar hij hoeft het niet te doen. Het is mogelijk om het vuur brandende te houden. God zou ons nooit gezegd hebben om slechte daden te verwerpen als we in feite deze niet zouden kunnen nalaten. God zij dank, ook al kunnen we zondigen, we hoeven het niet te doen!

Ik weet niet waar ze vandaan komen, maar de volgende woorden over de Heilige Geest hebben me geholpen: 'Weersta zijn binnenkomst niet, bedroef zijn inwoning niet, doof zijn naar buiten treden niet. Open u voor Hem als de Binnenkomer, behaag Hem als de Inwoner, gehoorzaam Hem als Degene die in zijn getuigenis van de dingen aangaande Christus hetzij via uzelf of via anderen naar buiten treedt.'

Hebt u op een of andere manier de Geest in uw leven bedroefd of uitgedoofd? Dat is een ernstige zaak en we moeten er nauwkeurig acht op slaan. Als dit het geval is geweest, dan is het nu de tijd om die dingen God te belijden en u ervan te bekeren. En wandel dan elke dag in de volheid van de Geest, gevoelig voor zijn leiding en kracht in uw leven.

11. Gaven van de Geest

In de tijd, toen onze kinderen opgroeiden, was op kerstmorgen de kerstboom omringd met geschenken. Ze waren liefdevol uitgekozen, al naar gelang ieder kind ergens plezier in had of iets nodig had. Ze werden met verwachting en spanning geopend, met uitroepen van liefde en waardering aanvaard en, afhankelijk van de leeftijd, de hele dag gekoesterd en gebruikt. Maar helaas, alweer afhankelijk van de leeftijd, 's avonds staken jaloezie en ruzie de kop op. Is dat niet ook een beetje zo met geestelijke gaven (met dit verschil dat geestelijke gaven om te dienen en niet tot persoonlijk genot geschonken worden)? Toch kijken de geestelijk onvolwassenen na een tijdje met een jaloerse blik naar gaven die ze zelf niet ontvangen hebben. Soms vertoont de ontvanger sporen van zelfingenomenheid en trots. Maar de geest, waarin de gave geschonken werd, kan niet beoordeeld worden naar de houding van de ontvangers.

Het Nieuwe Testament somt de 'gaven van de Geest' in drie passages op: Romeinen 12 : 6-8, 1 Cor. 12 : 8-10 en Ef. 4 : 11. (Er is nog een vierde opsomming in 1 Petr. 4 : 10, 11, maar dat lijkt een duplicaat te zijn van het materiaal dat in de andere opsommingen te vinden is.)

Gaven en het Lichaam

De Bijbel leert, dat iedere verlostte op zijn minst één gave van de Heilige Geest ontvangt: 'Er is verscheidenheid in genadegaven . . . maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen' (1 Cor. 12 : 4, 7). God stelt ons verantwoordelijk voor de wijze waarop we onze gaven gebruiken.

De apostel Paulus vergelijkt de Kerk met ons fysieke lichaam, waarin elk lid een unieke functie heeft en toch alle delen samenwerken. Paulus zei: 'Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid maar uit vele leden. Indien de voet zeggen zou: omdat ik niet de hand ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort hij daarom niet tot het lichaam? . . . Nu heeft God echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild.' Paulus voegde daar nog aan toe: 'Er zijn wel vele leden, doch slechts één lichaam. En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet nodig' (1 Cor. 12 : 14-21). Hij stelde ook, dat zelfs die leden van het lichaam die het zwakst of het minst nodig schijnen, toch noodzakelijke delen van het volmaakte lichaam zijn. Ze zijn alle essentieel voor het goed functioneren van het lichaam.

Net als het menselijk lichaam is ook het lichaam van Christus een volledig door God gemaakt organisme. Toch is ieder lid van het lichaam uniek. Er kan nooit een tweede 'jij' of 'ik' bestaan. In zekere zin is uw of mijn gave uniek. God geeft vaak dezelfde gaven aan verschillende mensen, maar tegelijk is er iets unieks dat ieder van ons anders maakt dan welk ander mens ook die ooit geleefd heeft. En als er iemand van ons ontbreekt, is het lichaam onvolledig en mist het een onderdeel.

De betekenis van Charisma

Het Nieuwe Testament gebruikt het Griekse woord *charisma*, in het meervoud *charismata*, om te spreken over de verschillende gaven die God door de Heilige Geest aan Christenen gegeven heeft. Het woord 'charisma' is zelfs in onze taal terechtgekomen om iemand aan te duiden die een bepaalde ondefinieerbare eigenschap heeft, die mensen fascineert. We noemen bepaalde welbekende mensen: mensen met een bepaald charisma. Een bijbels voorbeeld daarvan is misschien Apollos (Hand: 18 : 24-28). Deze evangelist en leraar uit het Nieuwe Testament leek charisma te bezitten, in onze moderne zin van het woord. De apostel Paulus bezat dat niet. Toch hadden beide mannen bepaalde geestelijke gaven, *charismata*, die God hun langs bovennatuurlijke weg geschonken had. In de wereldlijke zin van het woord is charisma een ondefinieerbare invloed waar niemand zijn vinger op kan leggen. Maar in de bijbelse zin van het woord *charisma*, betekent het 'een gave van heilige genade'. Daarom heeft het woord *charisma* in de Bijbel een andere betekenis dan die waaraan de wereld denkt wanneer ze zegt dat een mens 'charisma' bezit.

Het woord *charismata* is het meervoud van *charisma* en wordt, met uitzondering van één passage bij 1 Petrus, alleen in de geschriften van de apostel Paulus gevonden. Als we het precies definiëren, betekent het 'manifestaties van genade', het wordt met 'gaven' vertaald. Dit woord werd gebruikt om de verschillende geestelijke gaven aan te duiden, die aan enkelingen ten bate van de Kerk gegeven werden. Deze gaven vormen het onderwerp van dit en de volgende hoofdstukken. In Ef. 4 gebruikt Paulus twee andere woorden die met 'gaven' worden vertaald: *dorea* en *doma*. Ze zijn identiek met *charismata* en trouwens ook met een vierde woord voor 'gaven': *pneumatika*, dat letterlijk: 'dingen die tot de Geest behoren' betekent. Deze verschillende Griekse woorden liggen achter ons ene woord 'gaven' en betekenen ongeveer hetzelfde.

De oorsprong van geestesgaven

Voordat we meer in het bijzonder over de gaven van de Geest gaan spreken, moet ik één punt benadrukken. Deze gaven komen tot ons vanuit de Heilige Geest. Hij kiest, wie welke gaven ontvangt en Hij deelt ze uit naar zijn wil. Wij worden wel verantwoordelijk gesteld voor het gebruik, dat we maken van de door Hem geschonken gaven, maar we dragen geen verantwoordelijkheid voor gaven die ons niet geschonken zijn. Ook mogen we niet begeren wat iemand anders heeft of op die persoon jaloeers zijn. We mogen bepaalde gaven

willen hebben en zelfs erom vragen, maar als het niet de wil van de Heilige Geest is zullen we niet krijgen wat we vragen. En als we ontevreden zijn omdat de Heilige Geest ons niet die gaven geeft die wij willen hebben, dan zondigen we. Neem mezelf : ik geloof dat God me de gave van een evangelist gegeven heeft, maar ik heb er niet om gevraagd.

Als ik de gave van evangelist zou hebben en die niet zou gebruiken, zou ik een zonde begaan. Als, aan de andere kant iemand anders de gave van evangelist niet bezit en toch zwaar ontstemd is omdat hij deze gave niet heeft, dan zondigt hij ook. Er zijn heel wat dingen die ik niet erg goed kan, maar dat komt omdat er bepaalde gaven zijn die ik niet bezit, en daar moet ik dan ook niet moeilijk over doen. De gaven die u en ik hebben, zijn die gaven die God ons heeft willen schenken en we zouden moeten proberen die te ontdekken en tot zijn eer moeten gebruiken.

De nadruk moet nog op een ander punt gelegd worden. We hebben over de vrucht van de Geest gesproken (en straks zullen we er drie hoofdstukken aan wijden), en we hebben laten zien, dat elke Christen door elk van deze vruchten van de Geest gekenmerkt zou moeten zijn. Maar met de gaven van de Geest staat het anders. Iedere gelovige zou dezelfde vrucht moeten hebben als elke andere gelovige, maar iedere gelovige heeft niet dezelfde gaven als iedere andere gelovige. Nee, de Heilige Geest verdeelt de gaven zo, dat iedere gelovige op zijn minst één gave heeft die uniek voor hem is. Misschien hebt u een bepaalde gave van God gekregen, maar het zou fout zijn om nu te zeggen, dat ieder ander diezelfde gave zou moeten hebben.

Geestelijke gaven en talenten

Wanneer we de drie passages bestuderen, waarin de gaven zijn opgesomd, komen we op een totaal van ongeveer twintig. Daarbij vermeldt het Oude Testament een aantal gaven die niet in het Nieuwe Testament vermeld worden. Veel daarvan lijken heel sterk op natuurlijke capaciteiten of talenten die mensen kunnen hebben, al zijn andere duidelijk geestelijk van aard.

De meesten van ons kennen vast en zeker mensen die bijzonder muzikaal zijn, al wordt die gave niet bij deze twintig vermeld. Veel mensen vragen zich trouwens af, wat het verschil is tussen een geestesgave en een natuurlijk talent. Iemand heeft misschien een talent om prachtig handwerk te maken, een ander heeft wellicht een talent voor muziek. De meeste mensen hebben in feite allerhande talenten en ook die komen van de Schepper.

Het blijkt, dat God een talent kan nemen en dit door de kracht van de Heilige Geest kan omvormen om het als een geestesgave te gebruiken. Het verschil tussen een geestelijke gave en een natuurlijk talent is inderdaad vaak voor velen een speculatieve zaak. Ik ben er niet zeker van, dat we altijd een duidelijke lijn kunnen trekken tussen geestesgaven en natuurlijke capaciteiten, beide komen immers in laatste instantie van God vandaan. En ik geloof evenmin, dat het altijd nodig is om zo'n scherpe lijn te trekken. In het verband van ons onderwerp zijn echter de gaven, die ik in mijn gedachten heb, in de meeste gevallen van bovennatuurlijke aard: de Geest geeft ze aan iemand tot welzijn van de gemeente.

Een gave zou ook een werktuig, een instrument kunnen worden genoemd, dat gebruikt moet worden. Ze is niet een sieraad voor decoratie of een doos chocolade voor persoonlijke consumptie. We zouden kunnen denken aan de verschillende soorten instrumenten, die een timmerman gebruikt of die een chirurg nodig heeft. Deze 'instrumenten' zijn aan mensen geschonken om die te gebruiken voor het functioneren van het lichaam van Christus.

Er is een interessante passage in Exodus 32 omtrent Bezaleël. De Bijbel zegt: 'En Ik heb hem vervuld met Gods Geest, met wijsheid, inzicht en kennis en dat voor allerlei werk, om ontwerpen te bedenken, om die uit te voeren in goud, zilver en koper, om stenen te bewerken, om die in te zetten, om hout te snijden en werkzaam te zijn in allerlei arbeid' (vs. 3-5). Dit duidt aan, dat veel van de vaardigheden en talenten van mensen Gods gaven zijn.

Dit unieke vermogen van Bezaleël, door de Geest gegeven, omvatte niet alleen handvaardigheid, maar ook verstandelijke wijsheid en inzicht, die voor alle kunst onmisbaar is. Artistiek talent, van welke aard ook, is een gave van God. 'Iedere gave die goed, en elk geschenk dat volmaakt is, daalt van boven neer, van de Vader der lichten, bij wie geen verandering is of zweem van ommekeer (Jac. 1 : 17). God heeft de mensheid artistieke vermogens gegeven, die net als alle menselijke vermogens, door de opstand van de mens tegen God in de hof van Eden bedorven zijn, maar ze zijn nog aanwezig!

Het doel van de gaven

Paulus zegt, dat de gaven tot doel hebben: 'de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus' (Ef. 4 : 12). Met andere woorden: God heeft ieder van ons een taak daarbij en bovennatuurlijke gaven tot toerusting daarvoor gegeven. Wanneer we deze taak niet vervullen dan riskeren we kritiek bij de 'rechterstoel van Christus'.

De Schrift leert ons, dat iedere gelovige eens voor de rechterstoel van Christus moet verschijnen om rekening af te leggen van de trouw waarmee hij zijn gaven heeft gebruikt en ook van hoe hij tegenover God en mensen gestaan heeft. Dit wordt het 'bèma' of de rechterstoel van Christus genoemd: 'Want wij moeten allen

voor de rechterstoel van Christus openbaar worden, opdat een ieder wegdrage wat hij in zijn lichaam heeft verricht, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad' (2 Cor. 5 : 10). Het gaat daarbij niet om een oordeel voor de ongelovige wereld. Dat wordt 'het oordeel van de grote witte troon' genoemd. Hier gaat het om een speciaal oordeel over Christenen. Onze zonden zijn door Christus aan het Kruis verzoend, maar na deze verlossing moet elk werk onder het oordeel komen. De uitslag is winst of verlies (1 Cor. 3 :11-15), 'doch hijzelf (de gelovige) zal gered worden'.

In 1 Cor. 12 : 7 zegt de apostel Paulus dat de gaven 'tot welzijn van allen' geschonken worden, daarom moeten we deze niet zelfzuchtig hanteren. We moeten ze inzetten om elkaar te helpen. Zoals Paulus in Fil. 2 : 3, 4 zegt: 'zonder zelfzucht of ijdel eerbejag, doch in ootmoedigheid achtte de een de ander uitnemender dan zichzelf en ieder lette niet alleen op zijn eigen belang, maar ook op dat van anderen.' God heeft de gaven ook bedoeld om het lichaam van Christus te helpen verenigen. Net voordat hij in Ef. 4 : 3-7 de gaven opsomt, dringt Paulus erop aan om 'u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de éne hoop uwer roeping: één Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen. Maar aan ieder onzer afzonderlijk is de genade (een bijzondere gave) gegeven, naar de mate waarin Christus haar schenkt.' Let erop, hoe Paulus door het herhalen van het woordje 'één' de eenheid onderstreept. Daarom zouden de gaven van de Geest nooit het lichaam van Christus moeten verdelen, ze zouden het moeten verenigen.

Hoe uw gave te herkennen

Er wordt mij vaak gevraagd: hoe kan ik ontdekken welke gave ik heb? En: hoe kan ik mijn gave zo nuttig mogelijk gebruiken? Ik zou graag de volgende suggesties willen doen:

Ten eerste: houd eraan vast, dat God u minstens één geestesgave geschonken heeft en dat Hij wil, dat u weet welke die is en dat u die gebruikt tot zijn eer. Paulus schreef aan de jonge Timotheüs en zei: Ik herinner u eraan, de gave Gods aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is' (2 Tim. 1 : 6). Net zoals de eerste stap tot de vervulling met de Geest is: het weten dat God ons de Geest gegeven heeft, zo is de eerste stap om onze geestesgaven te vinden: het weten dat God die geschonken heeft.

Ten tweede: Ik geloof, dat het ontdekken van onze geestesgaven een zaak zou moeten zijn van ernstig en oprecht gebed. We zouden God om leiding moeten bidden om zo achter onze geestesgaven te komen. Ook zouden we zeker moeten weten dat we bereid zijn om onze geestesgaven zo te gebruiken dat ze God eren. Als God u bijvoorbeeld zou laten zien, dat u de gave had om anderen te onderrichten, zou u dan bereid zijn om die gave in een bijbelkring te gebruiken? Als we ontdekken dat we Gods gaven eigenlijk niet willen kennen omdat we bang zijn dat God ons roept om er iets mee te doen, dan moeten we dat onder ogen zien en dat God belijden.

Daarmee gaat een derde stap gepaard: een goed begrip voor wat de Bijbel over geestesgaven zegt. Ik bid ervoor, dat dit - boek een betrouwbare gids daartoe zal zijn, maar niets kan eigen onderzoek naar wat de Bijbel over de gaven van de Geest zegt vervangen.

Een vierde stap om uw geestesgaven te ontdekken betreft de kennis van uzelf en uw vermogens. Misschien zitten er in uw persoonlijke achtergrond ervaringen die u de ene of andere kant uitwijzen. Misschien ontdekken we dat we bepaalde dingen graag doen en dat we daar goed in zijn. Op dit punt zijn er wat ezelsbruggetjes. We moeten eenvoudigweg bepaalde manieren ontdekken waarop onze gaven zich ontplooiën. Vaak is het goed om verschillende situaties uit te proberen, in verschillende stukken kerkenwerk bijvoorbeeld. Andere mensen kunnen ons helpen. We zijn bijvoorbeeld ons misschien niet bewust van ons vermogen om goed naar mensen te luisteren en een goed zielzorger te zijn. Maar na verloop van tijd ontdekken we dat steeds meer mensen naar ons toe komen om hun persoonlijke problemen met ons te bespreken. Misschien vertellen ook andere Christenen ons dat we naar hun mening op dit punt bepaalde gaven hebben.

Het ontdekkingsproces kan langdurig zijn en misschien ontdekken we zelfs dat bij het verstrijken van de jaren nieuwe gaven opduiken, zodat we voor nieuwe uitdagingen en mogelijkheden gesteld worden. Toch kunnen we daardoor niet ontmoedigd worden. God wil ons gebruiken en we zullen, totdat we onze gaven kennen en deze aan Hem toegewijd hebben, nooit maximaal door Hem gebruikt kunnen worden. Ik geloof inderdaad, dat iemand die met de Geest vervuld is - zich voortdurend onderwerpt aan de heerschappij van Christus - betrekkelijk makkelijk zijn gaven zal gaan ontdekken. Hij wil dat God zijn leven leidt en God staat klaar om zo iemand te zegenen door hem de gaven die de Heilige Geest hem verleend heeft, te tonen. Aanvaard ootmoedig en dankbaar de gave, die God u lijkt gegeven te hebben en gebruik die zo volledig mogelijk. We moeten onszelf aanvaarden zoals we zijn en de gaven, die we hebben, gebruiken. Onze gave kan een roeping met zich mee brengen om in een prominente positie met al haar moeilijkheden en gevaren te dienen. Maar misschien leidt ze ons ook naar een dienen in een heel nederige sfeer. Ik houd van de opmerking van David Howard: 'God heeft niet een geestelijke elke geroepen om het gemeentewerk te doen, met voorbijgaan van de gewone gelovige in de gemeente. Veeleer is aan *ieder* de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen (1 Cor. 12 : 7).'

Dat sluit het ambt van diaken, ouderling, predikant of bisschop niet uit. Het betekent alleen, dat ook het ge-

wone gemeentelid een rol te spelen en verantwoordelijkheden te dragen heeft in de gemeente.

Wat we tot nu toe gezegd hebben, legt de basis om elke gave die Paulus vermeldt te behandelen. We merken bij Paulus op, dat hij bij de gaven van de Geest die hij opsomt, deze niet per categorie samenvoegt en geen enkele indeling die ik ken is helemaal bevredigend. In de rest van dit hoofdstuk zullen we ons beperken tot die gaven, die in Ef. 4 : 11 opgesomd zijn (apostel, profeet, evangelist, herder en leraar). Verschillende daarvan worden ook vermeld in 1 Cor. 12 : 28. In een apart hoofdstuk zullen we andere gaven, die in 1 Cor. 12 en Rom. 12 vermeld staan, bespreken. En in het hoofdstuk daarna zullen we spreken over de teken-gaven.

Apostel

Het Griekse woord voor deze gave betekent: 'iemand die uitgezonden wordt met een opdracht'. John R. W. Stott zegt: 'Het woord apostel wordt in het Nieuwe Testament waarschijnlijk in drie betekenissen gebruikt Eerst in de algemene zin, dat wij allen door Christus de wereld in gezonden worden en zo delen in de apostolische roeping van de Kerk (Joh. 17 : 18, 20 : 21). In de ruimste zin van het woord zijn wij allemaal 'apostelen'! Ten tweede: op zijn minst tweemaal wordt het woord gebruikt om 'apostelen van de gemeenten' aan te duiden (2 Cor. 8 : 23, Fil. 2 : 25), boodschappers die met een bijzondere opdracht van de ene naar de andere gemeente gezonden werden. In deze betekenis zou het begrip apostel kunnen toegepast op zendelingen en andere Christenen die met een bepaalde zending worden uitgestuurd Ten derde: de gave van het apostelschap, die de voorrang krijgt, moet slaan op die kleine en speciale groep mannen, die 'apostelen van Christus' waren, bestaande uit de Twaalf (Lc. 6 : 12, 13) samen met Paulus (zie Gal. 1 : 1). Zij waren daarin uniek, dat ze ooggetuigen waren geweest van de historische Jezus en in het bijzonder van de verrezen Heer In deze primaire zin van het woord, waarin ze in deze lijsten voorkomen, hebben ze vanzelfsprekend geen opvolgers, al zijn er zonder twijfel in de secundaire betekenis van 'zendelingen' ook nu 'apostelen'.'

Dr. Merrill C. Tenney heeft de suggestie gedaan, dat een hedendaagse zending deze gave in haar secundaire zin bezit, wanneer hij een nieuwe gemeente sticht. Hij zou dan 1) gezonden moeten zijn met een boodschap, 2) verantwoordelijk moeten zijn voor het stichten van gemeenten en 3) gezag over deze gemeenten moeten hebben door er richtlijnen aan te geven. Een vriend van me op de Caraïbische eilanden, heeft zijn leven doorgebracht met het trekken van de ene streek naar de andere om daar gemeenten te stichten. Hij heeft er meer dan vijftig gesticht. Er zijn honderden, misschien duizenden mannen en vrouwen Gods in heel de wereld, die juist dat werk doen, ook al komt de gemeente in een winkel of een huis bijeen.

Profeet

Het woord *profetie* komt van het Griekse woord, dat 'openlijk uitspreken' betekent. In apostolische tijden had de gave van de profetie twee kanten. De ene had betrekking op de communicatie van woorden van God aan de mens via de profeet. Dit was een bovennatuurlijke gave. En om te kunnen onderscheiden tussen valse en echte profeten gaf de Geest de gave van de 'onderscheiding van geesten' aan andere gelovigen. Juist het feit, dat een profeet door openbaring sprak, maakte het voorkomen van valse profeten mogelijk, zoals we zowel in het Oude als het Nieuwe Testament zien. De Christenen van het Nieuwe Testament mochten het profeteren niet verachten, maar ze kregen de opdracht om alle dingen te toetsen.

Volgens 1 Cor. 14 : 3 bestond het tweede deel van het profetisch ambt uit het opbouwen, het onderrichten, het vertroosten en het vermanen van de gelovigen in de plaatselijke gemeente. De profeet, die gewoonlijk rondreisde, stond boven de plaatselijke voorganger. Maar na verloop van tijd werd de gave van profetie door plaatselijke voorgangers, die het Woord Gods tot opbouw van hun gemeenteleden predikten, uitgeoefend. De gave van profetie in de eerste zin van het woord, de voorzeggende profetie, bestaat niet meer in die omvang die ze in de Christenheid van de eerste eeuw had.

Ik weet dat er af en toe voorvallen zijn geweest, waarbij Christenen geloofden dat ze voorkennis hadden gekregen van komende gebeurtenissen. Hans Egede (1686-1758), de eerste zending in Groenland, moet de aankomst van een schip hebben geprofeteerd, dat voedsel zou brengen op het moment dat men bijna uitgehongerd was. En het schip kwam inderdaad. Maar voorvallen van dit soort zijn zeldzaam, ze komen niet vaak voor. Ik zou niet graag zulke gebeurtenissen willen zien als onmogelijk voor een soevereine God, al staan ze niet op één lijn met bijbelse profetie. Ook zie ik deze dingen als liggend op een ander vlak dan de normale of gewone functie van de gave van profetie in het heden: het in staat zijn om Gods Woord te verstaan en uit te leggen.

God openbaart niet langer 'nieuwe waarheid', de Bijbel heeft aan de achterkant een kaft. De canon van de Schrift is afgesloten. Naar mijn opvatting moet de gave van profetie worden gebruikt 'in de ruime zin van het aan Gods volk voorhouden van ontvangen waarheden, niet door directe openbaring maar vanuit nauwkeurige studie van het voltooide en onfeilbare Woord van God.'

Het is het werk van de Heilige Geest om de gedachten van hen, die tot het profetisch ambt geroepen zijn, te verlichten, zodat ze het Woord Gods verstaan en het toepassen met een diepte, die zij die de gave van profetie niet bezitten niet bereiken kunnen. Misschien klinkt het als nieuwe, zojuist geopenbaarde waarheid, maar

wil deze bijbels zijn, dan moet ze op Gods Woord gebaseerd zijn. Er is verschil tussen leer en leiding. Er is in de leer niets nieuws, maar God kan nieuwe leiding schenken, die vaak ten onrechte als profetie wordt opgevat.

Wanneer profetie in verband met spreken in tongen vermeld wordt, gaat het om een andere dimensie. Naar ik van sommige van mijn broeders hoor, kunnen sommige mensen in de gemeente in tongen profeteren om dan door iemand, die die gave heeft, geïnterpreteerd te worden. Ik ben bereid om die mogelijkheid te accepteren, maar met die aantekening, dat het hier niet gaat om *nieuwe* openbaring, maar om iets dat de Heilige Geest doet, dat in een dynamische relatie staat tot het geschreven Woord van God. De gave van profetie verdient misschien een sterkere nadruk dan die van herder of evangelist. Kennelijk onderrichtten, bemoedigden en vermaanden de profeten van het Nieuwe Testament en waarschuwden ze voor het oordeel.

Een tijdje terug luisterde ik naar een bandopname, die een nieuwe profetie zou bevatten van een vooraanstaand leider van de charismatische vernieuwing. Maar al luisterend naar de bandopname ontdekte ik, dat bijna alles wat de man zei op de Bijbel gebaseerd was. Er was niets nieuws in, alleen de nadruk was nieuw. Hij gaf bijbelse waarheid op een dramatische manier en toegepast op onze eigen wereld. In mijn eigen prediking heb ik dat alles ook gedaan. En ik ben sommige evangelisten tegengekomen, die naar mijn idee profeten/evangelisten/leraars/herders waren. Ze bezaten al deze gaven en de gaven overlaptten elkaar. De oudtestamentische profeten voorzagen de toekomst, in het bijzonder het oordeel over steden en volken of de komst van de Messias. De nieuwtestamentische profeten hadden een bediening die meer leek op die van de evangelisten. Ze verkondigden het Woord van God en riepen de mensen op om zich van hun zonden te bekeren, ze maakten zondaren onrustig. De apostel Paulus wijdt een groot deel van 1 Cor. 14 aan het onderwerp van de profetie. De mensen in Corinthe waren zo op de teken-gaven geconcentreerd, dat Paulus koos voor een nadruk op het belang van de profetie.

Echter, hier past een woord van voorzichtigheid. De Schrift leert ons duidelijk, dat we de gave der onderscheiding moeten beoefenen, omdat er veel valse profeten op zullen duiken. Inderdaad staat er in de evangelien en in de brieven de ene waarschuwing na de andere, dat er valse profeten zullen komen, speciaal wanneer het einde der tijden nadert. Velen van hen zullen wolven in schaapskleren zijn. Vaak zullen ze Gods eigen volk misleiden. Daarom moeten er onder de Christenen mensen zijn, die tussen echte en valse profeten kunnen onderscheiden. Paulus was bezorgd over de Corinthiërs omdat ze weinig onderscheidingsvermogen leken te hebben en iedereen als echte profeet van Christus verwelkomden. 'Want indien de eerste de beste een andere Jezus predikt, die wij niet hebben gepredikt, of indien gij een andere geest ontvangt, die gij niet hebt ontvangen, of een ander evangelie dat gij niet hebt aangenomen, dan verdraagt gij dat zeer wel . . . zulke mensen zijn schijn-apostelen, bedrieglijke arbeiders die zich voordoen als apostelen van Christus' (2 Cor. 11 : 4, 13).

In zekere zin zouden alle Christenen moeten kunnen onderscheiden en zowel echt als vals moeten kunnen vaststellen. Want iedere Christen zou in de Bijbel verworteld moeten zijn en moeten weten wat de Bijbel leert. Toch duidt de Bijbel aan, dat sommige Christenen de onderscheidingsgave in hoge mate bezitten. Hoe staat het met mensen die beweren, de toekomst te kunnen voorspellen? Die vraag is me vaak gesteld. De test voor de echte profeet, de voorzegger, in de Schrift was, dat hij 100% nauwkeurig was niet 50%, niet 75%, zelfs niet 99 %, maar 100 % nauwkeurig.

Evangelist

De term 'evangelist' komt van een Grieks woord, dat 'iemand die goed nieuws aankondigt' betekent.

In zijn uitstekend boek 'Goed News is for sharing' (Goed nieuws is om meegedeeld te worden), wijst Leighton Ford op iets, dat voor sommige bijbellezers een verrassing zal zijn. Het woord, dat met 'evangelist' vertaald wordt, komt slechts driemaal in het Nieuwe Testament voor: 1) Lukas noemde Filippus een evangelist (Hand. 21 : 8). 2) Volgens Paulus gaf God de gemeenten evangelisten (Ef. 4 : 11). 3) Paulus drong er ook bij Timotheüs op aan 'het werk van een evangelist' te doen (2 Tim. 4 : 5). De gave van evangelist te zijn is eenvoudigweg het hebben van een speciaal vermogen om het evangelie door te geven.

De boodschap van de evangelist cirkelt bijna noodzakelijkerwijs om de inhoud van het Evangelie. De evangelist is primair een boodschapper, hij is een bringer van 'het goede nieuws'. Incidenteel kan de evangelist bij zijn verkondiging onderrichten en het werk van een herder doen, maar de kern van zijn boodschap is de dood, begraving en opstanding van Christus, zijn wederkomst en de noodzaak voor iedereen om zich te bekeren en tot geloof te komen.

De evangelist is de speciale boodschapper van het goede nieuws dat God in Christus de wereld met zichzelf verzoende. De Kerk is de eeuwen door veel zegeningen misgelopen, omdat sommige denominaties de gave van evangelist niet zo duidelijk hebben zien zitten als de gaven van herder en leraar. Sommige evangelisten zijn in feite door kerken genegeerd of bestreden, zoals in het geval van John Wesley, wiens werk door zijn eigen kerk verworpen werd. Desondanks heeft God in bijna elke generatie evangelisten geschonken, die vaak hun roeping buiten de officiële kerk moesten volgen.

Er zijn veel karikaturen getekend van valse evangelisten en dat heeft de honderden echte in heel de wereld

veel kwaad gedaan. Maar datzelfde kan gezegd worden van sommige herders of leraars, die van het verkeerde soort bleken te zijn. Een welbekende herder, leraar of evangelist is vaak het speciale doelwit van satan. Hoe duidelijker zichtbaar, des te makkelijker het doelwit! Daarom moeten zij, die vanwege hun gave welbekend zijn, voortdurend door gebed van Gods volk omringd zijn.

Echte evangelieverkondiging richt zich tot het verstand, ze kan al of niet gevoelens teweegbrengen, maar bovenal spreekt ze de wil aan. Soms zijn de gaven van leraar en evangelist aan dezelfde persoon gegeven. Sommige van de meeste effectieve evangelisten die ik gekend heb waren in wezen leraars, die het denken van mensen aanspraken, terwijl ze ook door het gebruik van Gods Woord hun geweten aanraakten. Ik heb veel leraren en predikers gekend, die beweerden dat ze geen evangelisten waren, maar die deze gave toch bezaten. Vele mensen hebben door hun dienst Christus aangenomen.

Ongelukkigerwijze besteden sommige evangelisten teveel tijd met zover na te denken of zelfs plannen te maken hoe ze zichtbare resultaten kunnen verkrijgen. Zo lopen ze gemakkelijk in de val. Evangelisten willen terecht resultaten zien, maar de gave zelf is geen garantie, dat deze direct komen.

Ds. James R. Graham Sr., een van de eerste zendelingen in China, predikte drie jaar lang het Evangelie zonder resultaten te zien. Toen men hem vroeg of hij nooit ontmoedigd was, antwoordde hij: 'De strijd is van de Heer en de Heer tal de overwinning in onze hand geven' (vgl. 2 Kron. 20 15, 17).

Nergens zegt de Schrift, dat we naar resultaten moeten jagen en evenmin maakt de Schrift er evangelisten een verwijt van, als de resultaten mager zijn. Mannen en vrouwen nemen telkens wanneer het Evangelie verkondigd wordt een beslissing, privé of in het openbaar. Sommigen zeggen ja, anderen zeggen nee en sommigen talmen. Niemand hoort ooit de verkondiging van het Evangelie zonder dat hij een of andere beslissing neemt.

Laten we niet vergeten, dat Noach een prediker van gerechtigheid was. Toch geloofden na 120 jaar werk als evangelist en profeet alleen zijn directe familieleden. Alleen dezen gingen de ark binnen (Hebr. 11 : 7). Aan de andere kant: sommigen die duidelijk de gave van evangelist bezaten, hebben bescheiden hun gave onderdrukt omdat ze bang waren, beschuldigd te worden van anti-intellectualisme, emotionalisme en commercialisme of van te grote interesse in statistieken. Dat zijn de kneepjes van satan om iemand met de gave van een evangelist te verhinderen om deze gave te gebruiken.

Ik herinner me bijvoorbeeld, dat er in mijn eigen werk een periode was, waarin we vanwege alle kritiek stopten met het bijhouden van statistieken. Bijna onmiddellijk ontdekten we, dat de pers overdreef wat er gebeurde en vaak de foute terminologie gebruikte. Zo waren we in een bepaalde stad en de krant publiceerde de volgende dag: 'Duizend mensen gered bij de Billy Graham Kruistocht'. In deze kop zaten twee fouten. Ten eerste: God alleen weet of ze al of niet gered werden - dat is de reden waarom we spreken over geïnteresseerden en niet over mensen die beslissingen nemen. In de tweede plaats: het waren er geen 1000 maar minder dan 500, want meer dan de helft van degenen die naar voren kwamen waren getrainde medewerkers. Vandaar dat we weer nauwkeurige statistieken gingen geven. Evangelisatieweck is niet alleen een zaak van beroepsevangelisten, dat wil zeggen van mensen die hun hele leven aan deze roeping besteden. Ook veel gemeenteleden hebben de gave van een evangelist ontvangen. Filippus is de enige persoon in de Bijbel, die een evangelist genoemd werd en hij was een diaken! In zekere zin is iedere Christen, die niet een bepaalde roeping voor evangelisatie heeft, toch geroepen om het werk van evangelist te doen.

Mensen begrijpen vaak de evangelisatiemethoden niet. Men kan honderden verschillende methoden gebruiken, snaar het komt aan op de boodschap. Laten we echter eens kijken naar wat evangelisten niet kunnen. Ze kunnen niemand overtuigen van zonde, gerechtigheid of oordeel, want dat is het werk van de Geest. Ze kunnen niemand bekeren, dat is het werk van de Geest. De evangelist kan mensen uitnodigen om Christus aan te nemen en hen daartoe aansporen. Maar het beslissende werk wordt door de Geest gedaan wanneer Hij inwerkt op het denken, het hart en de wil van de onverlosten. Wij moeien zorgen voor het mogelijke en vertrouwen dat God het onmogelijke doet.

Toch is er meer. Wil de evangelist echt effectief werken tot Gods eer, dan moet zijn boodschap door een met de Geest vervuld en vruchten voortbrengend leven worden gedekt. Jezus beloofde: 'Komt achter Mij en ik zal maken dat gij vissers van mensen wordt' (Mc. 1 : 17). Door middel van de Geest schenkt Hij de kracht. Daarom dring ik er bij alle Christenen op aan om het werk van een evangelist te doen, full-time of niet! Ik geloof dat ze geen keus hebben. Het is een bevel van onze Heer Jezus Christus en de grote opdracht van de Schrift: 'Gaaf dan heen, maakt alle volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest en leert hen onderhouden al wat ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld' (Mt. 28 : 19, 20).

Herder

De Bijbel gebruikt het woord *herder* niet vaak. In het Oude Testament is het de vertaling van het Hebreeuwse woord voor schaapherder en dat is ook de grondgedachte achter het woord *herder* in Ef. 4 : 11. Het is nauw verbonden met het woord voor leraar. Afleidingen van het Griekse stamwoord vinden we nog op twee andere plaatsen.

Veel Christenen gebruiken het woord *pastor*, herder, met voorliefde voor hun predikant of priester. Dat ligt in het verlengde van het werk van onze Heer, die de term 'herder' op zichzelf toepaste. Zo zijn zij, die door de Heilige Geest tot pastoraal werk geroepen zijn onderherders van de schapen.

Jezus Christus wordt 'de goede herder' genoemd (Joh. 10: 11) en 'de grote herder der schapen' (Hebr. 13 : 20). Petrus spreekt over de 'opperherder', die eens verschijnen zal (1 Petr. 5 : 4). Als Jezus de opperherder is, dan moeten er assistent-herders zijn. Onder hen zijn officiële voorgangers en ook de gewone heiligen in de gemeente die gaven van zielszorg, leiding geven, waarschuwen en hoeden van de kudde hebben. Een aantal mensen hebben in mijn eigen leven als geestelijke herders gefungeerd, zonder dat ze ooit officiële voorgangers waren.

Veel jeugdleiders, zondagsschoolleiders en leiders van huiskringen vervullen feitelijk functies die deel uitmaken van de gave van herder. Drie van Paulus' brieven, 1 en 2 Timotheüs en Titus, worden 'pastorale brieven' genoemd. Ze vertellen de herders, hoe op de kudde te letten. Bij onze campagnes gebruiken we een 'herdersplan': iedereen die als geïnteresseerde naar voren komt, spreekt met een geschoold medewerker (of herder). Dat kan een gemeentelid of een predikant zijn. Wij vragen de medewerker (of herder) om het contact vast te houden door brieven, telefoontjes of bezoeken, totdat de geïnteresseerde in een warme christelijke gemeenschap is gebracht, andere kontakten met Christenen heeft gemaakt of in een bijbel- of gebedskring zit. Zou hij in de gevangenis zitten, dan leert de herder hem om op zijn eigen houtje de Bijbel te bestuderen. Ik geloof dat duizenden Christenen over de hele wereld, die nooit herders van een gemeente zullen worden, toch de gave van herderschap bezitten, die ingezet kan worden om de predikant in zijn werk bij te staan. Zij, die deze gave bezitten, zouden deze zo ruim mogelijk moeten gebruiken, in de wetenschap dat ze, wanneer ze dat niet doen, de Heilige Geest bedroeven. Veel pastores van gemeenten zijn overwerkt en zouden best wat hulp kunnen gebruiken. Ieder van ons zou best zijn pastor kunnen vragen wat voor hulp hij gebruiken kan.

Leraar

Het Griekse woord dat in Ef. 4 : 11 voor de gave van leraar gebruikt wordt betekent 'instructeur'. Wanneer de evangelieverkondiging tot bekeringen heeft geleid, moeten de nieuwe Christenen onderricht worden. In de grote opdracht (Mt. 28 : 18-20) wordt het bevel om discipelen te maken direct gevolgd door het gebod, 'leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb'.

Een van de dingen die de Kerk op dit moment dringend nodig heeft is meer bijbelleraren. Maar ook dit ligt in Gods soevereine handen. Onderricht is een door de Geest geschonken vermogen om kennis en toepassing van Gods Woord in te bouwen in het leven, denken en gedrag van Christenen. Onderricht heeft het gelijkvormig worden van Christenen aan het beeld van Christus tot doel. Dat kan en moet heel eenvoudig, met meegevoel en stap voor stap gedaan worden. Lange jaren geleden had ik twee professoren in dogmatiek. Beiden hadden een doctorsgraad en waren echte geleerden. Beiden hadden één ding gemeenschappelijk. Wanneer ze college gaven deden ze dat met zo'n verbondenheid en zo'n inleving, dat ze vaak tranen in hun ogen hadden. Veel van wat ze doceerden ben ik vergeten, maar die tranen herinner ik me nog.

Men zegt me, dat Paulus' Grieks in de lijst van gaven in Ef. 4 zo'n nauw verband tussen de gave van herder en leraar suggereert, dat zijn woorden bijna met 'herder-leraar' vertaald kunnen worden, alsof het één gave was. Dat versterkt de gedachte dat de geestelijke leraar een invoelend inlevingsvermogen in de noden van hen, die hij onderricht, moet hebben.

Sommige van de beste leraren van het Woord, naar wie ik geluisterd heb, hadden geen erg hoge opleiding. Daarentegen waren sommige van de niet zo beste leraren doctores in de theologie, maar ze misten de gave van onderricht, zodat ze hun kennis niet konden doorgeven. Het is jammer, dat sommige seminaries wel voldoen aan de maatstaven die de wereld vereist en dat sommige van de beste bijbelleraren geen academische titels hebben. Daarom mogen ze in een modern seminarie geen onderricht geven. Ik denk, dat deze praktijk gevaarlijk is voor de toekomst van de Kerk. Dat betekent niet, dat God onze intellectuele vermogens, wanneer ze Hem zijn toegewijd, niet gebruikt, maar geestelijk onderricht is, net als alle geestesgaven, een bovennatuurlijk vermogen dat de Heilige Geest schenkt, en niet een academische graad. De laatste jaren heb ik mijn accenten iets verlegd: in mijn verkondiging van het Evangelie heb ik de nadruk gelegd op de prijs van het discipelschap en de noodzaak van studie. Als gevolg van ons accent heeft God voor de voorbereiding en de 'follow up' van onze campagnes duizenden bijbelstudiegroepen in het leven geroepen. Zo heeft God ook in de hele wereld honderden evangelische bijbelscholen en seminaries doen ontstaan. Maar de Kerk heeft nog steeds gebrek aan genoeg leraren. Toch geloof ik, dat de Geest de gave van onderricht aan honderden en misschien duizenden mensen gegeven heeft, die óf niet weten dat ze deze gave hebben óf deze niet gebruiken.

De gave van leraar kan in allerlei verbanden worden gebruikt, van een theologisch seminarie en bijbelschool tot een zondagsschoolklas of bijbelkring. Het gaat erom, dat degene die deze gave bezit haar gebruikt wanneer en waar God wil.

Een van de eerste verzen van de Schrift, die David Trotman, de stichter van de Navigators, me uit het hoofd

liet leren, was: 'Wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan vertrouwde mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrichten' (2 Tim. 2 : 2). Dat lijkt een beetje op een wiskundige formule om het Evangelie te verbreiden en de Kerk uit te breiden. Paulus gaf onderricht aan Timotheüs. Timotheüs deelde wat hij wist met betrouwbare mensen, deze betrouwbare mensen zouden daarna anderen instrueren. En zo gaat het proces steeds verder. Wanneer elk gelovige dit patroon zou volgen, zou de Kerk de hele wereld in één generatie met het Evangelie kunnen bereiken! Massacampagnes, waarin ik geloof en waar ik mijn leven aan gewijd heb, zullen nooit de grote opdracht vervullen, maar een werk van man tot man zal dat wel doen.

Apostel - profeet - evangelist - herder - leraar: vijf van de gaven van de Heilige Geest. Maar misschien zegt u: 'Ik ben geen herder of evangelist. Dat zijn gaven van iemand anders, niet van mij. Wat hebben ze met mij te maken?' Ze hebben veel met u te maken!

Ten eerste: misschien heeft God u een van deze gaven wèl geschonken. Misschien roept God u om herder of evangelist of leraar van de Bijbel te zijn. Misschien bent u jong en roept God u naar het zendingsveld. Misschien bent u wat ouder en wil God, dat u een bijbelstudiegroep leidt. Ten tweede: De Bijbel beveelt ons, om diegenen die door God als leiders in zijn Kerk geroepen zijn, te ondersteunen. U zou bijvoorbeeld regelmatig voor uw predikant, voor zendelingen en voor anderen die bij Gods werk betrokken zijn, kunnen bidden. 'Bidt voor mij', zei de apostel Paulus (Ef. 6 : 19). Laat hen weten dat u hun werk ondersteunt en belangshit in wat God door hen doet.

Ten derde: leer van hen, die God in posities van christelijk leiderschap heeft geplaatst. 'Houdt uw voorgangers in gedachtenis, volgt hun geloof na, gehoorzaamt uw voorgangers' (Hebr. 13 : 7, 17). Dank God voor de gaven die Hij deze leiders gegeven heeft 'om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus' (Ef. 4 : 12).

12. Verdere gaven van de Geest

In het vorige hoofdstuk bestudeerden we de gaven, die Paulus in Ef. 4 opsomt. Nu willen we een blik werpen op andere, die hij in 1 Cor. 12 vermeldt en die zo'n beetje gedupliceerd worden in Rom. 12. In de Corinthebrief vinden we de voornaamste lijst van gaven, die ons ook het best bekend zijn. Omdat de tekengaven als de tongentaal zoveel discussie veroorzaakt hebben, zullen we die in een volgend hoofdstuk bespreken.

Eerst moeten we opmerken, dat Paulus zegt: 'Er is verscheidenheid, in genadegaven, maar het is dezelfde Geest' (vs. 4). De beslissende vooronderstelling voor alles wat ik over de gaven te zeggen heb is deze, dat de gaven bovennatuurlijke gaven van de Geest zijn. De Christen zelf kan ze op geen enkele wijze vervaardigen of produceren. Dat betekent natuurlijk niet, dat we deze gaven los van het geschreven Woord van God zouden moeten bekijken. We moeten het Woord bestuderen en toepassen.

De Geest schenkt sommige mensen speciale wijsheid, kennis, geloof en dergelijke, maar het verlenen van deze speciale gaven betekent niet, dat andere Christenen onvruchtbaar zijn. Veeleer is het zo, dat zulke geestgaven vaak evoluties zijn van een vermogen, dat in aanleg aan ieder Christen geschonken is. De gave van wijsheid is daar een illustratie van. We hebben allen enige geestelijke wijsheid, maar iemand met deze gave heeft wijsheid in een heel bepaalde mate. Aan de andere kant geloof ik dat de gave van genezing of van krachten er een is, die een gelovige wel of niet heeft. En God geeft zo'n gave aan slechts enkelen, zoals blijkt uit de hele kerkgeschiedenis. Hoe dan ook, we bekijken nu eerst de eerste twee geestgaven, die Paulus in 1 Cor. 12 vermeldt.

We kunnen drie soorten wijsheid bezitten. De eerste hebben we van nature. De tweede krijgen we door studie. Maar de hoogste soort wijsheid komt direct van God en is verbonden met het bijzondere werk van de Heilige Geest.

Al is hij de bron waaruit elke vorm van waarheid stamt, toch geeft Hij gelovigen wijsheid op een unieke wijze, namelijk door middel van de Schriften. En bovendien geeft Hij sommigen een speciale gave of vermogen tot wijsheid. Dr. Merrill C. Tenney van Wheaton College omschrijft deze gave als 'het vermogen om op basis van iemands kennis juiste beslissingen te nemen.'

Dat leidt ons dus naar een tweede gave: de gave van kennis. Deze gave vooronderstelt het ontvangen van geestelijke informatie. Toch kennen we allemaal gelovigen, die veel afweten van God en van het dogma, maar die niet weten hoe ze deze kennis op praktische situaties moeten toepassen. Ik heb een vriend, wiens hoofd boordevol kennis van de Bijbel zit, maar desondanks heeft hij zoveel tragische beoordelingsfouten gemaakt dat hij bijna zijn predikantswerk vernietigd heeft. Daarom moeten de gaven van kennis en wijsheid samenwerken, dat wil zeggen: ze illustreren de noodzaak dat mensen met verschillende gaven samenwerken.

Jezus spreekt over een geval, waarin een gelovige beide gaven nodig kan hebben. Hij zegt: 'En wanneer zij u wegvooien om u over te leveren, weest dan niet van tevoren bezorgd wat gij zeggen moet, maar zegt wat u in die ure gegeven wordt, want gij zijt het niet die spreekt, maar de Heilige Geest' (Mc. 13 : 11). Steeds opnieuw moeten Jezus' leerlingen zich verdedigen voor gepeupel, stadhouders en vorsten. Misschien moest de apostel Paulus zich voor de keizer zelf verantwoorden. Die kennis, die gave van de Geest is, is gebaseerd op lange uren van gedisciplineerde studie, waarin God ons onderricht. Maar het vermogen om wat we geleerd hebben op actuele situaties toe te passen, gaat studie te boven en komt direct van de Heilige Geest. Wijsheid is de gave van de Geest, die ons toont hoe kennis te gebruiken. Paulus verdedigde zich door beide te gebruiken. Zo illustreerde hij Petrus' advies 'altijd bereid (te zijn) tot verantwoording aan al wie u rekenschap geeft van de hoop die in u is, doch met zachtmoedigheid en vreze' (1 Petr. 3 : 15).

Het is interessant, dat Petrus ook zei, dat we moesten opwassen 'in de genade en in de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3 : 18). Door onze gemeenschap met God verkrijgen we een hogere kennis en een hogere wijsheid dan de wereld bezit. En gelovigen, die deze in bijzondere mate ontvangen, kunnen daaruit concluderen dat zij de gave van kennis of wijsheid bezitten. We komen allemaal voor spanningen, dilemma's en problemen te staan, waarop we menselijkerwijs gesproken geen antwoord hebben. Een bestuur van zesentwintig capabele mensen, zowel zwarten als blanken, regelt de personele en financiële zaken van onze evangelisatie-stichting. Vanaf de start van ons werk hebben we nauwgezetheid willen betrachten in de wijze waarop onze zakelijke aangelegenheden behartigd worden. Telkens wanneer we het in onze bestuursvergaderingen oneens waren over onze prioriteiten, of wanneer we voor kritieke financiële problemen stonden of van een of andere zijde onrechtvaardig waren aangevallen, plachten we op onze knieën te gaan en God om wijsheid te vragen. Telkens weer gaf Hij ons onmiddellijk het antwoord. Elke gemeenschap van gelovigen heeft tenminste één lid met de gave van wijsheid nodig om bij praktische beslissingen te helpen. Juist zo iemand was het vaak, die na gebed de juiste richting aangaf, die we moesten inslaan.

Geloof

Geloof komt van een Grieks woord dat trouw of standvastigheid betekent. 'Aan de één geloof door dezelfde Geest' (1 Cor. 12 : 9). In dit schriftgedeelte veronderstelt Paulus de aanwezigheid van het reddende geloof. De Schrift zegt: 'Want door genade zijt gij behouden door (middel van) het geloof' (Ef. 2 : 8). Ook wordt ons gezegd: 'wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen' (2 Cor. 5 : 7). Maar geloof in 1 Cor. 12 is een

heel speciale gave die de Heilige Geest al naar Hij wil schenkt. We moeten onderscheiden tussen de genade van geloof en de gave van geloof. De genade van geloof betekent, dat we kunnen geloven dat God alles doen zal wat Hij in zijn Woord beloofd heeft. Alle Christenen hebben deze geloofsgenade. Daarom zondigen we als we geen geloof hechten aan wat de Bijbel belooft. Maar er komen veel dingen in ons leven voor, waarover we vanuit het Woord geen bepaalde beloften hebben. Daarom voegen we, wanneer we bidden, 'als het uw wil is' toe. Maar soms geeft de Heilige Geest ons de gave van geloof om te geloven voor dingen waar de Bijbel over zwijgt. Als we deze speciale gave niet hebben, zondigen we niet.

Een klassiek voorbeeld van de geloofsgave zien we in het leven van George Muller in het Engelse Bristol. Lange jaren had hij de zorg voor duizenden weeskinderen. Muller weigerde om wie dan ook maar om een cent te vragen, maar hij had het geld binnen. Dat is de gave van geloof, zoals Jezus die beschreef toen Hij zei: 'Indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad zult gij tot deze berg zeggen: verplaatst u van hier daarheen, en hij zal zich verplaatsen en niets zal u onmogelijk zijn' (Mt. 17 : 20).

Soms heb ik in mijn werk gedacht, dat ik een mens met weinig geloof was, maar toch is het een aantal keren voorgekomen, dat de Heilige Geest me de speciale gave van geloof schonk en me naar schijnbaar onmogelijke situaties drong waarvoor in het Woord geen bijzondere belofte van God te vinden was.

Zo was bijvoorbeeld in onze campagne in New York in 1957, de 'Madison Square Garden' zes weken lang avond aan avond stampvol en duizenden hadden een beslissing voor Christus genomen. Het plan was om op 20 juli de campagne af te sluiten in het Yankee Stadion. Toch groeide bij een paar van ons de overtuiging dat de campagne moest doorgaan. Sommigen meenden, dat een terugkeer naar de 'Garden' na het Yankee Stadion een anticlimax zou betekenen. De mensen zouden er niet meer in geïnteresseerd zijn, vooral niet nu de vakantie voor de deur stond.

De last drukte zo zwaar op me dat ik 's nachts niet meer slapen kon. Ik wist dat de uiteindelijke beslissing genomen moest worden - voor Gods aangezicht - door mijzelf en mijn jarenlange collega Cliff Barrows. Tenslotte zei ik, terwijl ik voor God neergeknield was: 'Heer, ik weet niet wat juist is, maar in geloof zal ik morgen het comité zeggen dat we doorgaan.' Ik belde Cliff op en hij vertelde, dat God hem hetzelfde leek te zeggen.

Op grond van die beslissing gingen we nog tien weken door en we sloten af met een openluchtsamenkomst op Times Square, waarbij 75.000 mensen de straten overstromden. De dienst werd 'live' op de beste tijd van de avond door televisie en radio naar het hele land uitgezonden. Als die beslissing niet op de basis van de gave van geloof vanwege de Heilige Geest genomen was, zouden honderden die nu Christus kennen, Hem misschien niet hebben leren kennen.

Ik geloof vast, dat er in heel ons leven tijden zijn, waarop we beslissingen nemen op grond van Gods wil en we ontvangen geloof door de Geest om te doen wat God wil dat we doen, zonder te letten op de consequenties.

Onderscheiding van geesten

Het woord *onderscheiding* in 1 Cor. 12 : 10 komt van een Grieks woord dat verschillende gedachten omvat: zien, beschouwen, onderzoeken, begrijpen, horen, nauwkeurig beoordelen. Paulus spreekt hier over 'het onderscheiden van geesten.'

Zoals ik in het vorige hoofdstuk al zei, de Bijbel zegt dat er de eeuwen door in en buiten de Kerk veel valse profeten en bedriegers zullen opduiken. Maar aan het eind der tijden zullen ze hun activiteiten verheven. Paulus zei: 'De satan zelf doet zich voor als een engel des lichts. Het is dus niets bijzonders indien ook zijn dienaren zich voordoen als dienaren der gerechtigheid' (2 Cor. 11 : 14, 15). Ik ben overtuigd dat honderden religieuze leiders in heel de wereld vandaag aan de dag niet God maar de antichrist dienen. Ze zijn wolven in schaapskleren, ze zijn onkruid in plaats van tarwe.

Spiritisme, het occulte, de satansverering en de activiteiten van demonen zijn in de hele westerse wereld snel toegenomen. Valse leringen (Paulus noemt deze in 1 Tim. 4 : 1 'leringen van boze geesten') zijn met deze toename hand in hand gegaan.

De grote vraag is: hoe kunnen we weten wat vals en wat goed is? Daarom hebben gelovigen de gave van onderscheiding nodig, of moeten ze op zijn minst de opinies van hen, die deze gave bezitten respecteren. De apostel Johannes zei: 'Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn, want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan' (1 Joh. 4 : 1). Met andere woorden: gelovigen moeten de verschillende geesten en leringen, die tegenwoordig overal opduiken, testen. Bovenal moeten we deze testen aan de maatstaf van Gods Woord, de Bijbel. Maar God geeft sommige mensen buitengewone vermogens om de waarheid te onderscheiden. In 1 Cor. 12 : 10 lezen we: 'aan de een (is gegeven) onderscheiding van geesten'.

Iemand met name Joe Evans had deze gave, naar ik geloof. Ik noemde hem altijd 'oom' Joe. Hij was waarschijnlijk de beste vriend van Dr. V. Raymond Edman, wijlen president van Wheaton College. Vaak knielden wij met z'n drieën (soms samen met leden van mijn team) neer en hadden met elkaar, wanneer we voor uitdagingen, mogelijkheden of problemen stonden, lange en heerlijke tijden van gebed. Op bepaalde momen-

ten ben ik in verzoeking gebracht om aanbiedingen te accepteren die me van mijn evangelisatiewerk naar een ander terrein zouden hebben gebracht. Vaak kwamen die aanbiedingen via 'een engel van licht'. Ik had onderscheiding nodig. Omdat ik die niet altijd zelf bezat, was 'oom' Joe vaak degene waar ik naar toe ging om te kunnen profiteren van zijn bijzondere onderscheidingsgave. Ik zocht zijn raad en gebed. Het is van belang om in te zien, dat iemand met de gave van onderscheiding vaak het verschil kan aangeven wat van God en wat niet van God is. Zo iemand kan vaak verkeerde leringen van valse leraars aanwijzen - hij heeft een bijna griezelig vermogen om huichelarij, oppervlakkigheid, bedrog of namaak te doorzien.

Ongetwijfeld stelde deze gave Petrus in staat om de huichelarij van Ananias en Saffira te doorzien. Hij doorzag ook Simon van Samaria, die beweerde dat hij bekeerd en gedoopt in de Geest was, maar die later een bedrieger bleek te zijn (Hand. 8 : 9vv). Paulus waarschuwde, dat 'in latere tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij dwalingen en leringen van boze geesten volgen' (1 Tim. 4:1).

Overal leert de Schrift ons, dat al het religieuze zeer zorgvuldig getoetst moet worden en dat zelfs de kerken waar we naar toe gaan moeten worden onderzocht, of ze wel zuiver in het geloof zijn.

Helpen

De gave om te helpen, zoals 1 Cor. 12 : 28 die vermeldt, krijgt haar naam van het Griekse woord, dat ondersteunen, bijstaan, aanduidt.

We hebben van deze gave om te helpen een voorbeeld, toen de apostelen diakenen benoemden om de zakelijke aangelegenheden in de gemeente van hen over te nemen (Hand. 6). Hun taken bestonden vooruit in het dienen aan de tafels en uit het verdelen van gelden aan de armen. Het uitoefenen van deze gave maakt het duizenden gemeenteleden mogelijk om zich in te zetten en het Rijk van God te helpen bevorderen in dingen als zielszorg, gebed, het behandelen van de zakelijke aangelegenheden van de gemeente en van christelijke organisaties en in getuigenis. Maar ook wijst de gave van het helpen op sociale activiteiten als het bijstaan van de verdrukten die onder sociaal onrecht lijden en het zorgen voor wezen en weduwen. Het kan inhouden het klaarmaken van een maaltijd voor een zieke buur of het schrijven van een bemoedigende brief of delen van wat we hebben met iemand in nood. 'Helpen' is de gave om erbarming te betonen. Daarmee is ook de gedachte verbonden van het helpen in sommige gewone activiteiten van christelijke dienst, zodat anderen, die met andere gaven zijn toegerust, meer tijd hebben om hun gaven te gebruiken. 'Dient iemand, laat het zijn als uit kracht door God verleend, opdat in alles God verheerlijkt wordt door Jezus Christus' (1 Petr. 4 : 11).

In de tijd van mijn eerste campagnes voelde ik me gedwongen om me met alle aspecten van ons evangelisatiewerk bezig te houden. Kennelijk stelde dat zo hoge eisen aan mij, dat ik meestal lichamelijk uitgeput was. Ik herinner me dat Dawson Trotman, die op mijn verzoek het pastorale werk op zich genomen had, op een avond naar me toekwam. 'Billy', zei hij, 'zo raak je overspannen. Waarom kunnen we dit niet als team samen doen? Laat Cliff Barrows de zang leiden, jij doet de verkondiging en vertrouw mij en degenen die ik getraind heb de nazorg toe.' Ik stemde toe om dat uit te proberen. Dat was een van de belangrijkste en nuttigste beslissingen van mijn leven. Voor het eerst begon ik in te zien, dat God van anderen gebruik kan maken en dat ook doet, en dat die anderen bepaalde aspecten van het evangelisatiewerk konden leiden even effectief als God mij, Cliff Barrows of een van onze andere teamleiders kon gebruiken. Dat is een illustratie hoe God alle gaven kan inschakelen om elkaar te helpen, maar dat de gave van het helpen iets bijzonders is.

Mijn latere bijbelstudie toonde me, dat onze Heer zelf een team van mensen om zich verzamelde en die toen bij een bepaalde gelegenheid twee aan twee uitzond. Marcus was de h elper van Paulus en Barnabas (Hand. 12 : 25). Paulus reisde steeds met een team van medewerkers en zonder hen had hij nooit zijn werk zo effectief kunnen doen. Aan het eind van zijn brieven vermeldde Paulus meestal een paar van zijn trouwe helpers. In de Romeinenbrief omvat de lijst meer dan een dozijn namen, vele daarvan waren vrouwen. In zijn brief aan de Filippenzen noemt Paulus Epaphroditus, die hielp in wat hij nodig had (Fil. 2 : 25).

Laatst, toen mijn vrouw en ik bij vrienden logeerden, deed iemand het voorstel om het thema van onze dagelijkse bijbelstudie te wijzigen en de brief aan Filemon te nemen. Ik vond dat nogal vreemd, maar stemde toch ermee in. Toen we Filemon bestudeerden bad ik: 'Dank U Heer, dat U me zo'n prachtige illustratie geeft van iemand die de gave van helpen had.' Het voorbeeld was Onesimus, de slaaf. Paulus schrijft diens meester Filemon en zei: 'Onesimus . . . is nu zeer bruikbaar . . . voor mij' (vs. 11).

Hebt u die bijzondere gave van het helpen? Misschien bent u een zakenman die trouw dient in het bestuur van een christelijke organisatie of een zendingsgenootschap. Of misschien bent u betrokken bij het bijbelgenootschap of kerkvoogd of diaken in een gemeente. U zou een drukke huisvrouw en moeder kunnen zijn of student.

Een familielid van me, oom Bo genaamd, placht elke dag het kerkje in de binnenstad van Charlotte, waar hij lid van was, schoon te maken. Hij maaide het gras en snoeide de hei. Slechts enkelen hadden in de gaten wat voor hulp hij zo opgewekt verleende. Dat was ongeveer alles wat hij kon doen. Hij kon niet preken, hij kon niet onderricht geven, hij vond het moeilijk om in het openbaar te bidden, maar hij bezat de gave van het helpen. En God gebruikte hem.

De gave van het besturen

Deze gave ontleent haar naam aan het Griekse woord dat ook gebruikt wordt voor het besturen van een schip. Bepaalde mensen hebben de gave van leiderschap, die door de gemeente erkend wordt, gekregen. De Schrift leert, dat gemeenten en kerken leiderschap nodig hebben, al of niet professioneel. Christus besteedde meer dan de helft van zijn tijd met slechts twaalf mannen. Hij leidde hen op tot leiders die zijn werk zouden voortzetten nadat Hij ten hemel gevaren was. Waar de apostelen ook heengingen, stelden ze leiders aan over de door hen gestichte gemeenten. De Schrift zegt dat Paulus en Barnabas in elke gemeente oudsten aanwezen (Hand. 14 : 23). In 1 Tim. 3 : 1-7 geeft Paulus vereisten voor het opzienerschap. Het woord 'opziener' is identiek met het begrip 'oudste', we kunnen denken aan de voorganger, de superintendent, de leider. Terwijl sommige gemeenten en vergaderingen het werk van de Heer proberen te doen zonder aangewezen leiders, geloof ik dat dat praktisch onmogelijk is. Sommige christelijke groepen hebben geen aangewezen, in een ambt bevestigd leider. Toch zijn hun samenkomsten ordelijk en wordt er allerlei werk door de groep uitgevoerd. Er zijn mensen, die het leiderschap uitoefenen zonder dat ze een officiële titel hebben. Als we deze gave niet herkennen leidt dit tot verwarring en dat lijkt me onbijbels te zijn omdat het het werk van de Heilige Geest, die mensen de gave van besturen geeft, in de weg staat. De schrijver van de brief aan de Hebreëen gaat zover te zeggen: 'Gehoorzaamt uw voorgangers en onderwerpt u aan hen' (Hb. 13 : 17). Hij sprak ongetwijfeld over diegenen die in de gemeente gezag uitoefenden.

Verschillende keren staan in het Nieuwe Testament de vereisten voor een leider opgesomd. Hij moet niet dictatoriaal zijn, niet egoïstisch of dogmatisch. Hij moet veeleer nederig, hartelijk, hoffelijk en vriendelijk zijn en vervuld met liefde, toch moet hij ook stevig kunnen optreden. Daarom is de gave van de kennis samen met de wijsheid noodzakelijk. Verder is de gedachte van leiderschap in het Nieuwe Testament beslist tegengesteld aan alle pracht en praal. Ze onderstreept veeleer de eigenschappen van ootmoed en dienstvaardigheid.

De Heer Jezus Christus is het volmaaktste voorbeeld van een leider, een bestuurder. 'Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om zich te laten dienen maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen' (Mc. 10 : 45). Hij ontledigde zichzelf om dienaar te worden (Fil. 2 : 7). Hij waste de voeten van de discipelen en zei daarbij: 'Een slaaf staat niet boven zijn heer' (Joh. 13 : 16). Bij wijze van voorbeeld zegt Jezus, dat elke echte leider een helper, een dienaar of zelfs een slaaf zou moeten zijn. We worden opgeroepen om 'elkaar te dienen door de liefde' (Gal. 5 : 13). Dat is een bevel, niet een suggestie en het is speciaal op leiders van toepassing.

Tot slot

God heeft niet verordend, dat zijn Kerk doelloos zonder kompas, kapitein of bemanning zou rondobberen op zeeën van onzekerheid. Door zijn Geest heeft hij ervoor gezorgd, dat de Kerk in de geschiedenis door middel van de gaven van de Geest aan het werk zou zijn en we krijgen te horen dat we naar de hoogste gaven moeten streven (1 Cor. 12 : 31). Of de Heilige Geest ons er nu één of meerdere geeft, het is voor ons belangrijk om twee dingen te doen. Ten eerste moeten we de gave of gaven die God ons gegeven heeft onderkennen. Ten tweede: we moeten die gaven ontwikkelen en menselijkerwijs gesproken alles doen om deze al praktiserend te verbeteren. Iemand die de gave van profetie bezit, zou elk jaar wan zijn leven deze gave beter moeten gebruiken. En de mens met de gave van wijsheid zou aan het eind wijzer moeten zijn dan bij het begin.

Eens zullen wij allen rekenschap afleggen van de wijze waarop we de gaven, die God ons geschonken heeft, gebruikt hebben. Hem aan wie veel gegeven is zal ontdekken dat er ook veel van hem gevraagd wordt. Laten we onze gaven zo volledig mogelijk gebruiken en vol verwachting uitkijken naar het woord van de Heer bij het oordeel over de heiligen: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf' (Mt. 25 : 21).

13. De tekengaven

Ik meen, dat in verband met de in 1 Cor. 12 : 9, 10 opgesomde zgn. tekengaven enige uitleg nuttig is. Met 'tekengaven' bedoel ik die gaven van de Heilige Geest, die vaak kennelijke uiterlijke aanwijzingen of tekenen zijn van het werk van God. De tekengaven omvatten *genezingen*, *wonderen* en *tongentaal*. Zij schijnen in de Kerk van vandaag de meeste aandacht te trekken, want ze boeien ons voorstellingsvermogen en zorgen voor uiterlijke manifestaties die massa's mensen aantrekken.

Een leidinggevend Christen zei, dat hij, als hij een predikant beneden op straat het evangelie zou horen prediken, zijn televisieapparaat zou aanzetten om naar zijn geliefd programma te gaan kijken. Maar als hij zou horen dat iemand beneden op straat wonderen verrichtte, dat hij dan alles in de steek zou laten om te gaan kijken wat er aan de hand was. Waarom is dat zo? Simpelweg omdat we gefascineerd lijken te worden door het spectaculaire en het ongewone. Dit soort nieuwsgierigheid is niet noodzakelijkerwijze goed of nuttig, maar het is in elk geval heel normaal.

Het is interessant om op te merken, dat van de vier plaatsen, waar de Bijbel over de gaven van de Geest spreekt (Rom. 12 : 6-8, 1 Cor. 12 : 8-10, Ef. 4 : 11 en 1 Pt. 4 : 10, 11), alleen in de eerste brief aan Corinthe deze tekengaven gecombineerd voorkomen en de gemeente daar misbruikte op zijn minst één van deze gaven. Christenen zouden moeten beseffen, dat de Heilige Geest de gaven niet bedoeld heeft om misbruikt te worden, zodat ze verdelend gaan werken en de gemeente gaan scheuren. Wanneer dat gebeurt, vermindert de grootste van alle manifestaties van de Geest: de liefde.

Genezing

De Heilige Geest schenkt de gave van genezing (letterlijk: de gaven van genezingen). In het Oude Testament komen veel gevallen van genezing voor en het Nieuwe Testament staat vol met verhalen, waarin Jezus en zijn discipelen zieken genezen. Uit heel de geschiedenis van de christelijke Kerk zijn gevallen van lichamelijke genezing bekend.

De bediening van lichamelijke genezingen via geestelijke middelen wordt soms verbonden met geloofsgenezers. Velen van hen beweren, dat ze de gave van genezing of op zijn minst een bepaalde geestelijke kracht bezitten. Tienduizenden mensen stromen naar zulke genezers toe. En nog duizenden meer worden uitgenodigd om naar bepaalde radio- en televisiepredikers, die deze gave van genezing voor zich opeisen, te schrijven. De laatste jaren is de aandacht van de massa gericht op het christelijk geloof en op lichamelijke genezing.

Toch maken ziekte en zwakheid deel van ons leven uit, tenslotte kan niemand daaraan ontkomen. Alle mensen, de beroemdste geloofsgenezers inclusief, worden ziek en tenslotte sterven zij allen. Kathryn Kuhlman, de beroemde geloofsgenezeres, stierf begin 1976. Jarenlang had ze aan een hartkwaal geleden en op het eind van 1975 onderging ze een open hartoperatie, waarvan ze niet meer herstelde. Mensen werden onder haar bediening genezen. Zijzelf niet. Tenslotte leidde haar ziekte tot haar dood.

We moeten echter de werking van wat de Bijbel de gave van genezing noemt, onderscheiden van nog een tweede methode van genezing. Sommigen leggen de nadruk op het geloof van degene die genezing nodig heeft en zeggen hem dat deze plaats zal vinden wanneer hij slechts gelooft. Daarmee bedoelen ze meer' dan diegenen die geloven dat vergeving, reiniging en aanvaard worden door God voortvloeien uit het verzoenend werk van Jezus aan het Kruis. Ze zijn van oordeel, dat ieder Christen die ziek wordt door geloof op genezing aanspraak kan maken. Let erop, dat dit niets met de gave van genezing als zodanig te maken heeft. Zulke predikers geloven bijvoorbeeld, dat lichamelijke genezing van ziekte in de verzoening van Jezus Christus besloten ligt. Voor hen heeft Christus' dood aan het kruis niet alleen het aanbod van zondevergeving tot gevolg, maar ook lichamelijke genezing. Zij geloven, dat beide door geloof tot ons komen.

Dit type genezing houdt zich meer bezig met geloof dan met de gave van genezing zelf.

Om deze mening te staven wijst men erop, dat het Oude Testament de komst van de Messias voorzegde en van Hem zei: 'Door zijn striemen is ons genezing geworden' (Jes. 53 : 5). Persoonlijk geloof ik niet, dat de Schrift het ons duidelijk maakt dat het werk van Christus aan het Kruis lichamelijke genezing insluit. De passage die we vinden in Jes. 53 : 5 wordt éénmaal in het Nieuwe Testament geciteerd, en wel in 1 Pt. 2 : 24: 'Die zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout heeft gebracht, opdat wij, aan de zonde afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door zijn striemen zijt gij genezen.' Dat lijkt duidelijk te maken, dat de 'genezing' van de Heiland primair geestelijk en niet lichamenlijk van aard is.

Sommige Christenen, of ze nu geloven dat God geneest door de geestesgave of door alleen het beoefenen van geloof, zijn van oordeel dat het niet nodig is om bij ziekte een arts te raadplegen, behalve misschien als een laatste redmiddel. Ze kunnen verschillende wegen inslaan: Ze kunnen wat hun genezing betreft op God vertrouwen en daarbij is de gave van genezing niet noodzakelijk maar wel de gave van geloof. Of ze kunnen naar iemand toegaan van wie ze overtuigd zijn dat hij de gave van genezing bezit. De gave van genezing betekent, dat iemand met deze gave precies hetzelfde kan doen als Jezus deed. Door die kracht, die hij als een gave van de Heilige Geest ontvangen heeft, kan hij de zieken onmiddellijk en blijvend beter maken: een gebroken arm wordt direct heel, een kankergezwell verdwijnt, de longontsteking stopt en de longen worden ge-

nezen. Genezing van ziekte moet vanuit een wijder perspectief worden gezien. Jacobus leert, dat alle goede gaven van boven komen. Ik geloof dat genezing via de gave van genezing en de gave van geloof van God kan komen, maar ze komt ook van God via het gebruik van medische middelen. Paulus zei tegen Timotheüs om wat wijn in te nemen voor zijn maagproblemen (1 Tim. 5 : 23). We moeten in gedachte houden dat Lucas een arts was die Paulus op veel van zijn reizen vergezelde en hem waarschijnlijk medische hulp verleende. Ik weet, dat de Heer artsen en medicijnen heeft gebruikt om me van ziekten te genezen. Verder moeten we openstaan voor de gedachte, dat het niet Gods wil voor ons hoeft te zijn om ons van al onze ziekten te genezen. Dat gaat op voor de apostel Paulus (vgl. 2 Cor. 12 : 7-10). Ik denk, dat Christenen daarom door God gegeven wijsheid moeten gebruiken om te beslissen of ze natuurlijke middelen zouden moeten gebruiken of dat ze alleen moeten steunen op gebed of op hen die een echte genezingsgave bezitten.

Als geneesmiddelen niet beschikbaar zijn of als artsen een geval voor ongeneselijk hebben verklaard en als God het ons op het hart legt om in eenvoudig geloof van Hem het onmogelijke te verwachten, dan moeten we zijn leiding volgen. Maar die leiding moet van God komen en niet van aandrang door medechristenen. Wanneer echter medicijnen en artsen voorhanden zijn, dan lijkt het me bijna een aanmatiging om deze wegen te negeren ten gunste van een gebed tot God om genezing.

Ik had een vriend die een dodelijke ziekte had. De doktoren wisten dat er geen hoop bestond. Hij wist, dat er geen hoop bestond. Daarom liet hij iemand komen, waarvan hij wist dat ze de gave van genezing bezat. Na gebed en een pastoraal gesprek legde deze vrouw haar handen op mijn vriend. Onmiddellijk voelde hij een soort elektrische schok en op dat moment was hij genezen. Toen hij medisch onderzocht werd, bleken alle tekenen van de ziekte verdwenen te zijn.

Overstelpst door vreugde richtte hij zijn hele aandacht op de tekengaven: genezing, wonderen, spreken in tongen en de vertolking daarvan. Hij had nauwelijks meer aandacht voor de persoon en het werk van Christus. Nergens was de vrucht van de Geest zichtbaar. Drie jaar later kwam de ziekte, zich als het ware wrekend, terug. Deze keer verkoos God niet, hem te genezen. Langzaam stierf hij, bitter teleurgesteld, alsof niet de heerlijkheid plus de Heer zelf op hem wachtten!

Voorzichtigheid is iets anders dan aanmatiging en we mogen God niet verzoeken. Als een ziek Christen voor zijn genezing zijn toevlucht tot geloof neemt, laat hij er dan zeker van zijn dat God hem dat geloof geschonken heeft. Als hij dat geloof niet bezit, laat hij dan de hulp van artsen zoeken. En naar mijn mening is het voor een Christen normaal om de medische hulp die God schenkt te gebruiken. Ook medicamenten en artsen, zoals Lucas, zijn van God.

Een tijdje terug sprak ik met een psychiater met een onberispelijke staat van dienst. In dit gesprek legde hij de nadruk op een welbekend feit: mensen lijden zowel aan organische als aan functionele ziekten. Tot deze tweede categorie rekenen medische boeken veel ziekten die geen organische grondslag hebben maar die psychosomatisch zijn. Toch produceren ze uiterlijke, lichamelijke kwalen die door gewone medische behandeling niet genezen kunnen worden. Ze kunnen echter genezen worden wanneer de ziel behandeld wordt. Wanneer de ziel geheeld wordt, verdwijnen de fysieke manifestaties die van deze functionele situatie afkomstig zijn. De Romeinen hadden een beroemd gezegde: *mens sana in corpore sano*: een gezonde geest in een gezond lichaam. Een zieke geest kan ziekte in het lichaam produceren. Een gezonde geest zal het lichaam vrijwaren van functionele ziekten die van ziekte in de geest afkomstig zijn.

Nadat dit alles gezegd is, weet ik best dat God onder bepaalde omstandigheden overeenkomstig zijn wil geneest. Mijn eigen schoonzuster is daarvan een uitstekend voorbeeld. Ze was stervende aan tuberculose. De röntgenstralen toonden de ernst van haar toestand aan, maar ze vroeg de arts, tevens haar vader, om toestemming om de medische behandeling af te breken omdat ze geloofde dat God haar zou genezen. Die toestemming werd gegeven en sommige gelovige mannen en vrouwen zalfden haar met olie en baden met haar het gebed van geloof. Toen werd een nieuwe serie röntgenfoto's genomen en tot verbazing van de artsen van het sanatorium was daarop geen spoor van actieve tuberculose meer te vinden. Ze begon direct in gewicht toe te nemen, en vijfendertig jaar later is ze actief in bijbelonderricht en nog steeds volop gezond. Ze was kennelijk genezen. Maar die genezing kwam niet door iemand die de gave van genezing had, maar door middel van geloof.

Het is interessant, er op te letten dat Jezus niet altijd de mensen op dezelfde manier genas. Soms sprak hij simpelweg een woord en de genezing vond plaats. Andere keren gebruikte hij, wat we als middelen zouden kunnen typeren. Jezus nam de hand van Simon Petrus' schoonmoeder en ze werd direct gezond (Mt. 8 : 15). Toen Jezus Lazarus uit de doden opwekte, riep hij met luider stem: 'Lazarus, kom naar buiten' (Joh. 11 : 43). Maar Jezus genas de blindgeborene op een heel andere manier: Hij mengde stof en speeksel en legde dat op de ogen van de blinde en beval hem om dit af te wassen in de vijver van Siloam (Joh. 9: 1 vv.). In het geval van de knecht van de centurio was de zieke zelfs niet in Jezus' nabijheid toen hij genezen werd (Mt. 8 : 5 vv.). En de bloedvloeiende vrouw werd eenvoudig genezen toen ze Jezus' kleding aanraakte (Mt. 9: 18 vv.). De handoplegging of de oliezalving hebben zowel geestelijke als psychologische betekenis. De zieke en degenen die hem zalven moeten niet denken dat de genezing geschiedt door de handoplegging, de zalving met olie, hun persoonlijk geloof of hun gebeden. De genezing komt van God en is van God: 'De Heer zal hem

oprichten' (Jac. 5 : 15). Maar God kiest niet altijd voor onze genezing. Zoals ik al gezegd heb: ik kan er geen bewijs in de Schrift voor vinden, dat het Gods wil is om alle mensen van al hun ziekten te genezen. Wanneer de Heilige Geest een zieke of iemand die voor een zieke bidt de gave van geloof schenkt, dat de persoon genezen zal worden, dan kunnen we er zeker van zijn dat hij genezen zal worden. Maar God geeft deze gave van geloof niet altijd. Dat betekent dat zieken en die met hen verbonden zijn, wel degelijk voor de patiënt moeten bidden, maar wanneer de gave van geloof ontbreekt, moeten ze bidden: 'Als het uw wil is'. Ik geloof, dat een echt geloof een volledige levensovergave aan Gods wil inhoudt, hoe die wil ook is, zelfs wanneer God verkiest ons niet te genezen. Dat betekent dat we bereid zijn om genezen te worden of om ziek te blijven of om te sterven, open voor wat God wil!

We hebben het klassieke voorbeeld van Job, die van top tot teen met zweren bedekt was. Satan was daarvoor verantwoordelijk, maar het is van belang om op te merken dat Satan Gods toestemming moest hebben om zelfs maar Jobs bezittingen aan te raken, laat staan Job zelf. Toch is het boek Job het resultaat van deze situatie. Wat zouden gelovigen de eeuwen door zonder dit geweldig verslag hebben gedaan?

Dan is er het voorbeeld van Amy Carmichael van India, die meer dan vijftig jaar onder kinderen werkte. De laatste twintig jaar van haar leven bracht ze tengevolge van een ernstig ongeluk met bijna voortdurende pijn in bed door. Toch schreef ze juist in die jaren haar gedichten, haar stichtelijke boeken en haar verslagen van haar werk. Al is ze sinds lange tijd heengegaan om bij de Heer te zijn, deze boeken zijn nog steeds voor duizenden in de hele wereld van grote betekenis. Was ze niet aan haar bed gekluisterd geweest, dan zou ze nooit de tijd om te schrijven hebben gehad.

Ik heb een aantal genezingsdiensten meegemaakt. Sommige maakten me misselijk vanwege de emotionele hysterie. Ik heb ook genezingsdiensten bijgewoond waar alles ordelijk verliep. Ik was er getuige van, hoe daar rustig de Geest Gods werkte, op een manier waarop niemand er aanstoot aan nemen kon. In zulke bijeenkomsten gebruikte Gods Geest dienstknechten met speciale gaven om zijn wil te doen.

Iedere ziekte, elk gebrek en al het verkeerde in ons leven kan teruggevoerd worden op de erfzonde. Maar dat betekent niet, dat wie deze moeilijkheden ervaart zelf aan openlijke overtredingen schuldig heeft gestaan. Zeker, in sommige gevallen lijden we inderdaad aan ziekten, die het directe of indirecte gevolg zijn van kwaad dat we begaan hebben. Maar niet altijd.

Jezus ontmoette eens iemand, die blind geboren was. En het waren zijn discipelen, niet de Farizeeën en Sadduceeën, die deze vraag stelden: 'Wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?' (Joh. 9 : 2). Zelfs Jezus' discipelen konden niet vatten, dat blindheid niet het directe gevolg van zonde is. Jezus antwoordde hun: 'Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden' (vs. 3).

Wanneer we iemand met een gebrek of een ziekte zien, zouden we moeten oppassen, niet aan te nemen dat hij vanwege zijn zonde lijdt. Ongelukken of aangeboren defecten kunnen ziekte veroorzaken. Een achterlijk kind heeft zijn lot niet te wijten aan eigen zonde of aan zonde van zijn ouders, al ontstaat elke ziekte uit de erfzonde. God heeft nooit bedoeld, dat we ziek zouden worden en sterven zouden, maar de opstand van de mens tegen God in de hof van Eden veranderde dat. We moeten er ook aan denken, dat de duivel elke ziekte op gemene manier probeert te gebruiken om onze gemeenschap met God te storen, ons een neurotisch schuldgevoel te bezorgen of zelfs ons ertoe te brengen, God te beschuldigen van onrecht, liefdeloosheid of hardheid.

Tegelijkertijd hebben we Gods belofte, dat alle uitwerkingen van de zonde op deze schepping eens vernietigd zullen worden, ziekte inclusief. 'En Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan' (Opb. 21 : 4).

Veel Christenen lijden af en toe aan lichamelijke, psychische en zelfs geestelijke ziekten. Chronische lichamelijke problemen, een ziel die neigt tot depressieve perioden of een zwakke geest die door twijfel besprongen wordt, veroorzaken allemaal acuut lijden. Gods hulp staat ter beschikking en zijn meeleven en begrip zijn overvloedig aanwezig. We mogen verwachten dat de Heilige Geest in ons leven aanwezig is en aan het werk is. 'De Geest komt onze zwakheid te hulp' (Rom. 8 : 26) en God belooft ons hulp door Hebr. 4 : 16: 'Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd'.

Op zulke momenten neemt de Heilige Geest de situatie over. Hij is de goddelijke Parakleet genoemd. Het Griekse woord *parakleet* komt vijf keer in het Nieuwe Testament voor. Vier keer wordt het met 'trooster' vertaald (Joh. 14 : 16, 26, 15 : 26, 16 : 7) en eenmaal met 'voorspraak' (1 Joh. 2 : 1). Het woord betekent: 'iemand die naast ons gaat als onze raadgever, helper, verdediger en gids'.

Inderdaad helpt de Heilige Geest ons temidden van onze ziekten, gebreken en zwakheden. Soms zijn juist die ziekten een aanwijzing, dat we met de Geest vervuld zijn. Drie keer vroeg de apostel Paulus God om de 'doorn' die hem grote moeilijkheden bezorgde te verwijderen, maar God antwoordde 'nee'. Hij zei ook: 'Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid' (2 Cor. 12 : 9). Paulus antwoordde daarop meteen: 'Zeer gaarne zal ik dus in zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van

Christus over mij korre' (2 Cor. 12 : 9). Hij ging zelfs nog verder: 'Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, smaadbeden, noden, vervolgingen, benauwenissen ter wille van Christus, want als ik zwak ben, dan ben ik machtig' (2 Cor. 12 : 10). Al was Paulus met de Heilige Geest vervuld, toch had hij een lichamelijk probleem en God stond dit lijden toe tot Zijn eer.

Wanneer God dus een ziekte toelaat en genezing weigert, zouden we dat dankbaar moeten aanvaarden. En we zouden Hem moeten vragen om ons te onderrichten alles wat Hij wil dat we door deze ervaring leren, ook hoe we Hem erin kunnen verheerlijken.

Paulus' ervaring leert ons een les betreffende de relatie tussen genezing en de verzoening van onze Heer.

Mattheüs zegt: 'Hij heeft onze zwakheden op zich genomen en onze ziekten heeft Hij gedragen' (Mt. 8 : 17). Dat is absoluut waar. We worden door zijn dood op Golgotha ervan verzekerd, dat we van elk gebrek en elke ziekte verlost zullen worden. Maar God laat toe, dat sommigen van ons nu met ziekten en gebreken geslagen worden. Daarom weten we, dat het nooit de bedoeling was, dat deze bevrijding voor heel Gods volk en voor alle ziekten te allen tijde bedoeld was, het heden inclusief.

Een groeiend aantal gemeenten houdt af en toe genezingsdiensten. Toen ik naar deze genezingsdiensten informeerde, werd me uitgelegd, dat slechts een paar van de genezingen met lichamelijke ziekte te maken hadden. Ze betroffen veeleer relaties, herinneringen, houdingen, schuldgevoelens. Als gevolg ervan zijn huwelijken genezen, ouders met kinderen verzoend, werkgevers met werknemers. Samenvattend: ik twijfel er niet aan dat er een gave van genezing bestaat - dat mensen genezen worden als antwoord op het geloofsgebed - en dat er andere genezingen bestaan, zoals genezingen van relaties. Er is ook behoefte aan een waarschuwend woord. Er zijn op de terreinen van de medische wetenschap en van de geloofsgenezing veel bedriegers en charlatans. Alweer: we hebben geestelijke onderscheiding nodig.

Wonderen

De gave, wonderen te volbrengen, wordt in het Grieks - en in onze Nederlandse bijbelvertaling - aangeduid met het woord 'krachten'. Een wonder is een gebeuren dat geen enkele ons bekende natuurwet kan voortbrengen. Het is een geestelijk gebeuren dat door Gods kracht wordt voortgebracht, op wonderbaarlijke wijze. Het Nieuwe Testament spreekt vaak over 'tekenen' of over 'tekenen en wonderen' (Joh. 2 : 11 en 4 : 48, Hand. 5 : 12 en 15 : 12). De door Jezus Christus en zijn apostelen volbrachte wonderen bevestigden hun aanspraak op autoriteit en maakten hun boodschap authentiek. En we moeten eraan denken, dat mensen inderdaad aan Jezus en aan de apostelen de vraag stelden: 'Hoe weten we, dat jullie zijn die jullie zeggen te zijn en dat jullie woorden waar zijn?' Dat was geen ongepaste vraag. En op strategische momenten manifesteerde God zich telkens door wonderen, zodat mensen duidelijk bewijsmateriaal ontvingen, dat bevestigde dat de woorden die ze van Gods dienstknechten hoorden waar waren.

Een opmerkelijk geval, dat dit principe illustreert, is dat van Elia op de berg Karmel. Hij was betrokken bij een geweldige strijd waarbij het volk Israël kiezen moest tussen God en Baäl. Elia daagde de Baälpriesters uit om een altaar te bouwen en er een offerdier op te leggen. Hij zei tegen het volk Israël, dat ze uit moesten zien naar een duidelijk teken dat hen ervan zou overtuigen of Baäl of de Heer de ware God was. Wanhopig schreeuwden de Baälpriesters om hun god, maar er gebeurde niets. Toen goot Elia emmers water over het offerdier op zijn altaar en God zond vuur uit de hemel, dat ondanks het water het offer verbrandde. Dat was een wonder!

Paulus voert als argument aan, dat men weten kon dat hij een apostel was, omdat 'de tekenen van een apostel bij u zijn verricht met alle volharding, door tekenen, wonderen en krachten' (2 Cor. 12 : 12). De Heilige Geest schonk de gave om wonderen te doen aan de apostelen als aanwijzing, dat ze boodschappers van Christus waren voor een bepaalde taak: het doen aanbreken van een nieuw tijdperk in de geschiedenis van de mensheid.

Toch heeft het me altijd geïnteresseerd, dat veel van de grote mannen zowel van het Oude als het Nieuwe Testament geen wonderen deden. Johannes de Doper is daar een voorbeeld van: 'En velen kwamen tot Hem en zeiden: Johannes deed wel geen enkel teken, maar al wat Johannes van dezen zeide was waar. En velen daar geloofden in Hem (Joh. 10 : 41, 42). Al verrichtte Johannes dus geen wonderen, toch verhoogde hij de Heer Jezus Christus, die door velen werd aangenomen. Let erop, dat Jezus over Johannes zei: 'Voorwaar, Ik zeg u, onder hen die uit vrouwen geboren zijn is er niemand opgestaan groter dan Johannes de Doper' (Mt. 11 : 11).

Waarom zien we tegenwoordig niet de spectaculaire wonderen, waarover we in de Bijbel lezen? Gebeuren er maar weinig van zulke wonderen omdat ons geloof klein is? Of zou het kunnen zijn, dat God thans het spectaculaire niet wil? Zou het kunnen zijn, dat tekenen en wonderen gaven zijn die speciaal geëigend waren voor de bijzondere omstandigheden van de oude Kerk? Dat is mijn mening. En tegenwoordig begeleiden wonderen nog steeds soms de voortgang van het Evangelie, wanneer dit verkondigd wordt aan de grenzen van het Christelijk geloof, dus in een situatie die lijkt op die van de eerste eeuw. En zoals door de profeten Hosea en Joël aangeduid, kunnen we een toeneming van het aantal wonderen verwachten, wanneer dit tijdperk op zijn einde loopt.

Toch zei Jezus met betrekking tot zijn eigen wonderen tegen de discipelen, dat ze 'grotere werken dan deze' zouden verrichten (Joh. 14 : 12). Wat zou groter kunnen zijn dan de werken die Hij deed: het genezen van zieken, het openen van de ogen van blinden, het opwekken van doden, het uitdrijven van demonen? Men heeft gezegd: 'Jezus kwam niet om het Evangelie te prediken, maar opdat er een Evangelie zou zijn dat gepredikt kan worden.'

Vanwege zijn dood en opstanding hebben we nu een Evangelie, dat zondevergeving en levensvernieuwing schenken kan. Een vernieuwd leven is het grootste van alle wonderen. Elke keer dat iemand door bekering van zijn zonde en door geloof in Jezus Christus wedergeboren wordt, wordt het wonder van een nieuwe geboorte verricht.

Daarmee willen we niet de waarheid verwerpen, dat de Heilige Geest op sommige plaatsen in de wereld bepaalde mensen heeft aangesteld om wonderen te verrichten. Ik heb net al gezegd, dat ik geloof dat we, naarmate we het eind van de geschiedenis naderen, een dramatische terugkeer van tekenen en wonderen zullen meemaken die aan een sceptische wereld Gods kracht zullen laten zien. Net zoals de krachten van satan met grotere hevigheid zich ontplooien, zo geloof ik ook, dat God tekenen en wonderen zal laten verrichten.

Tongentaal

Een vooraanstaand predikant van de Kerk van Schotland lag op de afdeling 'Intensive Care' van een ziekenhuis in Glasgow. Hij wist dat het erop of eronder was. Elk moment zou hij zijn Heer van aangezicht tot aangezicht kunnen zien. En daarom begon hij met Hem te praten. Terwijl hij dat deed, ontdekte hij dat hij in een taal sprak die hij nooit eerder gehoord had. Nadat hij dit in vertrouwen aan een vriend verteld had, sprak hij er nooit meer over. Hij genas om zijn Heer nog een aantal verdere jaren te dienen. Een woedende jonge vrouw en moeder, in wier leven op een dag alles was scheefgelopen, zat die nacht rechtop in bed en maakte letterlijk ruzie met God. 'Heb je ooit gehoord van bidden in tongen?' vroeg ze mijn vrouw toen ze dit gebeuren ophaalde. Ruth knikte. 'Nou, ik had er nooit over gehoord. Ik had er ook nooit om gevraagd. Ik wist zelfs niet wat er gebeurde. Plotseling was het alsof ik in een ruimteschip om de aarde cirkelde en bij het passeren van ieder werelddeel dacht ik aan de Christenen daar en ik noemde de namen van de zendingen die ik kende. Op die manier ging ik de hele aardbol om. Toen keek ik naar de klok, in de veronderstelling dat ik minstens dertig minuten gebeden had. Tot mijn verbazing was het al licht. En ik voelde me opgefrist. De last was verdwenen. De frustratie, de woede, het weeklaag, het was allemaal verdwenen. En ik had het gevoel alsof ik een flinke nacht geslapen had'. Een bijbelkring was bezig, persoon en werk van de Heilige Geest te bestuderen. In dat stadsgedeelte had het spreken in tongen onder de gelovigen tot verdeeldheid geleid. Na een bijzonder boeiende bijeenkomst werd iemand van buiten gevraagd om over de Heilige Geest te spreken. Eén voor één gaven de kringdeelnemers hun ervaringen weer. De gastspreker vertelde een paar maanden later over drie kringleden die hij zich herinnerde. De eerste wiens getuigenis zuiver klonk, raakte in de maanden die op zijn ervaring volgden, zo totaal in de ban van het spreken in tongen dat hij over haast niets anders meer spreken kon en zijn best deed om andere gelovigen tot dezelfde ervaring te brengen. Tenslotte vond hij echter het juiste evenwicht terug. Hij zag in dat de Heilige Geest geschonken is om op verschillende manieren de Heer Jezus te verheerlijken. Nu is hij een uniek begaafd dienaar van het Evangelie.

Een tweede bijbelkringdeelnemer, die ook zei dat hij in tongen sprak, werd een paar weken later van zijn universiteit weggestuurd vanwege openlijke, herhaalde en niet berouwde immoraliteit.

Een derde, die in de herinnering van de gastspreker voortleefde, was een bekeerde vechtersbaas die de straten in een van onze grote steden onveilig had gemaakt. Na de kringbijeenkomst had hij de spreker apart genomen en verteld, dat hij in een bijeenkomst was geweest waar hij de tongentaal van iemand had herkend. Toen de inleider hem vroeg welke taal dit dan was, antwoordde hij : 'De taal die ik altijd hoorde wanneer ik mijn grootmoeder, die een spiritistisch medium was, hielp.' De inleider vertelde me, dat naar zijn idee deze gevallen drie bronnen lieten zien voor wat men tongentaal noemt: 1) De Heilige Geest, 2) psychologische invloeden, 3) satanische invloeden.

Ik werp me niet op als expert op het gebied van tongentaal. Mijn opvattingen zijn gevormd door mijn studie van de Bijbel, door mijn ervaring en door mijn gesprekken met veel mensen. Ik ben van één ding zeker: noch de Heilige Geest noch een van zijn gaven zijn geschonken opdat ze gelovigen zouden verdelen. Dat betekent niet, dat we geen eigen mening mogen hebben over wat de Bijbel omtrent tongentaal leert. Of dat we geen plaatselijke gemeenten zouden hebben waar men een grote plaats geeft aan het spreken in tongen, naast gemeenten waarin spreken in tongen geen grote plaats krijgt. Maar van één ding ben ik zeker: wanneer de gave van tongentaal misbruikt wordt en verdeeldheid wekt, is er iets mis gegaan. Er is zonde in het lichaam van Christus ingeslopen.

Historische achtergrond

Bijna een eeuw lang heeft het spreken in tongen een belangrijke rol gespeeld bij veel Christenen en bepaalde kerken. Voor hen is het spreken in tongen verbonden met het leven van de Christen dat op diens bekering volgt.

Toch is het waar, dat duizenden van de zgn. 'charismatische' gelovigen nooit in tongen hebben gesproken. Toch zijn ze als echte gelovigen in de Heer Jezus aanvaard. Zo is bij veel kerken die zich als charismatisch beschouwen het spreken in tongen niet opgevat als een wezenlijk teken van het wedergeboren zijn. Zij zijn het erover eens, dat wedergeboren gelovigen door de Geest in het lichaam van Christus ingedoopt zijn en dat de waterdoop daarvan een uiterlijk teken is. Ten tijde van de wedergeboorte ging de Geest in hun hart woning maken. Maar voor hen is de doop in de Geest iets dat na de wedergeboorte plaatsvindt.

In de laatste jaren is de charismatische beweging ontstaan. Veel van de mensen die zich ertoe rekenen zijn lid gebleven van hun kerk, velen van hen zijn Rooms-Katholiek. Ze zijn het met de Pinkstergemeenten eens wat betreft hun accent op genezing en aanvaarden vaak het spreken in tongen als een teken van de doop met de Heilige Geest, een ervaring die na de wedergeboorte plaatsvindt. Maar de traditionele pinksterkerken zijn verontrust, omdat ze niet altijd onder de charismatici een verandering in levensstijl waarnemen, iets waarop zij liefdevol de nadruk leggen als iets dat tot het met de Geest gezalfde leven hoort.

Niemand kan het feit over het hoofd zien, dat de charismatische vernieuwing Protestanten en Rooms-Katholieken in verschillende delen van de wereld nader tot elkaar heeft gebracht. Dat gebeurde niet op basis van een overbrugging van theologische geschillen op punten als de rechtvaardiging door het geloof, het misoffer, of de pauselijke onfeilbaarheid, maar op basis van de doop met de Heilige Geest en genadegaven als die van het spreken in tongen. Ik heb echter veel Rooms-Katholieken en ook Protestanten ontmoet, die zich charismatisch noemen maar die nooit in tongen gesproken hebben. Voor hen is het een nieuwe ontdekking geweest van een persoonlijke relatie tot Christus.

De bijbelse gegevens over tongentaal

Spreken in tongen (of 'glossolalie', een woord dat uit het Grieks is overgenomen) wordt alleen in twee geschriften van het Nieuwe Testament genoemd: de Handelingen der Apostelen en Paulus' eerste brief aan de Corinthiërs (al wordt het vermeld in Mc. 16 : 17, dat volgens de meeste geleerden niet tot het oorspronkelijke manuscript hoort). Het schijnt dat het woord op twee verschillende manieren wordt gebruikt. De ene manier is verbonden met de gebeurtenissen op de Pinksterdag, toen de beloofde komst van de Heilige Geest plaatsvond. Een zorgvuldige studie van dat schriftgedeelte in Hand. 2 brengt aan de dag, dat de 'tongen' bestaande talen waren die door de buitenlandse bezoekers in Jeruzalem verstaan werden. Zo ontving de kleine groep christenen een bovennatuurlijk vermogen om in andere talen te spreken.

Wat gebeurde er met Pinksteren? Het tweede hoofdstuk van Handelingen vertelt ons, dat er vier dingen plaatsvonden, die het aanbreken van het nieuwe tijdperk kenmerkten. Eerst vulde een geluid van de hemel als van een windlaag het huis. Dan zat iets dat leek op tongen van vuur op iedereen in de bovenzaal. Als derde werden zij allen vervuld met de Heilige Geest. Als vierde spraken zij allen in tongen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken. Deze tongen waren talen, die de mensen uit heel het Romeinse keizerrijk, die voor het Pinksterfeest naar Jeruzalem gekomen waren, bekend waren. Sommigen zijn van mening, dat het wonder plaatsvond in de oren van de hoorders. Anderen zijn van oordeel, dat de apostelen een bovennatuurlijke gave hadden gekregen om in een buitenlandse taal die ze niet kenden te spreken. Voor welke mening we ook kiezen: er vond een 'wonder' plaats!

Hetzelfde fundamentele woord voor 'vervuld' komt voor in Hand. 4 : 8 waar Petrus 'vervuld van de Heilige Geest' (er wordt niet gesproken over spreken in tongen) zijn korte preek hield voor de hogepriester en de joodse leiders. Hetzelfde woord wordt gebruikt in verband met Johannes de Doper in Lc. 1 : 15, waar de Schrift zegt: 'Met de Heilige Geest zal hij vervuld worden van de schoot zijner moeder aan'. Maar we bezitten geen gegevens, dat Johannes ooit in tongen gesproken heeft. Ons wordt verteld dat bij Paulus' bekeringservaring Ananias bij hem kwam 'opdat gij weer zoudt zien en met de Heilige Geest vervuld worden' (Hand. 9 : 17). Hij kon toen weer zien, hij werd gedoopt en 'terstond verkondigde hij in de synagogen, dat Jezus de Zoon van God is' (Hand. 9 : 20). Alweer wordt spreken in tongen niet vermeld.

Handelingen 19 vertelt over Paulus' werk in Efeze. Hij vond er een paar gelovigen, die niets hadden vernomen van de komst van de Geest. Dan horen we: 'Toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden' (Hand. 19 : 6). De Schrift zegt hier niet, dat ze met de Geest vervuld werden. In elk geval spraken ze in tongen en profeteerden ze, al waren er geen tongen van vuur en geen geweldige wind, zoals met Pinksteren. Bovendien vermeldt het verhaal van Hand. 19 niet, of de tongen die gesproken werden talen waren die men verstond en evenmin of er vertolkers aanwezig waren. We kunnen op zijn minst aannemen, dat zij spraken in talen die ergens ter wereld gesproken werden. Wanneer ik naar het buitenland ga, spreek ik Engels. Voor de meesten van mijn luisteraars is dat een vreemde taal. Ik sprak bijvoorbeeld in het noord-oosten van India bij elke bijeenkomst voor vele duizenden mensen. Er waren zeventien verschillende tolken nodig om mijn boodschap in zeventien verschillende dialecten te vertalen, zodat de mensen mijn 'onbekende tong' konden begrijpen. Volgens mij is dit analoog aan wat met Pinksteren gebeurde, behalve dat het daar een goddelijk wonder betrof. Of iemand sprak in een taal die aan sommige luisteraars bekend was of de Heilige Geest interpreteerde voor iedere luisteraar in diens eigen taal wat er gezegd werd. In dat laatste geval lag het wonder in het vermogen om te verstaan.

'Onbekende' tongen in 1 Corinthiërs

Het spreken in tongen in 1 Corinthiërs lijkt iets heel anders te zijn dan wat in de Handelingen der Apostelen plaatsvond, ook al wordt in Handelingen en 1 Corinthiërs hetzelfde Griekse woord voor 'tongen' gebruikt. Op Pinksteren spraken de discipelen in tongen, die aan de mensen die Jeruzalem bezochten bekend waren. De met de Geest toegeruste sprekers kenden die talen niet, maar hun hoorders wél. Maar in 1 Corinthiërs hoorden de luisteraars niet een taal die ze kenden en waren daarom vertolkers nodig. Het is de vraag, of de tongen in 1 Corinthiërs al of niet bekende talen waren. Sommige geleerden menen van wel, maar anderen zeggen dat er geen verband met een bestaande taal bestond. Persoonlijk neig ik tot dat tweede standpunt. Maar in feite maakt het voor ons verstaan van dit schriftgedeelte waarschijnlijk weinig uit, al wijzen sommigen erop, dat als de Corinthische tongengave een bekende taal was, ze geen verband houdt met veel wat tegenwoordig voor tongentaal gehouden wordt. Het feit, dat de vertolking voor een geestesgave gehouden wordt, brengt me tot de overtuiging dat de gave van tongen die in 1 Corinthiërs vermeld wordt, niet bestaat uit een bekende taal, die door iemand die die taal spreekt begrepen zou kunnen worden.

1 Cor. 13 stelt ons voor een nieuw probleem. Paulus vermeldt tongen van mensen en van engelen. Het spreekt vanzelf, dat tongen van engelen niemand van ons bekend zijn, toch impliceert Paulus' opmerking, dat sommigen in zulk soort tongen zouden spreken. Paulus spreekt over tongen echter als een gave van de Heilige Geest. Deze zou dus iemand het vermogen kunnen geven om in engelentaal te spreken. Natuurlijk maakt Paulus duidelijk, dat niet iedereen deze bijzondere gave ontvangt. Daarom vind ik het moeilijk om de vervulling met de Heilige Geest te verbinden met een tweede doop en een noodzakelijk daarmee gepaard gaand teken, nl. het spreken in tongen. Ik kan geen stevig schriftbewijs vinden voor de stelling, dat tongen als een teken aan allen die met de Geest gedoopt worden wordt geschonken, terwijl tongen als een gave alleen aan sommigen gegeven wordt.

Verder denk ik soms, dat het moderne gebruik van het woord 'charismatisch' misschien onjuist is. In 1 Corinthiërs is het Griekse woord voor gaven, die God aan gelovigen schenkt: *charismata*. Niemand kan op eigen houtje een dergelijke gave ontvangen. Volgens Paulus komen de gaven door de soevereine werking van Gods Geest, 'die een ieder in het bijzonder toedeelt gelijk Hij wil' (1 Cor. 12:11). Paulus zegt: 'Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt' (1 Cor. 12:13). Maar daar bovenop deelt de Geest gaven uit aan de verschillende leden van het lichaam. Zo ontvangt iedere gelovige een of andere gave. Daarom is iedere gelovige een charismaticus!

Bovendien zegt Paulus niet, dat alle gelovigen alle gaven bezitten. Hij zegt alleen, dat ieder 'een bepaalde' gave ontvangt. Wel zegt hij tegen de Corinthiërs dat ze ernstig mogen verlangen naar de beste gaven. En in 1 Cor. 13 legt hij er de nadruk op, dat elke gave die niet door liefde wordt vergezeld waardeloos is.

Opmerkingen over de gave van de tongentaal

Wat de gave van de tongentaal betreft zoals die in 1 Cor. 12:30 vermeld wordt en wat de lange uiteenzetting betref t over dit onderwerp in 1 Cor. 14, moet ik de volgende opmerkingen maken:

Ten eerste: er bestaat een duidelijke gave van tongentaal die kennelijk verschilt van wat op de Pinksterdag gebeurde, omdat daar geen vertolking nodig was. En toen waren er ook andere begeleidende tekenen: de tongen als van vuur en de hevige wind. Die worden nergens in 1 Corinthiërs in verband met de geestesgaven vermeld.

Al is er onder Christenen een eerlijk meningsverschil over de geldigheid van tongen nu, persoonlijk kan ik geen bijbelse rechtvaardiging vinden voor de stelling, dat de gave van de tongentaal exclusief voor de nieuwtestamentische tijd was bestemd. Tegelijkertijd wordt ze makkelijk tot een punt dat verkeerd wordt begrepen en zelfs verdelend werkt, getuige het feit, dat Paulus het noodzakelijk vond om er in 1 Cor. 12-14 zo diep op in te gaan. (Al legde Paulus er de nadruk op, dat het de minste van de gaven was, toch wijdde hij er meer aandacht aan dan aan een van de andere gaven). Daarom moet deze gave, wanneer ze tegenwoordig voorkomt, heel voorzichtig met dezelfde bijbelse veiligheidsmaatregelen worden omgeven als Paulus deed.

En al kan de gave van de tongentaal ook nu als echte geestesgave voorkomen, dan betekent dit niet dat elke manifestatie van tongentaal overeenkomstig Gods wil is en onkritisch door ons moet worden aanvaard.

Ten tweede: Het moet duidelijk worden onderstreept, dat tongentaal volgens 1 Cor. 12-14 een gave en niet een vrucht is van de Geest. Zoals we nog zullen zien, zou de vrucht van de Geest, zoals die in Gal. 5:22, 23 omschreven wordt, elke Christen die in de Geest wandelt, moeten kenmerken. Aan de andere kant worden gaven volgens Gods soevereine wil onder de gelovigen verdeeld. Daarom is het een gave die sommigen wél en anderen niet hebben. Ik kan geen bijbelse reden vinden voor de stelling, dat tongen een gave zijn die God aan elke gelovige wil schenken. Aan sommigen kan die gave geschonken worden, aan anderen niet. Het zou fout zijn, wanneer iemand die de gave van tongentaal niet ontvangen heeft zou menen, dat hij een soort tweederangs Christen zou zijn of wanneer hij ernstig naar deze gave zou streven terwijl God het niet nodig gevonden heeft om hem die te geven. Even onjuist zou het zijn, als iemand die deze gave wél ontvangen heeft anderen die zou willen opdringen of zou leren, dat iedereen die gave zou moeten ervaren.

Ten derde: De gave van de tongentaal, zoals deze in 1 Cor. 12-14 vermeld wordt, is duidelijk een van de minst belangrijke geestesgaven, feitelijk lijkt ze de minst belangrijke te zijn. Dat komt omdat ze vaak voor andere gelovigen niet van geestelijk nut is. De andere gaven zijn kennelijk bedoeld om het lichaam van Christus op te bouwen en te versterken. Wanneer er een vertolker aanwezig is, zou tongentaal in een openbare kerkdienst die functie kunnen hebben, maar de andere gaven hebben meer direct te maken met de onderlinge versterking van gelovigen. Daarom zou men de gave van de tongentaal niet moeten houden voor het hoogtepunt van christelijke volwassenheid. Miljoenen geestelijk volwassen Christenen hebben nooit in tongen gesproken en een aantal dat wel in tongen gesproken heeft is niet geestelijk volwassen.

Ten vierde: De gave van tongentaal is niet noodzakelijkerwijs een teken dat de gelovige door de Heilige Geest in het lichaam van Christus ingedoopt is. Dat is vooral zo in 1 Corinthiërs, omdat deze mensen reeds eens voor al in het lichaam van Christus ingevoegd waren. Nergens in de Bijbel vind ik vermeld, dat de gave van de tongentaal een noodzakelijk bewijs is voor het met de Heilige Geest ingedoopt zijn in Christus' lichaam, de Kerk. Zelfs in Handelingen is er, waar over spreken in tongen wordt gehandeld, geen aanwijzing te vinden, dat deze gave een noodzakelijk bewijs is van het gedoopt zijn met de Heilige Geest. Ook mag de gave van de tongentaal niet gelijkgesteld worden met het vervuld worden met de Geest. Misschien zijn we met de Geest vervuld en spreken we nooit in tongen. De vervulling met de Geest kan allerlei verschillende ervaringen in ons leven tot gevolg hebben, waarvan het spreken in tongen er één kan zijn. Sommigen van de Christenen, die het meest door de Geest vervuld waren, hebben nooit de gave van de tongentaal ervaren, maar daarom waren ze niet minder met de Geest vervuld.

Ten vijfde: Zowel de Bijbel als de ervaring waarschuwen ons dat de gave van de tongentaal makkelijk kan worden misbruikt en dus gevaarlijk kan zijn. Zo heeft de gave van de tongentaal vaak tot geestelijke hoogmoed geleid. Misschien ervaart iemand de gave van de tongentaal en meent dan direct, dat hij beter of geestelijker is dan andere gelovigen, die deze gave niet ontvangen hebben. Een dergelijke houding is regelrecht in tegenstelling met de juiste houding van een met de Geest vervulde gelovige.

We noemen nog andere gevaren. Zo kan tongentaal, zoals we al zeiden, makkelijk leiden tot verdeeldheid. Dat gebeurt vaak vanwege hoogmoed of omdat iemand met deze gave haar anderen op wil dringen. Aan de andere kant is het mogelijk, dat sommigen trots erop zijn, dat ze niet in tongen spreken, en dat is net zo fout! Een van de grootste gevaren op dit punt van tongentaal is gebrek aan evenwicht. Soms wordt namelijk iemand die deze gave ervaren heeft er helemaal door in beslag genomen. De andere gaven van de Geest worden vergeten (behalve misschien de andere tekengaven, die even spectaculair en indrukwekkend zijn), en vaak stelt men weinig belang in een heilig leven en de vrucht van de Geest. Sommigen, die deze gave zo centraal stellen tonen geen enkele interesse in evangelisatie, toch ook iets waar de Geest de nadruk op legt. Ik denk bijvoorbeeld aan een groepje mensen dat in tongen spreekt maar slechts zelden mensen voor Christus wint. Ze wachten totdat iemand anders dezen tot geloof brengt en proberen dan de pas bekeerden te benaderen om hen ervan te overtuigen dat zij in tongen moeten spreken, willen zij groeien in de Heer. Nog een ander gevaar is, dat sommigen een ervaring van het spreken in tongen zien als een directe weg naar geestelijke kracht en rijpheid. Iemand van mijn staf zat op college samen met een jonge man, die steeds naar allerlei bijeenkomsten ging in de hoop daar de gave van tongentaal te ontvangen. Toen hem gevraagd werd waarom hij naar deze gave verlangde, zei hij dat dat was omdat hij een diep gebrek aan kracht en aan gemeenschap met God bespeurde en omdat hij dacht, dat deze gave hem beide zou schenken. Toen men hem vroeg, of hij regelmatig bad en zijn Bijbel las, of veel tijd samen met andere gelovigen besteedde, gaf hij toe dat hij dat niet deed. God had hem de middelen gegeven om geestelijk te groeien: gebed, de Bijbel, gemeenschap, maar hij had geen zin om daarvan gebruik te maken. Tongentaal was voor hem een kortere weg naar geestelijke volwassenheid. Waarschijnlijk was het niet toevallig, dat hij kort daarop zijn theologische studie en zijn plan om predikant te worden opgaf.

We willen een laatste gevaar noemen en dat is de mogelijkheid dat de gave soms namaak is. Dat kan het geval zijn bij bewust bedrog of mogelijk ook, omdat de 'gave' soms niet zijn bron heeft in God, maar in onze eigen zielstoestand. Ook kan ze het gevolg zijn van demonische activiteit. Misschien zouden we moeten opmerken, dat het oude Griekse orakel van Delphi sprak in wat we 'tongentaal' zouden kunnen noemen, en ook de priesters en priesteressen van de grote tempel boven Corinthe deden dat. Dr. Akbar Abdul-Haqq vertelt me, dat het onder de niet-christelijke religies in het huidige India een riet ongewoon verschijnsel is.

Er zijn ook bepaalde goed gedocumenteerde gevallen bekend, waarin demonisch bezeten mensen in verschillende bekende talen konden spreken, die hun totaal onbekend waren wanneer ze bij hun volle bewustzijn waren. De Bijbel vermeldt, dat de tovenaars van de Farao in staat waren om tot op zekere hoogte Gods wonderen te imiteren.

Geen wonder dat Johannes zegt: 'Vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn' (1 Joh. 4 : 1). We zijn daar al op ingegaan toen we in hoofdstuk 12 spraken over de onderscheiding van geesten.

Zelfs Christenen hebben deze gave nagebootst. Een meisje, dat een charismatische bijeenkomst bijwoonde, wilde vertwijfeld de gave van de tongentaal, net zoals zoveel van haar vriendinnen, ontvangen. Ze was in een

ander land opgevoed en bad dus in haar moedertaal, voorwendend dat het een geestesgave was. De anderen dachten dat ze de gave van de tongentaal ontvangen had. Het gevolg was, dat ze in deze kleine kring, die het spreken in tongen voor erg belangrijk hield, geaccepteerd werd.

Geen enkele ervaring, hoeveel die ook voor ons mag betekenen of hoe indrukwekkend die ook lijkt, mag de plaats van Gods Woord in ons leven innemen. Onze ervaringen moeten altijd in het licht van de Bijbel beoordeeld worden, we mogen niet de Bijbel in het licht van onze ervaringen beoordelen. God de Heilige Geest heeft ons de Bijbel geschonken en geen gave, die echt uit de Heilige Geest is, zal de Bijbel tegenspreken.

Ten zesde: Hoe zit het met het privé-gebruik van tongentaal in ons gebedsleven, als middel om God te loven en zijn gemeenschap te ervaren? Een aantal van mijn vrienden heeft me verteld, dat ze na een flinke tijd gebeden te hebben plotseling ontdekten dat ze in een onbekende taal spraken. De meesten hebben dat voor zich gehouden en niet gezegd, dat iedereen die ervaring zou moeten hebben. Ze hebben niet gezegd, dat alle Christenen als teken van geestelijke volwassenheid in tongen moeten spreken. Iedereen wist, dat Corrie ten Boom in tongen sprak, maar ze had het er nooit over. Vaak berispte ze hen, die er te veel over spraken. In feite heeft de Bijbel er weinig over te zeggen. Het privé-gebruik van tongentaal wordt door Paulus bedoeld als hij zegt: 'Ik dank God, dat ik meer dan u allen in tongen spreek, maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong' (1 Cor. 14 : 18, 19). Sommigen hebben gesuggereerd, dat Paulus' bevel om aanhoudend in de Geest te bidden (Ef. 6 :18) het bidden in tongen includeert, maar de nadruk in dit schriftgedeelte op specifieke gebedsonderwerpen (waarin duidelijk het verstand aan het werk is, dat zich concentreert op de gebedsonderwerpen) lijkt erop te wijzen, dat Paulus dat niet in gedachten had.

Als conclusie moet ik zeggen, dat ik het niet kan helpen onder de indruk te komen van de grote meningsverschillen omtrent tongentaal onder mensen die zichzelf charismatisch noemen. Velen zijn van mening, dat het totaal verkeerd is om te zeggen dat tongentaal wezenlijk is voor de doop of de vervulling met de Heilige Geest. Een grote groep evangelikalen beschouwen tongentaal zelfs niet als een geestesgave voor het heden, net zo min als het apostelambt een gave voor het heden is.

Ik ken iemand die op bijbelconferenties geweldig door God gebruikt wordt, maar die niemand op het podium zou toelaten, hoe begaafd en in evangelikale kringen aanvaardbaar ook, waarvan hij wist dat hij in tongen zou spreken. Anderen zijn het misschien met deze richtlijn niet eens, maar respecteren deze man in zijn overtuigingen en opvattingen.

plan de andere kant zijn er veel evangelikalen, die zelf niet in tongen spreken en die nu een neutraal standpunt innemen. Ze hebben gezien, hoe de charismatische beweging met grote zegen vernieuwend in alle denominaties is doorgedrongen. Daarom zijn ze bereid, te erkennen dat alle bovennatuurlijke gaven van 1 Cor. 12 voor vandaag belangrijk zijn en dus als geestesgaven aanvaard moeten worden.

In alle eerlijkheid tegenover mijn charismatische vrienden moet ik daaraan toevoegen, zelfs wanneer ik met hen van mening verschil op het punt van 'de doop met de Geest' vergezeld door het teken van de tongentaal, dat ik weet dat gelovigen de vervulling met de Geest nodig hebben en dat ik deze noodzaak ook predik.

Wanneer we het punt van tongentaal als noodzakelijk teken even opzij zetten, hebben we het misschien over een fase van dezelfde ervaring. Ik geloof, dat de Bijbel zegt, dat elke gelovige de vervulling met de Geest vreugdevol ervaren kan en dan de kracht van de Geest ontvangt, ook al ontving hij of zij niet een teken als het spreken in tongen. Bij zo'n bijzondere vervulling kan tongentaal een teken zijn, dat God aan sommigen geeft, maar ik zie nergens, dat het een teken voor allen is. Maar ik vind het belangrijk, dat ieder van ons zijn mening zonder wrok en zonder de banden van gemeenschap in Jezus Christus te verbreken naar voren brengt. We vereren dezelfde Heer en daar zijn we dankbaar voor.

In 1 Cor. 14 zegt Paulus duidelijk, dat profeteren belangrijker is dan spreken in tongen. Tezelfdertijd zegt hij: 'verbiedt het spreken in tongen niet' (1 Cor. 14 : 39). Paulus sprak kennelijk in veel verschillende tongen, maar hij legde daar geen overdreven nadruk op. Laten we voorzichtig zijn, dat we niet de Heilige Geest in een positie brengen waarin Hij moet doen wat wij willen. De Heilige Geest is soeverein: Hij geeft zijn gaven al naar Hij wil! Samenvattend: *ten eerste*, er is tegengesteld aan alle nabootsing ook een echte gave van tongentaal. Velen van hen die deze gave ontvangen hebben, zijn er geestelijk door vernieuwd, sommigen tijdelijk, anderen blijvend!

Ten tweede: God maakt in bepaalde tijden en plaatsen, vooral aan de grenzen van de Christelijke zending, van tongentaal gebruik om het Koninkrijk Gods te bevorderen en gelovigen op te bouwen.

Ten derde: Velen zijn overtuigd, dat we wellicht leven in wat de Schrift 'de laatste dagen' noemt. Zowel Joël als Hosea profeteren voor die dagen grote manifestaties van de Heilige Geest en een terugkeer van vele tekengaven. Misschien leven we in een dergelijke periode van de geschiedenis. In ieder geval kunnen we onze ogen niet sluiten voor het feit, dat veel van de tekengaven, die de authenticiteit van het Evangelie bevestigen, op dit moment opnieuw verschijnen. Een heel aantal jaren geleden zei een leraar van het Florida Bijbel Instituut tijdens een klassediscussie iets over tongentaal, dat me bijgebleven is: 'Zoek het niet en verbied het niet.' Inderdaad is tongentaal een gave van de Geest. Er zijn nu mensen in alle kerken, die net als mensen in de Pinkstergemeenten in tongen spreken of hebben gesproken, naast mensen die dat niet doen en ook niet ver-

wachten het te zullen doen.

Maar als tongentaal gave van de Heilige Geest is, dan kan ze op zichzelf niet verdelend werken. Wanneer zij die in tongen spreken deze gave zo misbruiken dat zij verdeeldheid scheidt, wijst dat op een gebrek aan liefde. En zij die deze gave verbieden bewijzen aan de Kerk een slechte dienst omdat ze het onderricht van de apostel Paulus lijken tegen te spreken. Die gelovigen die in tongen spreken en zij die dat niet doen, zouden elkaar moeten liefhebben en tot groter eer van God moeten samenwerken in de evangelisatie van de wereld. Ze zouden aan één ding moeten denken: zij die wèl en zij die niet in tongen spreken, zullen met elkaar leven in het Nieuwe Jeruzalem.

Is het een gave, die God u heeft willen geven? Laat dat niet oorzaak zijn van trots of overdrijving. Blijf verworteld in het hele Woord van God. En bovenal: leer wat het betekent om anderen lief te hebben, gelovigen die het op dit punt niet met je eens zijn inclusief.

Is het een gave die u niet bezit? Laat u daardoor niet in beslag nemen en laat het geen oorzaak zijn van scheuring tussen u en andere gelovigen. Andere gelovigen kunnen andere accenten leggen dan u, maar het zijn daarom nog steeds uw broeders en zusters in Christus.

We worden bovenal opgeroepen: 'wandelt door de Heilige Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees' (Gal. 5 : 16).

De tekengaven: genezingen, wonderen en tongentaal trokken in de eerste eeuw waarschijnlijk net zo de belangstelling als tegenwoordig. Ook veroorzaakten ze soms verwarring en misbruik, net als nu. Toch gaf God de Heilige Geest ze aan sommigen in de Kerk om tot zijn eer gebruikt te worden. Nooit moeten ze om egoïstische redenen worden uitgebuit en evenmin mogen ze ooit oorzaak van verdeeldheid of trots worden. We moeten ons er niet helemaal door in beslag laten nemen of erdoor geobsedeerd worden. En bovenal moeten ze, wanneer gaven van dit type geschonken worden, strikt volgens de principes die God in zijn Woord heeft vastgesteld gehanteerd worden. Ook dat zou moeten bijdragen tot de eenheid in de Heilige Geest. En als God vandaag aan de dag deze gaven aan sommigen wil geven, zouden we steeds moeten bidden dat dat gebeurt 'tot welzijn van allen' (1 Cor. 12 : 7) en voor de voortgang van het Koninkrijk van God.

14. De vrucht van de Geest

Een handvol mannen had op een bitter koude wintermorgen sinds vijf uur staan wachten bij een van de havens aan de Thames. Samen met een heel aantal anderen waren ze uitgekozen om een vrachtschip te lossen. Daarvoor moesten ze met kruiwagens over planken die van de wal naar een aak en vandaar naar het schip liepen. Niemand van hen wist, dat een van de arbeiders een predikant was. Omdat hij zich zeer betrokken voelde bij de mannen van dat gebied, had hij besloten dat de enige manier om met hen in contact té komen was, om onder hen te leven en te werken. Voordat hij zijn kamer verliet ontzegde hij zich zelfs een kop thee, hij kleeedde zich als zij en trok geen overjas aan. Hij wist dat de mannen die in rijen op een baantje in de haven stonden te wachten, ook geen kop thee hadden gehad en grotendeels slecht gekleed waren.

De dagen voordat hij een baantje kreeg leerde hij wat het betekende om de hele dag in de kou en de mist te staan, alleen om te horen dat er geen werk beschikbaar was. Deze mannen zouden terug moeten gaan naar hun armzalige huisjes om daar zonder zelfs maar een stukje brood hun hongerige gezinnen aan te treffen. Maar die dag had hij geluk gehad en was hij aangeworven. Bij zijn twaalfde tocht begon de plank, toen hij met zijn volle kruiwagen erover ging, te schommelen, zodat hij zijn evenwicht verloor en in de Thames viel. Iedereen barstte in lachen uit. Hij vocht om zijn woede te beheersen en slaagde er tenslotte in al glimlachend weer op de been te komen. Een van de arbeiders, degene die de plank had laten schommelen, had uitgeroepen: 'man overboord' en stond erbij te lachen. Toen hij de incognito-predikant zag worstelen in de modder, leek zijn betere ik boven te komen. Hij liet een paar lege kisten in de modder vallen en sprong naar beneden om de man te helpen. De eerste opmerking van zijn redder bevestigde de juistheid van de door de Heilige Geest bewerkte houding van de predikant.

'Je nam dat keurig op', zei zijn vroegere kwelgeest, toen hij de predikant hielp om op een van de kisten te klimmen. Hij sprak niet met het accent van een Londense arbeider en zag er ook anders uit dan de anderen. 'Je bent nog niet lang van de partij', merkte de predikant op.

'Jij trouwens ook niet', antwoordde de redder geworden kwelgeest. De predikant gaf dat toe en nodigde de man uit, mee te gaan naar zijn kamer.

Al pratend ontdekte de predikant tot zijn verbazing, dat de man eens een bijzonder succesvol arts geweest was, maar door overmatig drinken zijn bloeiende praktijk, zijn lieve vrouw en zijn gezin was kwijtgeraakt. Het slot van het verhaal was, dat de predikant deze man tot Christus mocht leiden en tenslotte ervan getuige mocht zijn, dat hij met zijn gezin herenigd werd.

Misschien is dit het, waar het in de vrucht van de Geest om gaat. Zou het leven altijd aardig voor ons zijn, zouden mensen altijd vriendelijk en hoffelijk zijn, zouden we nooit hoofdpijn hebben en nooit weten wat het is om doodop te zijn of onder verschrikkelijke druk te leven, dan zou de vrucht van de Geest misschien onbemerkd blijven. Maar zo verloopt het leven niet altijd. Juist midden in de moeilijkheden en tegenvallers hebben we de vrucht van de Geest bijzonder nodig en juist in zulke tijden kan God bijzonder door ons werken om andere mensen in aanraking met Christus te brengen. Naarmate wij de vrucht van de Geest in ons leven dragen, zullen anderen in ons de familiegelijkenis zien van zijn Zoon (Rom. 8 : 29) en zo tot de Heiland getrokken worden.

Het is geen toeval, dat de Schriften de Derde Persoon van de Drieëenheid de *Heilige Geest* noemen. Een van de voornaamste functies van de Heilige Geest is om ons deel te geven aan Gods heiligheid. Dat doet Hij naarmate Hij in ons een op Christus lijkend karakter ontwikkelt, een karakter dat gekenmerkt wordt door de vrucht van de Geest. Het is Gods doel, dat we 'de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom van de volheid van Christus' bereiken (Ef. 4 : 13).

Vrucht: Gods verwachting

God de Heilige Geest gebruikt in de Schrift het woord *vrucht* vaak om aan te geven, wat Hij op het punt van karakter van zijn volk verwacht. In de hoofdstukken over de gaven van de Geest hebben we opgemerkt, dat gelovigen verschillende gaven ontvangen. Ik heb misschien een gave die een ander niet heeft en een ander kan gaven hebben gekregen die ik niet heb. Maar wanneer we komen te spreken over wat de Bijbel zegt ten aanzien van de vrucht van de Geest, ontdekken we dat er fundamenteel verschil is tussen de *gaven* van de Geest en de *vrucht* van de Geest. Anders dan de gaven van de Geest wordt de *vrucht van de Geest niet over de gelovigen verdeeld*. Alle Christenen zouden door de *hele* vrucht van de Geest gekenmerkt moeten zijn. De vrucht van de Geest is wat God in ons leven verwacht. Dat zien we duidelijk in veel schriftgedeelten. In Mt. 13 vertelde Jezus de bekende gelijkenis over het zaad en de zaaier. Hij vergelijkt het werk van iemand, die het Woord van God uitdraagt - een pastor, leraar, evangelist of ander Christen - met een mens die zaad zaait. Er valt wat zaad op de weg en dat wordt door de vogels opgegeten. Er valt wat op steenachtige grond en dat wordt door de zon verteerd. Ander zaad begint te groeien maar wordt door distels verstikt. De vierde groep zaadjes valt op goede aarde, krijgt wortels en brengt overvloedig vrucht voort. Daarom moeten u en ik vrucht dragen wanneer het Woord van God in de kracht van de Geest in ons leven begint te werken.

Het is interessant, dat de Bijbel over de vrucht en niet over de vruchten van de Heilige Geest spreekt. Een boom kan veel appels dragen maar die komen allemaal van dezelfde boom. Zo is ook de Heilige Geest de

oorsprong van elke vrucht in ons leven.

Heel eenvoudig gezegd: De Bijbel zegt ons, dat we de Geest nodig hebben om in ons leven vrucht voort te brengen, omdat we zonder de Geest geen godsvrucht kunnen voortbrengen. In onszelf zijn we vol met allerlei op onszelf gerichte verlangens, die tegengesteld zijn aan Gods wil voor ons leven. Met andere woorden: er moeten in ons leven twee dingen gebeuren. *Ten eerste* : de zonde in ons leven moet eruit gegooid worden. *Ten tweede*: de Heilige Geest moet binnenkomen en ons leven vullen en zo de vrucht van de Geest voortbrengen. 'Doodt dan de leden die op de aarde zijn - doet dan aan als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld' (Col. 3 : 5, 12). Laat me een voorbeeld geven. Veel mensen hebben een schutting om hun huis met een poort om in en uit te gaan. Let erop: een poort kan voor twee dingen gebruikt worden: hij kan geopend worden om mensen binnen te laten, hij kan gesloten worden om mensen buiten te houden. Geestelijk gezien is ons leven als die poort. Binnen ons leven zijn er allerlei soorten dingen die verkeerd zijn en God niet behagen. We moeten die dingen de deur uit sturen en de Heilige Geest laten binnenkomen en het centrum van ons leven laten beheersen. Maar wij hebben zelf de kracht niet om de poort te openen. Dat kan alleen de Heilige Geest doen en wanneer Hij dat doet - wanneer we ons aan Hem overgeven en uitzien naar zijn volheid - dan komt Hij niet alleen binnen, maar Hij helpt ons om de verkeerde dingen van ons leven naar buiten te werpen. Hij beheerst de poort en wanneer Hij het hart reinigt van zijn verkeerdheid, kan Hij een nieuwe houding, nieuwe motivaties, een nieuwe toewijding en liefde erin binnenbrengen. Ook versterkt Hij de poort met grendels die het kwaad buiten houden. Zo verdwijnen de werken van het vlees en komt de vrucht van de Geest binnen. De Schrift zegt dat de Heilige Geest wil dat we vrucht dragen - en dan meer vrucht en nog meer vrucht.

In zijn boek 'The Fruit of the Spirit' vergelijkt Manford George Gutzke de vrucht van de Geest met licht: 'Alle kleuren van de regenboog zijn in elke straal zonlicht aanwezig. Ze zijn allemaal aanwezig. Het is niet nodig dat we ons ervan bewust zijn dat het allemaal verschillende kleuren zijn. Net zoals de kleuren van de regenboog in het licht aanwezig zijn, zo zijn ook deze kenmerken van ons persoonlijk gedrag aanwezig in het werk van de Heilige Geest.'

Hoe de vrucht groeit

Hoe werkt de Heilige Geest in ons leven om de vrucht van de *Geest* voort te brengen? Twee Schriftgedeelten helpen ons om deze vraag te beantwoorden.

De eerste passage is Psalm 1, die een godvruchtig mens vergelijkt met een boom die naast een rivier geplant is. Hij heeft 'aan des Heren wet zijn welgevallen en overpeinst diens wet bij dag en nacht. Want hij is als een boom, geplant aan waterstromen, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, welks loof niet verwelkt - al wat hij onderneemt gelukt' (Ps. 1 ; 2, 3). Het dragen van geestelijke vrucht wordt hier in nauw verband gebracht met de plaats die het Woord van God in ons leven heeft. (Let erop, dat hier niet staat 'lezen', maar 'overpeinzen, mediteren'.) Wanneer we de Bijbel lezen en overpeinzen, dan overtuigt de Heilige Geest, -die naar we ons herinneren de Bijbel inspireerde - ons van zonde die moet worden uitgezuiverd en leidt Hij ons naar Gods maatstaf voor ons leven. Zonder het Woord van God zal er in ons leven geen blijvende geestelijke groei, geen dragen van vrucht zijn.

Het tweede schriftgedeelte is Johannes 15, waar Jezus onze relatie met Hem vergelijkt met die van de ranken met de wijnstok. 'Blijft in mij gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet indien gij in Mij niet blijft. Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen' (Joh. 15 : 4, 5). Er staan in dit gedeelte veel prachtige waarheden, maar er zijn verschillende punten waar we speciaal op moeten letten. Ten eerste: dit is een bevel aan iedere gelovige: 'Blijft in Mij.' Daarmee wordt bedoeld dat we de meest nauwe, meest intieme relatie met Christus moeten hebben, waarbij niets tussen ons komt. Dat is één reden, waarom de discipline van gebed, bijbellezen en gemeenschap met andere gelovigen zo belangrijk is. Dit tekstgedeelte zegt ons ook, dat we alleen dan geestelijke vrucht kunnen dragen wanneer we in Christus blijven. "zonder Mij kunt gij niets doen.' Misschien kunnen we de *gaven* van de Geest nog gebruiken, ook al staan we buiten de gemeenschap met de Heer. Maar we kunnen de *vrucht* van de Geest niet vertonen, wanneer onze gemeenschap met Christus door de zonde onderbroken is. Daarom kunnen we zien, hoe centraal het is, dat we met de Geest vervuld worden, en we worden vervuld wanneer we in Christus, de wijnstok, blijven. Het geheim van het blijven is de gehoorzaamheid. Wanneer wij door gehoorzaam te leven in Christus blijven, dan vloeit het leven van Christus, net als het leven gevend sap in een wijnstok, ons leven binnen en produceert er vrucht tot de glorie van de Vader en tot voeding en zegen van anderen.

Ik geloof, dat er in deze relatie iets is dat we niet volledig kunnen begrijpen. Wanneer we een rank aan een wijnstok zouden vragen: 'Hoe breng je zulke heerlijke druiven voort', dan zou de rank waarschijnlijk antwoorden: 'Ik weet het niet. Ik breng niets voort, ik draag het alleen maar. Als je me van de wijnstok afsnijdt, verschrompel ik en word ik waardeloos.' Zonder de wijnstok kan de rank niets doen. Zo is het ook in het leven. Zolang ik me inspan om vanuit mezelf de vrucht van de Geest voort te brengen, raak ik tenslotte vruchteloos en gefrustreerd. Maar wanneer ik in Christus blijf - wanneer ik een nauwe, gehoorzame, afhankelijke

relatie met Hem bewaar - werkt God de Heilige Geest in mijn leven en scheidt in me de vrucht van de Geest. Dat betekent niet dat we direct rijp, volwassen worden en volop en onmiddellijk de hele vrucht van de Geest dragen. De vrucht aan een vruchtboom heeft tijd nodig om te rijpen en er is misschien snoeien nodig voordat de vrucht in voldoende hoeveelheid voortgebracht wordt. Zo kan het ook met ons zijn.

Mijn vrouw en ik genieten van de prachtige bomen rondom ons huis in Noord-Carolina. In de herfst vallen de meeste bladeren af en waaien ze weg, maar duizenden oude dode bladeren blijven tot in maart of april aan de takken hangen. Maar wanneer in de bomen het sap begint te vloeien, vormen zich nieuwe bladeren, en leven en kracht doorstromen elke levende tak. Dan vallen de oude droge bladeren ongemerkt af. Wat een analogie voor de Christen! 'Het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen' (2 Cor. 5 : 17).

Verder kappen we elke zomer een paar van de bomen, die het uitzicht belemmeren of het zonlicht tegenhouden. En sommige zijn gedurende de winterstormen flink beschadigd. Zo hebben we ook in ons leven bomen, waar de bijl aan te pas moet komen - bomen die rottend op de grond liggen of die er lelijk uitzien. Jezus zei: 'Elke plant die mijn Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden' (Mt. 15 : 13). We hebben op ons land een paar vruchtbomen. We passen het best op diegenen, die het meest opleveren: met snoeien, met voeden en af en toe bespuiten. Een goede boom brengt goede vruchten voort en moet goed verzorgd worden. Maar of een boom in stand moet worden gehouden of moet worden omgehakt, hangt af van het verschil dat Jezus maakt. Hij zei: 'Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen' (Mt. 7 : 20).

Dan zijn er een paar wijnstokken. Soms halen we er alleen wat kleine druifjes af voor persoonlijk gebruik. Maar we kappen de stokken niet. Integendeel: we snoeien hen heel zorgvuldig. Dan dragen de stokken het jaar daarop meer en meer vrucht. Zo zullen ook de wijnstokken in ons leven, geestelijk gezien, naarmate het snoeiproces onder leiding van de Heilige Geest voortgaat, meer geestelijke vrucht voortbrengen.

Let erop, dat in de gelijkenis van Joh. 15 de Heer Jezus de wijnstok is, wij de ranken en God de wijngaardier. Vers drie zegt: 'Gij zijt nu rein om het woord dat ik tot u gesproken heb', of, zoals J. B. Phillips vertaalt: 'U bent nu al door mijn woorden gesnoeid.' Er is geen betere manier voor een kind van God om gesnoeid te worden, dan door de Bijbel te bestuderen en deze toe te passen op eigen hart en eigen situatie. Dan kan God ons corrigeren en ons zeggen waarin we tekort zijn geschoten en verdwaald zijn geraakt. En Hij doet dat zonder ons daarbij te ontmoedigen.

We lezen in de Handelingen der Apostelen over Apollos, die door zijn ernst, liefde en groot redenaarstalent diepe indruk maakte op Priscilla en Aquila. Maar hij was onvolwassen en niet erop voorbereid om anderen in te leiden in het diepere christelijke leven. Hij was nauwelijks verder gegroeid dan de doop van Johannes. Maar in plaats van hem uit te lachen om zijn onwetendheid of zijn gebrek aan begrip voor de echte bijbelse orthodoxie af te keuren, nam dit godvruchtige echtpaar hem in huis op en legde hem de weg van de Heer vollediger uit (Hand. 18 : 26). Daarna begon hij zijn grote gaven in te zetten tot eer van God en tot het winnen van mensen. Hij maakte een onuitwisbare indruk op de jonge Kerk en hielp om het Rijk Gods in die eerste eeuw uit te breiden.

Blijft u in Christus? Dat is de hoofdvoorwaarde die God ons stelt, voordat we echt de vrucht van de Geest kunnen dragen. Is er in uw leven onbeleden zonde, die u afhoudt van een intiem wandelen met de Heer? Is er een tekort aan discipline? Is er een gebroken relatie met iemand anders, die heling nodig heeft? Wat de oorzaak ook mag zijn, breng het in belijdenis en berouw naar Christus. En leer dan wat het betekent om elke dag het 'Blijf in Mij' te beoefenen.

15. De vrucht van de Geest: liefde, blijdschap, vrede

Van al de schriftgedeelten in de Bijbel, die het karakter van Christus en de vrucht die de Geest in ons leven doet groeien omschrijven, is er geen compacter en meer uitdagend dan Galaten 5 : 22, 23: 'Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing.' In de volgende drie hoofdstukken willen we in detail de betekenis van elk van deze begrippen onderzoeken. We kunnen ter wille van de overzichtelijkheid deze negen woorden indelen in drie 'trossen' vrucht. Liefde, blijdschap en vrede vormen de eerste tros. Ze duiden vooral onze relatie tot God aan. De tweede 'tros'; lankmoedigheid, vriendelijkheid en goedheid, komen speciaal tot uiting in onze relatie tot anderen. De derde 'tros': trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing, hebben vooral te maken met onze relatie naar binnen, de houding en de daden van het binnenste ik.

Natuurlijk zijn deze drie 'trossen' tegelijkertijd ook met elkaar verbonden en *alle* zouden ons leven moeten karakteriseren. En alle zullen ons leven karakteriseren, wanneer we in Christus blijven en de Heilige Geest zijn werk in ons laten verrichten.

De vrucht van de Geest: liefde

Niets zou de Christen zozeer moeten kenmerken als liefde. 'Hieraan zullen allen weten dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Joh. 13 : 35). 'Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood tot het leven, omdat wij de broeders liefhebben' (1 Joh. 3 : 14). 'Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben, want wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld' (Rom. 13 : 8). Hoe we verder ook getuige zijn van de Heer Jezus Christus, afwezigheid van liefde zou dat getuigenis te schande maken. Liefde is groter dan alles wat we zeggen of bezitten of geven kunnen. 'Al ware het dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende Cimbaal. Al ware het, dat ik profetische gaven had en alle geheimenissen en alles wat te weten is wist, en al het geloof had zodat ik bergen verzetste, maar ik had de liefde niet, ik ware niets. Al ware het dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand maar had de liefde niet, het baatte mij niets (1 Cor. 13 : 1-3). In zijn boekje 'De vier liefdes' bespreekt C. S. Lewis de verschillende woorden die in onze taal met 'liefde' vertaald worden. Wanneer de Schrift Gods liefde voor ons en de liefde die God bij ons wil zien omschrijft, wordt vaak het Griekse woord *agape* gebruikt. Toen Jezus zei: 'Hebt uw vijanden lief', gebruikte Mattheüs in zijn Evangelie het woord *agape*. Toen Jezus zei, dat we elkaar moeten liefhebben, gebruikte Johannes het woord *agape*. Toen Jezus zei: 'Gij zult uw naaste liefhebben', gebruikte Marcus het woord *agape*. Wanneer de Schrift zegt: 'God is liefde', wordt het woord *agape* als 'die hoogste en edelste vorm van liefde die in haar object iets oneindig waardevols ziet.'

Gods grootste demonstratie van *agape*-liefde vond plaats aan het Kruis, waar Hij zijn Zoon Jezus Christus zond om voor onze zonden te sterven. Omdat wij zo moeten liefhebben als God dat doet, moeten ook gelovigen deze *agape*-liefde bezitten. Maar die hebben we niet van nature en we kunnen die ook niet ontwikkelen, want de werken van het vlees kunnen die liefde niet voortbrengen, ze moet op bovennatuurlijke wijze ons door de Heilige Geest geschonken worden. Dat doet Hij, wanneer we onszelf aan Gods wil overgeven.

We zouden één ding heel duidelijk moeten zien wat deze *agape*-liefde betreft. Al te vaak ziet men tegenwoordig liefde alleen als een emotie, een gevoel. Zeker speelt emotie bij liefde een rol, of dat nu liefde voor anderen of liefde voor God betreft. Maar liefde is meer dan gevoel. Liefde is niet voelen maar handelen. Echte liefde is liefde die doet. Dat is de manier waarop God van ons houdt: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon *gegeven* heeft' (Joh. 3 : 16). 'Kinderkens, laten wij liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met *de daad* en in waarheid (1 Joh. 3 : 18).

Daarom is liefde een wilsdaad, en daarom moet onze wil eerst aan Christus worden overgegeven voordat de vrucht van liefde zullen gaan dragen. Bisschop Stephen Neill heeft liefde omschreven als 'een vaste gerichtheid van de wil op het blijvend welzijn van de ander.' Hij wijst erop, dat veel menselijke liefde in werkelijkheid zelfzuchtig van aard is, terwijl *agape*-liefde het geven van zichzelf met zich meebrengt. Zoals Neill zegt:

'De eerste liefde (menselijke liefde) zegt: 'ik wil me iets toe-eigenen wat een ander heeft en wat hij me kan geven. De tweede liefde (Gods liefde) zegt: Ik wil dit aan die ander geven omdat ik van hem houd.

De eerste liefde wil zichzelf verrijken door een gave te ontvangen die iemand anders me geven kan.

De tweede liefde wil een ander verrijken door alles te geven wat ze kan.

De eerste liefde is een zaak van gevoel en verlangen. Deze liefde komt en gaat, we kunnen haar niet door eigen krachtsinspanningen in het leven roepen.

De tweede liefde is veel meer een zaak van de wil, omdat het grotendeels in onze eigen macht ligt of we willen geven of niet.'

Wij moeten liefhebben zoals de Barmhartige Samaritaan dat deed (Lc. 10 : 25-38). Bij hem ging het om niets minder dan om liefde die haar beste uitdrukking vond in de daad. Dat is een liefde die naar allen uitgaat: naar vrouwen, echtgenoten, kinderen, burens en zelfs naar mensen aan de andere kant van de aardbol, die we nooit ontmoet hebben. Dat zal diegenen insluiten die we makkelijk liefhebben omdat ze op ons lijken en diegenen

die we moeilijk liefhebben omdat ze zo anders zijn. Ze zal zich zelfs uitstrekken naar mensen die ons hebben geschaad of verdriet hebben gedaan.

Een jonge vrouw en moeder, wier echtgenoot ontrouw geworden was en haar had verlaten om met een andere vrouw samen te wonen, was verbitterd en vol wrok. Toen ze echter begon te denken aan de liefde die Christus voor ons heeft, ontdekte ze hoe in haar een nieuwe liefde voor anderen groeide, ook voor de vrouw die haar man had veroverd. Met Kerst zond ze die andere vrouw een rode roos met een kaartje eraan: 'Vanwege Christus' liefde voor en door mij, kan ik jou liefhebben!' Dit is *agape-liefde*, de vrucht van de Geest. Het liefdesgebod is niet iets dat we kunnen doen of laten: we moeten liefhebben of we nu ervoor in de stemming zijn of niet. We kunnen inderdaad zeggen, dat liefde voor anderen het eerste teken is dat we wedergeboren zijn en dat de Heilige Geest in ons aan het werk is.

Ongetwijfeld zou meer dan iets anders liefde het hoofdkenmerk moeten zijn van gelovigen in elke gemeente. Dr. Sherwood Wirt schreef eens: 'Ik heb geleerd, dat spreken over sterke en zwakke, grote en kleine, warme en koude gemeentes geen zin heeft. Zulke categorieën zijn irreëel. Er is alleen een gemeente vol liefde of een gemeente zonder liefde.'

Het kan soms zo makkelijk zijn om te zeggen dat we van mensen houden en we zijn daarbij nog heel oprecht ook. Maar zo vaak zien we de eenzame in de massa, of de zieke of noodlijdende man of vrouw niet, die we alleen door de liefde, die we door Christus kunnen geven, hoop en hulp kunnen bieden. God wil dat we liefde betonen, die elk mens bereikt.

Een van onze vrienden is een zeer bekende zanger. Ik heb gemerkt dat hij bij het betreden van een kamer vol mensen niet rondkijkt of hij de mensen kent. Hij kijkt uit naar de kleine, onbekende, zich niet op zijn gemak voelende man en hij loopt direct naar zo iemand toe, strekt zijn hand uit en zijn hoekig gezicht straalt met een blijde glimlach wanneer hij zich voorstelt: 'Hallo, ik ben . . .'

Al jaren is Allen Emery een goede vriend van me. Toen hij nog een jonge jongen in Boston was had hij een ervaring die een diepe indruk op hem maakte. Zijn vader werd opgebeld met de mededeling dat een welbekend Christen dronken op een trottoir was aangetroffen. Zijn vader zond direct zijn auto met zijn chauffeur om de man op te pikken, terwijl zijn moeder de beste logeerkamer in orde bracht. Mijn vriend zag metijd open ogen, hoe de prachtige spreij van het schitterende hemelbed werd afgehaald en hoe de lakens mee het familiemonogram te voorschijn kwamen. 'Maar moeder', protesteerde hij, 'hij is dronken. Misschien gaat hij wel overgeven.' 'Dat weet ik', antwoordde de moeder vriendelijk, 'maar deze man is uitgegleden en gevallen. Wanneer hij bijkomt, zal hij zich zo schamen. Hij zal elke liefdevolle bemoediging die we hem geven kunnen nodig hebben.'

Dat was een les, die de jongen nooit vergat.

Jezus keek naar de scharen van mensen en werd bewogen door mededogen voor ieder van hen. Hij had lief zoals geen mens lief kan hebben. Zijn liefde omvatte heel de wereld, het hele menselijke geslacht, van het begin tot het einde van de tijd. Zijn liefde kende geen grenzen, geen einde, niemand was ervan buitengesloten. Van de armste bedelaar tot de grootste koning, van de diepste zondaar tot de zuiverste heilige, Zijn liefde omvatte hen allen. Niets behalve de Geest van God die in ons leven werkt kan een dergelijke vrucht voortbrengen en die vrucht zal zowel in ons openbare als in ons privé leven zichtbaar worden.

De vrucht van de Geest: vreugde

Terugkerend van het graf van zijn zoontje in China, schreef mijn schoonvader aan zijn moeder in Virginia: 'Er zijn tranen in onze ogen, maar vreugde in ons hart.' De vreugde, die de Geest in ons leven brengt, heft ons op boven de omstandigheden. We kunnen vreugde hebben zelfs te midden van zeer moeilijke situaties. Het Griekse woord voor vreugde wordt telkens in het Nieuwe Testament gebruikt om er de geestelijke bron van de vreugde mee aan te duiden, zoals 'de vreugde van de Heilige Geest' (1 Thess. 1 : 6). Ook het Oude Testament gebruikt uitdrukkingen als 'De vreugde des Heren' (Neh. 8: 10) om God als de bron ervan aan te wijzen.

Net voor Golgotha kwam onze Heer met zijn discipelen bijeen in de opperzaal. Hij zei hun, dat hij zo gesproken had zoals Hij deed, 'opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde' (Joh. 15 : 11). Bisschop Stephen Neill heeft opgemerkt: 'Juist omdat ze een vrolijk volk waren, waren de eerste Christenen in staat om de wereld te veroveren.'

De wereld van vandaag is vreugdeloos, vol schaduwen, teleurstellingen en angsten. De vrijheid verdwijnt snel van het aardoppervlak. Samen met het verloren gaan van vrijheid, verdwijnen ook heel veel oppervlakkige levensgenoevens, maar dat hoeft ons niet te verontrusten. De Schrift leert ons, dat onze geestelijke vreugde niet van de omstandigheden afhangt. Het wereldsysteem is niet bij machte om de bron van vreugde aan te boren. Door zijn Geest leidt God zijn vreugde naar ons troosteloze, met problemen overladen leven en maakt het zo mogelijk dat ongezien onze omstandigheden met vreugde worden vervuld.

Amerika's Onafhankelijkheidsdeclaratie spreekt over 'het najagen van geluk', maar in de Bijbel wordt ons nergens gezegd, dat we dat moeten najagen. Geluk ontwijkt snel en we vinden het niet door het te zoeken. Geluk komt wanneer de uiterlijke omstandigheden gunstig zijn, maar vreugde gaat heel wat dieper. Vreugde

verschilt ook van pleziertjes. Pleziertjes zijn dingen van het ogenblik, maar vreugde is diep en blijvend ondanks de beroerdste levensomstandigheden.

Niet alleen ontvangen we de bron van vreugde, namelijk de persoon van Christus, maar ons wordt verzekerd, dat die bron constant ter beschikking staat, onafhankelijk van de omstandigheden.

Ik bezocht eens Dohnavur in Zuid-India, waar Amy Carmichael vijftig jaar had geleefd en gezorgd voor honderden meisjes die oorspronkelijk voor de tempeldienst waren bestemd. Zoals ik al eerder heb verteld, was ze de laatste twintig jaar van haar leven aan bed gekluisterd. Daar schreef ze vele boeken die miljoenen mensen tot zegen zijn geweest. Vreugde vergulde haar ziekenkamer, zodat iedereen die haar bezocht wegging met lof aan God. In haar boek 'Gold by Moonlight' zei ze: 'Waar het om Gods zaak gaat, betekent aanvaarding altijd de gelukkige beslissing van hoofd en hart van datgene wat Hij aanwijst, omdat (voor het ogenblik) het zijn goede, aanvaardbare en volmaakte wil is.'

Zelfs na haar dood, toen ik de kamer bezocht waar ze twintig jaar de Heer had gediend, door tijdens haar ziekbed te schrijven, kreeg ik van haar vroegere verpleegster het verzoek om voor te gaan in gebed. Ik begon, maar werd zo overweldigd door een besef van Gods aanwezigheid, dat ik niet verder kon (iets dat me maar zelden overkomt). Ik vroeg mijn metgezel om het gebed over te nemen, maar hem overkwam hetzelfde. Toen ik die kamer verliet, voelde ik de vreugde van de Heer in mijn hart. Ik heb vaak zieken bezocht om hen te bemoedigen. Sommigen leden aan dodelijke ziekten. Vreemd genoeg ben ik van hen weggegaan, gezegend in mijn ziel door hun aanstekelijke vreugde.

Diepe vreugde kroonde het laatste getuigenis van de apostel Paulus toen hij uit de dodencel zijn laatste brief schreef aan de jonge Timotheüs. Ondanks het lijden dat hij had ondergaan, de verschrikking van de gevangenis en de herhaalde dreiging van de dood, vervulde de vreugde van de Heer zijn hart.

Charles Allen zegt het zo: 'Net zoals al het water van de wereld het vuur van de Heilige Geest niet kan uitdoven, zo kunnen evenmin alle ellende en tragedies ter wereld de vreugde wegspoelen die de Geest in het hart van de mens brengt.'

Men heeft gezegd: 'Vreugde is de vlag die boven het paleis wappert wanneer de Koning er resideert.'

De vrucht van de Geest: vrede

Vrede is verbonden met de gedachte aan eenheid, volledigheid, rust, gemak en veiligheid. In het Oude Testament was het woord ervoor *sjaloom*. Vaak wanneer ik joodse vrienden ontmoet, groet ik hen met '*Sjaloom*'. En vaak wanneer ik Arabische vrienden groet, gebruik ik een woord dat erop lijkt, hun woord voor vrede: '*Salam*'.

Toen ik een tijdje terug op de televisie zag hoe passagiers een gekaapt vliegtuig verlieten, zag ik verschrikking en angst op hun gezicht. Maar één vrouw had een rustig slapend kindje in haar armen, dat door alles heen geslapen had. Vrede te midden van onrust.

Jesaja zei: 'Standvastige zin bewaart gij in volkomen vrede, omdat men op U vertrouwt' (Jes. 26 : 3). Dat is het beeld van iedere Christen die alleen op het slagveld staat, door geloof helemaal omgord met Gods heilige wapens, en meester van de situatie. Zo iemand is niet bezorgd voor de toekomst, want hij weet wie de sleutel naar de toekomst in handen heeft. Hij heeft niet op de rots, want hij weet wie de rots gemaakt heeft. Hij twijfelt niet want hij weet wie alle twijfel uitroeit.

Wanneer u en ik aan bezorgdheid toegeven, ontnemen we onze Gids het recht om ons in vertrouwen en vrede te leiden. Alleen de Heilige Geest kan ons vrede geven te midden van de stormen van onrust en wanhoop.

Laten we onze Gids niet bedroeven door toe te geven aan bezorgdheid of door meer dan nodig aandacht te geven aan onszelf. Er zijn verschillende soorten van vrede, zoals de rust van een kerkhof of van kalmerende middelen. Maar voor de Christen is vrede niet simpelweg de afwezigheid van conflict of een andere kunstmatige toestand die de wereld te geven heeft. Het is veel meer de diepe blijvende vrede die alleen Jezus Christus aan het hart geeft. Hij omschrijft die in Joh. 14 : 27: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u. Niet gelijk de wereld die geeft, geef ik hem u.' Dat is de vrede die alleen van de Heilige Geest komen kan.

De vrede *van* God, die in onze harten regeren kan, wordt altijd voorafgegaan door de vrede *met* God, die het beginpunt moet zijn. Wanneer dat zo is, kan de vrede van God volgen. Vanuit dit oogpunt heeft Christus' heilswerk twee fasen: Eerst was Hij in staat om de oorlog tussen de zondige mens en de rechtvaardige God te beëindigen. God was inderdaad toornig op de mens vanwege zijn zonde. Maar Jezus bracht vrede door zijn bloed. De oorlog eindigde, er kwam vrede. Aan Gods eer was voldaan. De schuld was gedelgd en de boeken klopten. Nu zijn rekening vereffend was, was de mens in vrijheid gesteld, als hij bereid was om zich te bekeren en zich in geloof tot Christus te wenden om heil. God is nu in staat om hem met genade aan te zien. Maar Jezus Christus bevrijdde ons niet alleen van gebondenheid en oorlog. Hij maakte ook een verdere fase mogelijk: we kunnen hier en nu in ons hart de vrede *van* God bezitten. Vrede met God is niet alleen een wapenstilstand. Het is een oorlog die voor altijd ten einde is. Nu zijn de verlore harten van hen die vroeger vijanden van het Kruis waren, omgeven door een vrede die alle menselijk verstand te boven gaat en hoger vliegt dan we ons kunnen voorstellen.

Over de vrede van God zei Spurgeon: 'Ik keek naar Christus en de vredesduif vloog mijn hart binnen. Ik

keek naar de vredesduif en hij vloog weg.' We moeten dus niet kijken naar de vrucht zelf maar naar de bron van elke vrede, omdat Christus door de Heilige Geest wijselijk ons leven zo bewerkt, dat het vrede kan voortbrengen. De grootste psychiatrische therapie ter wereld - die van de Heilige Geest - past toe wat Jezus beloofde: 'Ik zal u rust (of vrede) geven' (Mt. 11 : 28). Koning David werd een levend bewijs van de geestelijke therapie voor de ziel, die de Heilige Geest toepast, toen hij zei: 'Hij doet mij nederliggen' (Ps. 23 : 2). Dat is vredig rusten. Maar David gaat door: 'Hij verkwikt mijn ziel'. Dat is een vredige vernieuwing. Al gaan mensen door met het zoeken naar vrede, ze zullen deze niet vinden tenzij ze komen tot de simpele ontdekking, dát 'Christus vrede is'.

Een vrouw vol wanhoop en frustratie schreef me, dat haar geval hopeloos was omdat God onmogelijk haar grove zonden kon vergeven. Ik schreef terug, dat ook al voelde ze zichzelf van God en mensen verlaten, Hij haar niet verlaten had, maar had toegestaan dat verdriet en wanhoop haar hart hadden overstroomd, zodat ze haar behoefte aan Gods vergeving en vrede zou ontdekken. Later schreef ze me, dat ze gehuppeld had van plezier toen ze zag dat ze Gods vrede kon krijgen. Jezus zei, dat niet onze vrede maar zijn vrede het hele verschil uitmaakt: 'Mijn vrede geef Ik u, niet gelijk de wereld die geeft' (Joh. 14 : 27).

In Romeinen geeft Paulus ons deze machtige woorden: 'De God der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw geloof om overvloedig te zijn in de hoop, door de kracht van de Heilige Geest' (Rom. 15 : 13). Hoe kunnen vreugde en vrede beter omschreven worden? Inderdaad, de vrucht van de Geest is vrede - hebt u die in uw hart?

16. De vrucht van de Geest: geduld, vriendelijkheid, goedheid

De eerste tros van de vrucht van de Geest is primair op God gericht, al zijn er uiterlijke gevolgen die anderen kunnen waarnemen. Daarom spreken we over de liefde van God, de vreugde van de Heer en de vrede van God. De tweede tros - geduld, vriendelijkheid en goedheid - heeft te maken met het soort Christenen dat we in onze relaties naar buiten zijn. Als we driftig, onvriendelijk en grof zijn, ontbreekt bij ons de tweede tros van de vrucht van de Geest. Maar wanneer de Geest ons beheerst, dan richt zijn werk zich op onze omvorming, zodat de knoppen van geduld, vriendelijkheid en goedheid gaan zwellen en dan openbarsten.

De vrucht van de Geest: geduld

Het woord *geduld*, in de vertaling van het Bijbelgenootschap *lankmoedigheid* komt van een Grieks woord, dat iemands standvastigheid onder provocatie aanduidt. Het woord bevat de gedachte aan het geduldig verdragen van slecht behandeld te worden, zonder wrok te koesteren of te denken aan vergelding en wraak.

Daarom blijkt dit part van de vrucht van de Geest uit onze verhouding met onze naasten. Daar wordt geduld gepersonifieerd, het geduld van de liefde. Wanneer we ten opzichte van onze naasten geprikkeld, wrokkig, wraakzuchtig en kwaadaardig zijn, zijn we kort-moedig en niet lankmoedig. En wanneer die toestand heerst, worden we niet door de Heilige Geest beheerst.

Geduld is de transcendente uitstraling van een liefdevol en teder hart dat in zijn omgang met anderen hen vriendelijk en hartelijk bejegt. Geduld beoordeelt de fouten van anderen met goedheid, mededogen en begrip en zonder onrechtvaardige kritiek. Geduld omvat ook volharding: het vermogen om bij het doen van het werk van de Heer onder vermoeidheid, druk en vervolging overeind te blijven.

Geduld is een onderdeel van het echte aan Christus gelijk zijn, iets wat we zo vaak in anderen bewonderen, zonder er *zelf* naar te streven. Paulus leert ons, dat we 'met alle kracht naar de macht zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld bekrachtigd' kunnen worden (Col. 1 : 11). Geduld in ons leven ontspringt aan Gods kracht en berust op onze bereidheid om die aan te leren. Wanneer we zelfzuchtig zijn of wanneer woede of kwaadwilligheid opkomen of wanneer ongeduld of frustratie de overhand krijgen, moeten we inzien dat wij en niet God de oorzaak van onze problemen zijn. We moeten onmiddellijk 'nee' ertegen zeggen en die houding afleggen en afwijzen. Ze komt vanuit onze oude zondige natuur.

Geduld en beproeving

Geduld is in de Bijbel nauw verbonden met beproevingen en dat is logisch. Misschien zijn we in het gewone leven geduldig, maar hoe reageren we wanneer beproevingen komen? Juist dan hebben we geduld als vrucht van de Geest bijzonder nodig. Dat is één van de redenen waarom de Bijbel zegt dat beproevingen goed voor ons kunnen zijn, omdat we daarin versterkt kunnen worden en de Geest daarin het geduld kan ontwikkelen. 'Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt, want gij weet dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt' (Jac. 1 : 2, 3).

Wanneer dat waar is, zouden we beproevingen, wanneer ze komen, moeten verwelkomen, want ze dwingen ons om steeds meer terug te vallen op de bron van elke kracht die steeds meer geduld, de vrucht van de Geest, voortbrengt. Het regelmatig beoefenen van geduld, van lankmoedigheid, in de kleine dagelijkse frustraties en irritaties bereidt ons voor op een standhouden wanneer de grote veldslagen komen.

De innerlijke erosie van het hart maakt ons kwetsbaar voor de sluwe en vaak vermomde aanvallen van satan. Maar het hart dat geleerd heeft om zich *direct* in gebed tot de Heilige Geest te richten bij het eerste teken van verzoeking, heeft geen reden om zo'n erosie te vrezen. Na korte tijd zal gebed zo vanzelfsprekend en spontaan worden, dat we al bijna voordat we ons van de nood bewust zijn het gebed hebben uitgesproken. De Bijbel zegt, dat we 'geduldig in de verdrukking, volhardend in het gebed' moeten zijn (Rom. 12 : 12). Voor mij is de beste tijd voor gebed het moment dat een gespannen situatie of een ongeestelijke houding me overvalt. God de Heilige Geest is er altijd en Hij staat klaar om me te helpen in de geestelijke strijd de overwinning te behalen, of die strijd nu klein of groot is. Maar wil gebed een spontane of onbewuste reactie zijn op mijn probleem, dan moet ik elke dag met mijn wil en met vol bewustzijn het bidden praktiseren, tot het een integraal deel van mijn wezen wordt.

Een goede vriend en vertrouwd zielzorger zei me eens, dat soms de grootste beproeving ons overkomt, wanneer we God de vraag 'waarom?' stellen. Zoals Charles Hembree het zegt: 'Wanneer we direct geconfronteerd worden met tegenslagen, is het moeilijk om een zin te zien in de dingen die ons overvallen en we willen een vraagteken plaatsen achter de heerlijkheid van een trouwe God. Toch kunnen die ogenblikken de belangrijkste van ons leven zijn.' Een van Gods grote dienstknechten, Paul Little, kwam in 1975 bij een auto-ongeluk om het leven. Direct vroeg ik God: 'Waarom?' Paul was een van Gods beste strategen en bijbelleeraars. Hij was professor in de theologie, een leider van een Christen-Studentenbeweging en daarvoor lid van ons team. Vast en zeker heeft zijn vrouw Marie in haar nood die vraag ook gesteld. En toch, toen ze een paar maanden later onze teamretraite bezocht toonde ze een geweldige geestkracht toen ze de vrouwen van onze teamleden over haar overwinning vertelde. In plaats van dat wij haar troostten, troostte ze ons.

We lijden misschien onder nederlagen of tuchtiging, toch zei de psalmdichter: 'Des avonds verzacht het ge-

ween. tegen de morgen is er gejuich' (Ps. 30 : 6). Elke Geest-ervulde Christen zal lankmoedigheid en geduld tonen, wanneer hij trouw 'de gemeenschap aan Christus' lijden' (Fil. 3 : 10) heeft vastgehouden. God laat toe dat we kastijding, tuchtiging, tegenslagen en vervolging ondervinden, opdat de vrucht in ons lever. zichtbaar wordt. Was Jozef niet door zijn broeders die hem haatten als slaaf verkocht en was hij niet vals beschuldigd door Potifars vrouw, zodat hij in de gevangenis terecht kwam, dan zou hij niet de vrucht van geduld en lankmoedigheid hebben ontwikkeld, die hem daarna zou kenmerken. Zelfs nadat hij Farao's schenker had verteld, dat hij aan het hof van de koning zou dienen en hem had gevraagd om Farao te vertellen van zijn onrechtvaardige gevangenisstraf, moest hij nog twee jaar wachten totdat hij uit de gevangenis ontslagen werd.

Wanneer we op de Heer wachten, lijkt het soms lang te duren voordat Hij ons te hulp komt, maar Hij komt nooit te laat. Paulus schreef : 'Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid' (2 Cor. 4 : 17). Jezus zei tegen zijn discipelen: 'Door uw volharding zult gij uw leven verkrijgen' (Lc. 21 : 19). Deze lankmoedigheid, dit geduld gebruikt de Heilige Geest om anderen te zegenen.

Maar we moeten ons voor één ding in acht nemen, wanneer we het over lankmoedigheid hebben. Soms nemen we deze als excuus om een bepaalde actie, die vereist is, niet te ondernemen. Soms scheppen we behagen in eer. soort neurotische zelfkastijding, omdat we de waarheid niet onder ogen willen zien en dat noemen we dan ten onrechte lankmoedigheid. Maar Jezus 'dreef allen uit die in de tempel kochten en verkochten en de tafels der wisselaars keerde Hij om en de stoelen van hen die duiven verkochten' (Mt. 21 : 12). Daarna oefende hij harde kritiek uit op de schriftgeleerden en de Farizeeën (Mt. 21 : 13 vv.).

Juist de met de Geest vervulde Christen weet, wanneer 'gerechtvaardigde verontwaardiging' te tonen en wanneer geduld te hebben en hij weet wanneer lankmoedigheid een excuus wordt voor passiviteit of een kruk om daarmee een karaktergebrek te verbergen.

De vrucht van de Geest: vriendelijkheid

Vriendelijkheid is het tweede part van de vrucht die naar buiten groeit. Dit begrip komt van een Grieks woord dat slaat op de vriendelijkheid die de hele natuur doordringt en doorstraalt. Vriendelijkheid wast alles wat hard en streng is weg. Vriendelijkheid is duurzame liefde.

Jezus was een vriendelijk mens. Toen Hij in de wereld kwam waren er weinig charitatieve instellingen. Er waren maar een paar ziekenhuizen en inrichtingen voor geesteszieken, maar een paar opvangcentra voor armen, wezen en verlatenen. Vergeleken met nu was het een wrede wereld. Christus bracht daarin verandering. Waar het echte Christendom doordrong, hebben zijn volgelingen daden van vriendelijkheid verricht.

Het woord voor vriendelijkheid komt maar een paar keer in de Bijbel voor. Het wordt in verband gebracht met de drie personen van de Drieëenheid. In Ps. 18 : 36 wordt het vertaald met Gods goedheid, in 2 Cor. 10 : 1 wordt gesproken over de vriendelijkheid van Christus en in Gal. 5 : 22 gaat het over de vriendelijkheid van de Heilige Geest.

Charles Allen wijst erop: 'Men kan uit verachting voor de zonde hard en onvriendelijk worden tegenover de zondaar . . . Sommige mensen lijken zo'n passie te hebben voor rechtvaardigheid, dat ze geen plaats hebben overgehouden voor mededogen voor hen die tekortgeschoten zijn.'z Wat is het makkelijk om ongeduldig of hardvochtig te zijn, ten opzichte van hen die misschien in het leven mislukt zijn. Toen in Amerika de hippiebeweging begon, reageerden veel mensen daarop met een kritische, liefdeloze houding tegenover de hippies zelf. De Bijbel leert het ons anders. Jezus zou met liefdevolle vriendelijkheid erop hebben gereageerd. De enige mensen die Hij hard aanpakte waren de huichelachtige religieuze leiders, maar ten opzichte van alle andere mensen spreidde hij een wonderbare vriendelijkheid ten toon. Veel zondaren die op het punt stonden om zich te bekeren zijn ontmoedigd door een farizeïstische en kil-verstijfde Christenheid, die vasthoudt aan een wettische godsdienstige code maar dan zonder de kwaliteit van mededogen. Maar Jezus ging teer en vriendelijk met iedereen om. Zelfs kleine kinderen voelden zijn vriendelijkheid aan en stroomden graag en zonder angst naar Hem toe.

Paulus schrijft zijn vriend Timotheüs: 'Een dienstknecht des Heren moet niet twisten maar vriendelijk zijn jegens allen' (2 Tim. 2 : 24). Jacobus zei: 'De wijsheid van boven is vooreerst rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezeglijk, vol ontferming en goede vruchten' (Jac. 3 : 17). Sommigen beweren dat vriendelijkheid een teken van zwakte is, maar ze hebben het bij het verkeerde eind! Abraham Lincoln stond bekend om zijn vriendelijkheid en nederigheid, maar men kan van hem nooit zeggen dat hij zwak was. Integendeel: het was de combinatie van zijn grote karakterkracht en zijn vriendelijke en medelijdende geest die hem tot de grote persoonlijkheid maakten die hij was.

In 'Fruits of the Spirit' zegt Hembree: 'In onze eeuw van geleide projectielen en misleide mensen is er twijfeld behoefte aan, dat we leren hoe vriendelijkheid uit te stralen. Het lijkt vreemd, dat we in een tijd waarin we de maan kunnen bereiken, signalen tegen verre planeten kunnen terugkaatsen en beelden kunnen ontvangen van wentelende satellieten grote problemen hebben met het mededelen van tederheid aan onze omgeving."

De vanzelfsprekende plaats waarheen we ons om leiding en onderricht kunnen wenden bij deze dingen van de Geest is de predikant op de preekstoel, en onze generatie heeft een geweldig gebrek aan grote predikers. Maar hoe welsprekend, hoe goed voorbereid en hoe begaafd predikers ook mogen zijn, als ze geen vriendelijkheid kennen zullen ze niet in staat zijn om veel mensen tot Jezus Christus te brengen. Het vriendelijk hart is het verbroken hart, het hart dat weent over de zonden van de slechten en juicht over de offers van de goeden.

De vrucht van de Geest: goedheid

Het derde element in dit trio is *goedheid*. Dit woord komt van een Grieks begrip dat betrekking heeft op die kwaliteit die gevonden wordt in diegene, die geregeerd wordt door en zich richt op wat goed is, op wat de hoogste morele en ethische waarden vertegenwoordigt. Paulus schrijft: 'Want de vrucht des lichts bestaat in louter goedheid en gerechtigheid en waarheid' (Ef. 5 : 9). Ook zegt hij: 'Hiertoe bidden wij ook te allen tijde voor u, dat onze God u de roeping waardig achte en met kracht alle welgevallen in het goede en het werk des geloofs volmake, opdat de naam van onze Here Jezus in u verheerlijkt worde' (2 Thess. 1 : 11, 12). En in zijn schrijven aan de gemeente in Rome zegt hij: 'Ik heb echter, mijn broeders, zelf al de overtuiging van u, dat gij zelf reeds vol van goedheid zijt, vervuld met al de kennis, in staat ook elkaar terecht te wijzen' (Rom. 15 : 14). Zoals ik in een eerder hoofdstuk heb verteld, op het terrein om ons huis hebben we een aantal waterbronnen. Een bron levert een oneindige stroom zuiver water en daar krijgen we het water voor ons huis vandaan. De man die het water onderzocht zei ervan: 'Dit is het zuiverste water dat ik ooit gevonden heb.' Een goed hart giet als een goede bron voortdurend goedheid uit.

Het woord 'goed' betekent in de taal van de Schrift eigenlijk 'als God zijn', want Hij alleen is Degene die volmaakt goed is. Men kan hoge ethische maatstaven hebben, maar het is nog heel iets anders wanneer de Heilige Geest goedheid produceert, die haar wortels in God heeft. Het gaat hier om meer dan om 'goed doen'. Goedheid gaat veel dieper. Goedheid is liefde in actie. Niet alleen de gedachte van toegerekende gerechtigheid is ermee verbonden, maar van gerechtigheid die door de Heilige Geest in het dagelijks leven gemanifesteerd wordt. Het is een goed doen vanuit een goed hart, om God te behagen zonder medailles en beloningen te verwachten. Christus wil dat dit soort goedheid de levenswijze van iedere Christen is. De mens kan geen vervangingsmiddel vinden voor goedheid en geen geestelijke make-up kan haar imiteren.

Thoreau schreef: 'Wanneer iemand geen gelijke tred kan houden met zijn metgezellen, komt dat misschien omdat hij luistert naar een andere trommelslager. Laat hem maar marcheren op de muziek die hij hoort, hoe zachtjes of vanuit de verte die ook klinkt.' Als Christenen hebben we geen andere keus dan te marcheren op de maat van de Heilige Geest, en dan de voetsporen van de goedheid die God behaagt te volgen.

We kunnen goede daden verrichten en door de principes van goedheid te betrachten kunnen we aan de mensen rondom ons getuigenis afleggen dat we iets 'anders' in ons leven bezitten - misschien iets dat ze zelf zouden willen hebben. Maar de Bijbel zegt: 'Uw liefde is als een morgenwolk en als een dauw die in de vroege vergaat' (Hos. 6 : 4). Echte goedheid is een vrucht van de Geest en onze pogingen om deze alleen uit eigen kracht te bereiken kunnen nooit slagen.

Laten we erop letten, dat de goedheid die de wereld in ons ontdekt de echte vrucht van de Geest is, en niet een bedrieglijke imitatie, opdat we niet zonder het te weten iemand op een dwaalspoor leiden.

Laten we ons er constant van bewust zijn, dat satan elke menselijke poging in zijn hand kan nemen om deze zo om te buigen dat zijn eigen doeleinden ermee gediend worden. Maar hij kan de geest, die bedekt is door het bloed van Christus en diep geworteld is in de Heilige Geest, niet aanraken. Alleen de Geest kan de goedheid voortbrengen die bij elke test overeind blijft.

Goedheid staat nooit alleen, wat de uiterlijke facetten van de vrucht van de Geest betreft, maar ze wordt altijd vergezeld van geduld en vriendelijkheid. Die drie gaan samen en alle drie traden ze heerlijk aan de dag in het leven van Hem, die het volmaakte prototype is van wat u en ik horen te zijn. Door de kracht van de Heilige Geest gaan deze karaktertrekken deel van ons leven uitmaken, zodat we anderen aan Hem doen denken.

17. De vrucht van de Geest: trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing

Echt Christelijk leven betekent, dat we andere prioriteiten gaan stellen: eerst God, dan anderen en dan pas ik-zelf. Daarom is het juist, dat we bij het bespreken van de derde tros van de vrucht van de Geest nu onze aandacht richten op de innerlijke mens. De Geest werkt in ons opdat Hij door ons heen zou kunnen werken. 'Zijn' is veel belangrijker dan 'doen'. Maar wanneer we zijn wat we van binnen zouden moeten zijn, zullen we vrucht voortbrengen, meer vrucht, veel vrucht. Dat is het uiteindelijke doel, dat de apostel Paulus voor ogen stond toen hij schreef: 'God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt' (Fil. 2 : 13). Hij zegt ook: 'Hij die in u een goed werk is begonnen zal dit ten einde toe voortzetten tot de dag van Christus' (Fil. 1 : 6).

De derde tros van de geestelijke vrucht heeft met de innerlijke mens te maken. Ze omvat trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing.

De vrucht van de Geest: trouw

Het gaat bij deze vrucht om de trouw, de betrouwbaarheid, die door de Heilige Geest wordt voortgebracht in mensen die hun leven aan Christus hebben uitgeleverd. Hetzelfde woord wordt in Tit. 2 : 10 gebruikt, waar de NBG-Vertaling spreekt over 'goede trouw'. Deze karaktertrek staat in de Schrift in hoog aanzien. Betrouwbaarheid in kleine dingen is een van de beste karaktertrekken. Jezus wees daarop in de gelijkenis van de talenten: 'Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen' (Mt. 25 : 21). Moraal is niet een zaak van grootte maar van kwaliteit. Goed is goed en fout is fout, in kleine zowel als in grote dingen. Petrus stelt hen die trouw met God wandelen tegenover hen die zich door de wereld laten besmetten. Hij schrijft: 'Het zou immers voor hen beter zijn geweest, geen kennis verkregen te hebben van de weg der gerechtigheid, dan met die kennis zich af te keren van het heilig gebod, dat hun overgeleverd is. Hun is overkomen wat een waar spreekwoord zegt: een hond, die teruggekeerd is naar zijn uitbraaksel of: een gewassen zeug naar de modderpoel' (2 Pt. 2 : 21, 22).

De derde brief van Johannes omvat slechts veertien verzen. Diotrefes en Demetrius zijn de hoofdpersonen. Demetrius was de trouwe discipel. Hij wordt beschreven als iemand van wie 'een goed getuigenis door allen en door de waarheid zelf' gegeven wordt (vs. 12). Hij wordt geprezen omdat hij in woord en waarheid, in praktijk en leer de Heer trouw volgde.

Een bekende uitdrukking in de industrie is het begrip 'levertijd': de tijd die ligt tussen het ontvangen van een order en de verzending van die order. Eens zullen veel Christenen betreuren dat ze zoveel tijd hebben laten verstrijken tussen het ogenblik, dat God het eerst hun zijn plan liet zien en het moment dat ze in actie kwamen. De oude Israëlieten hadden hun route tussen Egypte en Kanaän in enkele maanden kunnen afleggen. In plaats daarvan nam de reis veertig jaar in beslag en een hele generatie stierf vanwege haar ontrouw.

Gebrek aan trouw is in feite een teken van geestelijke onvolwassenheid. Het is een teken van emotionele onvolwassenheid wanneer we weigeren om verantwoordelijkheid op ons te nemen. Een jongere wil misschien wel alle voorrechten van de volwassenheid maar niet de verantwoordelijkheid ervan. Dat is ook op geestelijk terrein zo. God heeft ons als mondige Christenen bepaalde verantwoordelijkheden gegeven. Wanneer we ongehoorzaam zijn en weigeren om verantwoordelijkheden op ons te nemen, zijn we ontrouw. Aan de andere kant: wanneer we getrouw zijn betekent dat, dat we de verantwoordelijkheden die GóD ons op de schouders heeft gelegd aanvaard hebben. Dat is een teken van geestelijke volwassenheid en het is een van de belangrijkste vruchten die de Geest ons leven schenkt.

Ongetwijfeld groeien de meesten van ons veel langzamer dan zou moeten, omdat we weigeren om de Geest alle terreinen van ons leven te laten beheersen. Onze trouwe gehoorzaamheid om God de Heilige Geest elke nare gewoonte of beginnende infectie te laten verwijderen, zou prompt moeten zijn. We kunnen ongeduldig worden wanneer we ontdekken dat het zo lang duurt om te worden als Hij, maar we zouden geduldig en trouw moeten zijn want het wachten om te worden als Hij is de moeite waard. Maar zelfs als we volledig volwassen Christenen konden worden, ben ik er toch niet zeker van dat we ons daar bewust van zouden zijn. Wie van ons kan beweren, dat hij in dit leven geheel volkomen is? Wel weten we dat we, wanneer we met Hem in de eeuwigheid zullen zijn, met Hem verheerlijkt zullen worden. En de Heilige Geest zal, steeds wanneer we bereid zijn om trouw 'ja' te zeggen op Gods wil, een begin maken met het uitvoeren van het diepere werk van Gods plan in ons leven!

De Schriften staan boordevol geschiedenissen van mensen als Abraham (Hebr. 11 : 8-10), die in hun wandelen voor Gods aangezicht trouw waren. Het hele 11^e hoofdstuk van Hebr. 11, dat de mannen en vrouwen die trouw waren bij name noemt, zou men daarvoor moeten bestuderen. Het is gevaarlijk om God te verzoeken, zoals ontrouwe mensen ten tijde van Amos deden. God zei tegen hen: 'Zie de dagen komen . . . dat Ik een honger in het land zal zenden - geen honger naar brood en geen dorst naar water, maar om de woorden des Heren te horen' (Om. 8 : 11). We moeten veeleer het advies van Jacobus ter harte nemen 'Zalig is de man, die in verzoeking volhardt, want wanneer hij de proef heeft doorstaan zal hij de kroon des levens ontvangen die Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben' (Jac. 1 : 12). Later zegt Jacobus: 'Wie zich verdiept in de volmaakte wet, die der vrijheid, en daarbij blijft, niet als een vergeetachtige hoorder maar als een werke-

lijke vader, die zal zalig zijn in zijn doen' (1 : 25).

Telkens weer worden we opgeroepen om trouw te zijn. Zoals we al zagen, lezen we in de Bijbel over een aantal oordelen aan het eind van dit tijdperk. Een van deze wordt 'de rechterstoel van Christus' genoemd. Eens zullen alle Christenen voor Jezus Christus staan om rekenschap af te leggen van hun daden sinds hun bekering. We zullen beoordeeld worden, niet naar hoe succesvol we in de ogen van de wereld waren, maar naar hoe trouw we waren op de plek waarop God ons geplaatst had. De apostel Paulus wijst daarop in 1 Cor. 3 : 9-16: trouw zal de grondslag zijn waarop God oordeelt.

Soms is de grootste test voor onze trouw, hoeveel tijd we gebruiken om de Schrift te lezen, te bidden en te leven overeenkomstig de beginselen van gerechtigheid wanneer we met welvaart gezegend zijn. Een vroom Christen stelde me onlangs voor een verrassing toen hij zei : 'Het is moeilijk om in het huidige Amerika een trouw Christen te zijn.' Het is zo makkelijk om God te vergeten en te verlaten midden in de welvaart en het materialisme. Daarom zei Jezus ons dat het voor rijke mensen moeilijk is om het Rijk Gods binnen te gaan. Rijke mensen kunnen gered worden, maar de Bijbel spreekt over 'het bedrog van de rijkdom' (Mt. 13 22). De lasten en zorgen van deze wereld bedreigen vaak onze trouwe wandel met de Heer. Te midden van materiële welvaart zouden we ons ervoor moeten hoeden om niet in dezelfde kuil te vallen als de Laodiceërs, die Gods toorn en onbehagen opriepen omdat ze meenden dat ze niets nodig hadden vanwege hun materiële rijkdom (Opb. 3 17). 'Maar wie rijk willen zijn, vallen in verzoeking, in een strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en ondergang. Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht. Door daarnaar te haken zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord (1 Tim. 6 : 9, 10). Wanneer we een opschrift konden zetten op de grafsteen van de apostel Paulus, zou dit kunnen luiden: 'Trouw tot aan de dood'. Terwijl hij wachtte op zijn executie kon Paulus zonder enige aarzeling zeggen: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden. Voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid welke te dien dage de Heer, de rechtvaardige rechter, mij zal geven' (2 Tim. 4 : 7, 8). Welke gebreken hij ook had en hoe onvolmaakt hij ook was, hij wist dat hij tot het eind toe de Heer trouw was gebleven. In dit prachtige segment van de tros van de vrucht van de Geest, de trouw, ligt het geheim van de trouw in ons getuigenis, de trouw in onze toewijding en roeping en de trouw aan Christus' geboden. En de uiteindelijke beloning voor de trouw wordt aangegeven in Opb. 2 : 10: 'Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens.'

De vrucht van de Geest: zachtmoedigheid

Het woord zachtmoedigheid komt van een Grieks woord dat 'mild, mildheid in de omgang met anderen' aanduidt. Jezus zei: 'Zalig zijn de zachtmoedigen want zij zullen de aarde beërven' (Mt. 5 : 5). Nergens in de Schrift heeft dit woord de bijklank van geesteloos en vreesachtig. In bijbelse tijden betekende zachtmoedigheid veel meer dan in ons huidige Nederlands. Het had de bijbetekenis van getemd worden, als een wild paard dat beteugeld wordt. Totdat hij door de Heilige Geest getemd werd, was Petrus ruw en opvliegend van karakter. Daarna werd zijn hele energie tot Gods eer gebruikt. Mozes werd de zachtmoedigste van alle mensen genoemd, maar voordat hij op bijzondere wijze door God geroepen werd, was hij een ongebroken en opvliegend mens, die veertig jaar in de woestijn moest verblijven voordat hij volledig onder Gods heerschappij was gebracht. Een gecontroleerd vuur kan een huis verwarmen. Een beheerste rivier kan gebruikt worden om energie te leveren. Zachtmoedigheid is kracht, energie, geest en wildheid die onder controle zijn gebracht. Zachtmoedigheid kan ook worden vergeleken met bescheidenheid, in die zin dat ze het tegengestelde is van een pronkerige en voor zichzelf toegefelijke mentaliteit. Ze leidt veeleer tot gevoelige aandacht voor anderen en heeft een diep respect voor andermans rechten. Zachtmoedigheid is vol van een rustige kracht. Ze brengt mensen die zachtmoedigheid voor zwakheid houden in verwarring. Dat blijkt uit Jezus' reactie op zijn arrestatie. Bij zijn proces, zijn martelingen en zijn kruisiging doorstond hij van de kant van zijn bewakers en van de honende toeschouwers genadeloze emotionele en lichamelijke pijn. 'Hij werd mishandeld maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open. Als een lam dat ter slachtbank geleid wordt en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet open' (Jes. 53 : 7). Men heeft zachtmoedigheid gedefinieerd als 'liefde onder discipline'.

Charles Allen zegt: 'God verwacht nooit dat we minder zijn dan we in werkelijkheid zijn . . . Wie zichzelf naar beneden haalt, beledigt God die hem geschapen heeft. Zachtmoedigheid komt op een andere manier . . . Hoogmoed ontstaat doordat we alleen maar naar onszelf kijken. Zachtmoedigheid doordat we naar God kijken.'

Elke groei van een Christen, ook in zachtmoedigheid, vindt plaats in de drukkende atmosfeer van vijandschap. Dit soort geestelijke evenwichtigheid en innerlijke rustige kracht als groeiend werk van de Heilige Geest komt niet op een speelplaats maar op een geestelijk slagveld tot stand. In een andere definitie van zachtmoedigheid zegt David Hubbard, dat zachtmoedigheid is: ons steeds weer ter beschikking stellen van hen die op ons rekenen. We kunnen verantwoord met onze kracht omgaan zodat a-e deze niet kwetsend of arrogant gebruiken. DeWitt Talmadge zei over zachtmoedigheid: 'Zoals in het profetisch woord de hemelen door geweld veroverd worden, zo wordt de aarde door zachtmoedigheid veroverd en God als Eigenaar stelt

geen bewoners méér op prijs dan zij die zachtmoedig van hart en geest zijn.'

In zijn beoordeling van Andrew Murray zegt de Dr. V. R. Edman in zijn boek 'They found the Secret': 'Zo ziet inderdaad het blijvende leven er uit, dat zijn steun en kracht ontleent aan de Wijnstok. Doordat de Heilige Geest verfrissend en levengevend doordat leven heen stroomde, is er gebed dat zegeviert, prediking die krachtig is, liefde die besmettelijk is, vreugde die overstroomt en vrede die elk begrip te boven gaat. Het is de stille aanbidding, die weet, wie God is. Het is de gehoorzaamheid die in het licht van het Woord doet wat de Heiland gebiedt. Het is de vruchtbaarheid, die spontaan door het blijven aan de Wijnstok ontstaat.'

Een ander beeld, dat me heeft geholpen om zachtmoedigheid te begrijpen, is dat van de ijsberg. Ik heb er verschillende vanaf transatlantische schepen gezien. Hoe hoog een ijsberg boven de waterlijn mag uitsteken, het grootste deel ervan is onder water. Ijsbergen zijn, wanneer ze langs de scheepvaartroutes drijven, bijzonder afschrikwekkend en vernietigend.

Maar ijsbergen worden het meest bedreigd door iets dat weldadig is, door de zon. Zoals zachtmoedigheid een machtige kracht is, zo bewijst de zon zich krachtiger dan de machtigste ijsberg. Gods zachtmoedigheid laait de zonnestralen van de Heilige Geest in ons inwerken op ons ijzige hart en vormt het om tot instrument voor het goede en voor God. Geestelijk gezien is de zachtmoedige, met de Geest vervulde Christen een prisma, waar de stralen van het zonnespectrum invallen om zo in te werken op de ijsbergen van ons vlees.

Hoe passen u en ik zachtmoedigheid op onszelf toe? Jezus gaf ons zichzelf als voorbeeld toen Hij ons opriep om 'zachtmoedig en nederig van hart' (Mt. 11 : 29) te zijn.

Ten eerste: Wanneer we ons kwaad maken grijpen we niet defensief naar onze wapenen, zoals Petrus deed toen hij bij Jezus' arrestatie in de hof het oor van een soldaat afsloeg en daarvoor van zijn Heer een berisping kreeg (Mt. 26 : 51, 52). *Ten tweede:* We verlangen niet naar het bekleden van de eerste plaats, zoals Diotrefes deed (3 Joh. 9). We verlangen veeleer, dat Jezus Christus in alle dingen de ereplaats zal innemen (Col. 1 : 18).

Ten derde: We zoeken niet naar erkenning en waardering en evenmin om als autoriteit beschouwd te worden, zoals Jannes en Jambres deden (2 Tim. 3 : 8). Deze Egyptische tovenaars verwierpen het gezag dat de Heer via Mozes uitoefende en verzetten zich vlak voor de uittocht tegen hem. 'Koestert geen gedachten hoger dan u voegen, maar gedachten tot bedachtzaamheid . . . weest in broederliefde elkander genegen, in eerbetoen elkander ten voorbeeld' (Rom. 12 : 3, 10).

Wanneer Jezus Christus in ons leven op de troon zit, kan zachtmoedigheid een van onze deugden worden. Zachtmoedigheid kan het meest tastbare teken van grootheid zijn, dat ons leven vertoont. U en ik worden misschien nooit als autoriteiten gewaardeerd, we zullen wellicht nooit het applaus van de wereld krijgen, we zullen wel nooit de scepter van de macht zwaaien. Maar eens zullen de zachtmoedigen de aarde beërven (Mt. 5 : 5), want niemand kan ons ons rechtvaardig aandeel in Gods goddelijk en heerlijk legaat ontnemen.

De vrucht van de Geest: zelfbeheersing

Zelfbeheersing is het derde part van deze tros. Het is afkomstig van een Grieks woord dat 'sterk, heerschappij voerend, in staat zijn om eigen gedachten en daden te beheersen' betekent.

John Wesley's moeder schreef hem, toen hij nog student in Oxford was: 'Alles wat het gezag van het lichaam over de geest vergroot, is slecht.' Die definitie heeft me geholpen om 'zelfbeheersing' te begrijpen.

Onbeheerstheid heeft de val van koningen en machthebbers veroorzaakt. De geschiedenis bewijst dat. Iemand heeft gezegd: 'Er zijn mannen die legers kunnen aanvoeren maar niet zichzelf. Er zijn mensen die met hun vlammende woorden hele menigten in beweging kunnen brengen maar die zelf, wanneer ze geprovoceerd of verkeerd behandeld worden, niet kunnen zwijgen. Het hoogste kenteken van adeldom is zelfbeheersing. Ze is koninklijker dan een koninklijke kroon en een purperen kleed.'

Voorbeelden uit verleden en heden laten zien, hoe excessen van onbeheerste begeerte en een toegeven aan het vlees aan ons hart schade aanricht. De zonde van onmatigheid, het gebrek aan zelfbeheersing heeft twee oorzaken: ten eerste lichamelijke begeerten en ten tweede geestelijke gewoonten.

Wanneer we denken aan matigheid, denken we gewoonlijk aan alcohol. Dat is niet vreemd want jarenlang hebben leiders in de beweging voor geheelonthouding zich enorm ingespannen om dit vergif, dat zoveel mensen in de wereld beïnvloedt, uit te bannen. Maar soms sanctioneren we stilletjes de gulzigheid, die door de Bijbel even duidelijk als de dronkenschap veroordeeld wordt. Ook hebben we de neiging om onvriendelijkheid, roddel, hoogmoed en jaloezie over het hoofd te zien. Ook op al deze terreinen kunnen we onmatig zijn. De Schrift zegt: 'Want zij die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees en zij die naar de Geest zijn hebben de gezindheid van de Geest' (Rom. 8 : 5). Matigheid, zelfbeheersing als een vrucht van de Geest, is het beoefenen van het normale christelijke leven.

Beheersing van ons voedselgebruik betekent matiging. Beheersing op het punt van alcohol betekent nuchterheid. Beheersing op het terrein van de seksualiteit betekent onthouding voor ongehuwden. Zelfs voor diegenen van ons die getrouwd zijn kunnen er perioden van onthouding zijn, wanneer we wederzijds overeenkomen om ons van wettige seksuele activiteit te onthouden om ons vollediger te wijden aan de studie van Gods Woord, aan gebed en aan goede werken (zie 1 Cor. 7 : 5).

Matigheid wat onze stemming betreft is zelfbeheersing. Onlangs was ik samen met iemand die zijn auto parkeerde op een verboden zone van het vliegveld. Een wachter vroeg hem vriendelijk om zijn auto elders te parkeren. Woedend antwoordde mijn metgezel: 'houd je kop wanneer je niet kan bewijzen dat je van de politie bent.' Deze Christen was zo nerveus en gespannen door de vele verantwoordelijkheden die hij op zijn schouders had, dat hij de beheersing over zijn stemmingen bijna helemaal verloren had. Hij was onmatig. Het was net zo'n zonde als wanneer hij dronken was geworden.

Salomo schreef: 'Een lankmoedig mens overtreft een held; wie zijn geest beheerst, hem die een stad inneemt (Spr. 16 32). Men kan dat parafraseren met: 'het is beter om zichzelf te beheersen dan om een leger aan te voeren.' De schrijver van Spreuken zei: 'Een stad met omvergehaalde muren, zo is iemand die zijn geest niet in bedwang heeft' (Spr. 25 : 28). Paulus leerde anderen het belang van zelfbeheersing. Elke atleet die een wedloop wil winnen moet zich zo trainen dat hij zijn lichaam volledig beheerst, schreef hij aan zijn lezers. Hij legde er de nadruk op, dat het doel niet een vergankelijke maar een onvergankelijke kroon zou zijn: 'Al wie aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles, zij om een vergankelijke erekrans te verkrijgen, wij om een onvergankelijke . . . ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden' (1 Cor. 9 : 25, 27).

In Petrus' lijst van christelijke eigenschappen zegt hij: 'Schraagt . . . door de kennis de zelfbeheersing, door de zelfbeheersing de volharding' (2 Pt. 1 : 5, 6). Deze drie gaan samen. En het is heel duidelijk dat, wanneer we door onze hartstochten ons laten overheersen, het eindresultaat veel onplezieriger is dan we ons gedurende het najagen van onze pleziertjes kunnen voorstellen.

Wie kan zeggen, waar matigheid ophoudt en onmatigheid begint? Sommige Christenen hebben een geweten van elastiek wanneer het hun eigen zwakke kanten betreft maar een geweten van ijzer wanneer het die van anderen betreft. Misschien valt het daarom sommige Christenen zo makkelijk om iemand die af en toe een slokje wijn drinkt te veroordelen, zonder ooit zichzelf stevig onder handen te nemen vanwege hun zonde van regelmatig te veel te eten. Dwangmatig te veel eten is een van de meest aanvaarde en gepraktiseerde zonden van tegenwoordige Westerse Christenen. Het is makkelijk om een overspelige te veroordelen, maar hoe kan iemand dat doen wanneer hij aan een andere vorm van onmatigheid schuldig staat? Zou niet ieder van ons in zijn hele leven schone handen en een zuiver hart moeten hebben? Is de ene vorm van slavernij in principe erger dan een andere? Zitten we niet even stevig vastgesnoerd, of nu de ketenen van touw of van staal zijn gemaakt?

De begeerte die de een beheerst kan verschillen van de begeerte die de ander beheerst. Maar als de een toegeeft aan een begeerte naar bezit, is hij dan zo anders dan anderen die begeren naar sex, gokken, goud, voedsel, alcohol of drugs?

Nooit is de behoefte aan matigheid in elk aspect van het leven dringender geweest dan nu. In een tijd waarin geweld, zelfzucht, apathie en ongedisciplineerd leven deze planeet dreigen te vernietigen, is het een gebiedende eis dat Christenen een voorbeeld stellen. De wereld heeft dit voorbeeld nodig, iets vast, waaraan ze zich kan vasthouden, een anker in een kokende zee.

Eeuwenlang hebben Christenen Christus als anker geproclameerd. Wanneer wij, in wie de Heilige Geest leeft en werkt, struikelen en tekortschieten, welke hoop is er dan voor de rest van de wereld?

Ruimte voor de groei van de vrucht

We hebben nu deze negen prachtige facetten die samen de vrucht van de Geest vormen bekeken: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Ik bid, dat ze uw en mijn leven zullen kenmerken.

De Heilige Geest is al in het hart van ieder Christen en Hij is van plan om de vrucht van de Geest in ons voort te brengen. Maar er moet een verplaatsing plaatsvinden. Een boot zinkt niet omdat ze in het water is maar omdat het water in de boot komt. We schieten niet tekort in het dragen van de vrucht van de Geest omdat we in een zee van verderf leven maar omdat de zee van verderf in ons is. De ergste vijand van inwendige verbranding van de motor is de dodelijke koolstof die zich verzamelt in de verbrandingskamer. Daardoor wordt de kracht verminderd en verliest de motor aan efficiëntie. Olie zal de prestatie van de motor verbeteren maar niet de koolstof verwijderen om de motor efficiënter te laten lopen. De monteur moet eraan te pas komen om de koolstof te verwijderen, zodat de olie haar werk kan doen en de motor kan lopen zoals hij bedoeld is. Zo moeten ook wij de werken van het vlees uit ons binnenste verwijderen, zodat dodelijke koolstof en roet de effectiviteit van onze geestelijke prestaties niet beschadigen. Een oliemaatschappij adverteerde met 'Doe een tijger in uw tank'. Geestelijk gezien is dat alleen maar mogelijk als we ons leven openstellen voor de Heilige Geest. We moeten ons laten doorzoeken door het zoeklicht van Gods Woord om zo de nog aanwezige zonden en onvruchtbare plekken te ontdekken, die onze persoonlijke groei en vruchtbaarheid hinderen.

Er is het verhaal van de man, die in zijn krant de overlijdensberichten bekeek. Tot zijn verbazing zag hij zijn eigen naam, met de vermelding dat hij zojuist gestorven was. Eerst lachte hij erom. Maar al gauw begon de telefoon te rinkelen. Verbaasde vrienden en bekenden belden om inlichtingen en om hun medeleven te betui-

gen. Tenslotte belde hij geïrriteerd de redactie op en deelde boos mee, dat ook al stond hij bij de overlijdensberichten, hij volop levend was. De redacteur zat er mee in zijn maag en probeerde zich te verdedigen. Toen zei hij in een flits van inspiratie: 'Maak u niet bezorgd, mijnheer, ik zal het recht zetten. Morgen zal ik uw naam plaatsen in de geboortenrubriek.'

Dat lijkt misschien op een leuk voorval, maar het is in feite een geestelijke gelijkenis. Pas wanneer we ons oude ik hebben laten kruisigen met Christus kan ons nieuwe ik geboren worden en de prachtige vrucht van het leven van Jezus Christus voortbrengen.

En alleen de Heilige Geest kan het naar buiten treden van de in ons wonende Christus mogelijk maken. Het menstype dat God wil, kan nooit door menselijke inspanning worden voortgebracht. De Geest brengt zijn vrucht voort in mensen die steeds meer op Christus gaan lijken. Deze is het prototype van wat wij eens zullen zijn.

18. De nood van dit moment

In de vijftiger jaren van de vorige eeuw nam de belangstelling voor godsdienst in Amerika duidelijk af. De ontdekking van goud in Californië en een aantal andere ontwikkelingen hadden hoofd en hart van mensen gericht op materiële dingen. Het politieke gerumoer over de slavernij en de dreigende desintegratie van het land hielden eveneens de openbare mening bezig. Een ernstige financiële paniek aan het eind van die vijftiger jaren versterkte nog de concentratie op materiële zaken.

Een rustige zakenman, Jeremia Lanphier, besloot in september 1857 om zijn collega's uit de nodigen voor een wekelijkse gebedssamenkomst tijdens lunchtijd en samen te zoeken naar het vernieuwende werk van de Heilige Geest. Hij verzond honderden uitnodigingen, maar de eerste keer kwamen er maar een stuk of zes mensen opdagen, achter in een kerk in Fulton Street. Twee weken later waren dat er veertig en binnen een half jaar kwamen alleen in New York zo'n tienduizend mensen dagelijks bijeen voor gebed. Een opwekking verspreidde zich bliksemsnel door het land en binnen twee jaar hadden naar schatting twee miljoen mensen hun geloof in Christus beleden. Zowel in levens van mensen als in de maatschappij had deze opwekking diepe uitwerkingen. Tragisch genoeg kwam deze opwekking te laat om de burgeroorlog, die heel Amerika bedreigde, te voorkomen. Maar onschatbaar veel goeds vloeide uit deze opwekking voort, veel bewegingen voor evangelisatie en sociale vooruitgang inclusief.

De behoefte aan een geestelijk ontwaken

Vandaag heeft de wereld opnieuw wanhopig behoefte aan een geestelijk ontwaken. Alleen daardoor kan het menselijk geslacht overleven.

Te midden van de geweldige problemen, waarvoor onze wereld zich gesteld ziet, zijn de Christenen merkwaardig zwijgzaam en krachteloos, bijna overweldigd door de stormvloed van de secularisatie. En toch hebben Christenen de roeping om 'het zout der aarde' (Mt. 5 : 13) te zijn en een wereld in verval voor verder verderf te bewaren. Christenen moeten 'het licht der wereld' (Mt. 5 : 14) zijn, licht brengen in de door de zonde veroorzaakte duisternis en leiding geven aan een wereld die de weg kwijt is. We worden opgeroepen om 'onbesproken kinderen Gods' te zijn 'te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld' (Fil. 2 : 15).

Waarom zijn we niet wat we zouden moeten zijn: zout en licht? Waarom doen we niet veel meer om het Rijk Gods te brengen in het hart en het leven van de mensheid? Ongetwijfeld zijn er veel voorbeelden van Christenen die door God zijn aangeraakt en op hun beurt anderen in aanraking met Christus brengen. Maar daarmee vergeleken zijn er veel meer Christenen die vreugdeloos en in nederlaag leven. Deze mensen hebben geen idee van overwinning op de zonde en van effectiviteit in getuigen. Op de mensen om hen heen maken ze weinig indruk wat hun dienst aan het Evangelie betreft.

Wanneer dan de wereld nergens méér behoefte aan heeft dan aan het bespeuren van de uitwerkingen van een geestelijk ontwaken, heeft de christelijke Kerk over de hele wereld nergens méér behoefte aan, dan aan het ervaren van de aanraking van de Heilige Geest, die echte opwekking en vernieuwing brengt in het leven van talloze Christenen. Vele eeuwen geleden gaf God aan de profeet Ezechiël een opmerkelijk visioen, waarin hij het volk Israël verstrooid onder de volken zag. Israëls beenderen worden beschreven als talrijk en uitgedroogd. Elke hoop op de toekomst scheen vervlogen te zijn. Volgens het woord van de profeet zou, wat de wereld betreft, Israël het beste begraven kunnen worden. Toch stelde God, tot Ezechiëls stomme verbazing, de vraag: 'Kunnen deze beenderen herleven?' (Ez. 37 : 3). De profeet antwoordde: 'Gij weet het'. Daarom kreeg de man Gods het bevel om Gods Woord te spreken en de beenderen verhieven zich, een grote schare mensen die met vlees bekleed werden. Maar ze leken vreemd krachteloos. Ze misten geest en adem. Toen gaf de Geest van God hun adem en ze werden tot een machtig leger. Opnieuw staan we voor een donkere tijd in de geschiedenis van Gods volk. Ondanks een paar bemoedigende tekenen lijken de krachten van het kwaad zich samen te trekken voor een kolossale aanval op Gods werk in de wereld. Satan heeft zijn kracht gelanceerd op een wijze, die in de geschiedenis van de christelijke Kerk wellicht haar weerga niet vindt. Wanneer er ooit een tijd is geweest die vernieuwing nodig heeft, dan is het deze tijd. Alleen God kan de plannen van satan vrijdelen en zijn legioenen vernietigen, omdat alleen God almachtig is. Alleen zijn Heilige Geest kan een echt geestelijk ontwaken brengen, die het getij van het kwaad kan keren. God kan op het donkerste moment nog steeds zijn volk nieuw leven schenken en door de Heilige Geest nieuwe energie en kracht inademen in het lichaam van Christus.

Onze wereld moet worden aangeraakt door Christenen die met de Geest vervuld, door de Geest geleid en toegerust zijn. Bent u zo'n soort Christen? Of hebt u in uw leven een nieuwe aanraking van de Geest nodig? Hebt u in uw leven een echte geestelijke vernieuwing nodig? Als dat zo is, weet dan dat God de Heilige Geest nu op dit moment u die vernieuwing wil schenken.

Nu is de tijd

Nu is het de tijd voor een geestelijk ontwaken. We mogen geen uitstel dulden. Dr. Samuel Johnson droeg een horloge waarin de woorden van Joh. 9 : 4 stonden gegraveerd: 'De nacht komt'. Wij Christenen zouden in

ons hart de ernstige waarheid moeten dragen, hoe kort onze kans om voor Christus te getuigen en voor Hem te leven duurt. Niemand van ons weet, hoeveel tijd we op deze aarde hebben. De dood kan ons leven afsnijden. Christus kan elk moment terugkeren.

Ik las eens over een zonnewijzer waarop de geheimzinnige woorden stonden: 'Het is later dan u denkt'. Voorbijgangers stonden vaak even stil om over de betekenis van die zin na te denken. Wij Christenen hebben een zonnewijzer: het Woord van God. Van Genesis tot Openbaring bevat het de waarschuwing 'Het is later dan u denkt.' In een brief aan de Christenen van zijn tijd zei Paulus: 'Thans is het voor u de ure om uit de slaap te ontwaken. Want het heil is ons nu meer nabij dan toen wij tot het geloof kwamen. De nacht is vergevorderd, de dag is nabij. Laten we dan de werken der duisternis afleggen en aandoen de wapenen des lichts' (Rom. 13 : 11, 12).

Billy Bray, een godvruchtig predikant uit een voege generatie, zat naast het bed van een stervende Christen, die tijdens zijn leven te verlegen was geweest om van Christus te getuigen. De stervende zei: 'Als ik de kracht ervoor had, zou ik God toejubelen.' Billy Bray antwoordde: 'Jammer dat u dat niet deed toen u de kracht ertoe had.' Ik vraag me af hoeveel van ons terug zullen kijken op een leven van verspilde kansen en dan zullen wenen omdat we God niet ons lieten gebruiken zoals Hij wilde. 'Er komt een nacht, waarin niemand werken kan' (Joh. 9 : 4).

Wanneer we ooit de Schriften willen bestuderen, wanneer we ooit tijd voor gebed willen uittrekken, wanneer we ooit mensen voor Christus willen winnen, wanneer we ooit ons geld willen investeren voor zijn Koninkrijk, dan moet dat nu gebeuren. 'Daar al deze dingen aldus vergaan, hoedanig behoort gij dan te zijn in heilige wandel en godsvrucht, vol verwachting u spoedende naar de komst van de dag Gods, ter wille waarvan de hemelen brandende zullen vergaan en de elementen in vuur zullen wegsmelten. Wij verwachten naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde waar gerechtigheid woont. Daarom geliefden, beijvert u in deze verwachting, onberispelijk en onbevlekt te blijken voor Hem in vrede' (2 Petr. 3 : 11-14).

De uitwerkingen van een ontwaken

Wat zou er gebeuren als er vandaag aan de dag in ons leven en onze kerk een reveil zou aanbreken? Naar mijn overtuiging zijn er op zijn minst een achttal kenmerken van een dergelijke uitstorting van de Heilige Geest.

1. *Er zal een nieuwe visie komen op Gods majesteit.* We moeten verstaan, dat God niet alleen teder en genadig en vol mededogen is, maar dat Hij ook de God van gerechtigheid, heiligheid en toorn is. Veel Christenen maken van God een karikatuur. Ze zien niet de hele God. We halen vlotjes Joh. 3 : 16 aan, maar vergeten het vers dat erop volgt: 'Wie niet gelooft is reeds veroordeeld' (vs. 18). Mededogen is op zichzelf genomen niet volledig, maar moet gepaard gaan met onbuigzame gerechtigheid en toorn tegen de zonde en verlangen naar heiligheid. Niet lichamelijk lijden maar zonde beroert God het meest. Al te vaak zijn we banger voor lichamelijke pijn dan voor morele verkeerdheid. Het Kruis is het bewijs van het feit dat heiligheid een principe is waarvoor God bereid is te sterven. God kan de schuldige niet vergeven voordat er verzoening heeft plaatsgevonden. Wat we nodig hebben en wat we aan de voet van het Kruis ontvangen is genade.

2. *Er zal een nieuwe visie komen op de zondigheid van de zonde.* Jesaja zag de Heer hoog en verheven op een troon. Zijn zomen vulden de tempel. Hij zag hoe serafs zich in eerbied neerbogen terwijl ze uitriepen: 'Heilig, heilig, heilig is de Heer der heerscharen, de ganse aarde is van zijn heerlijkheid vol' (Jes. 6 : 3). Op dat moment realiseerde Jesaja zich zijn eigen onwaardigheid en zijn totale afhankelijkheid van God. Toen Simon Petrus op het Meer van Galilea zich realiseerde, dat de Heer zelf bij hem in de boot was, zei hij: 'Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens' (Lc. 5 : 8). Toen hij zich bewust werd dat Jezus God zelf was, besefte hij zijn eigen zondigheid. In Gods tegenwoordigheid zei Job: 'Ik doe boete in stof en as' (Jb. 42: 6). Jacobus zegt ons, dat wanneer iemand verzocht wordt, zijn eigen hartstochten hem meesleuren en als lokaas dienen (Jac. 1 : 14, 15). En wat ook zijn hartstocht mag zijn, hij verwekt en wordt de vader van de zonde, en wanneer de zonde rijp geworden is brengt ze de dood voort. We moeten de zonde zien zoals ze in werkelijkheid is. We ontvangen de diepste visie op de zonde door te kijken naar het Kruis. Wanneer Jezus Christus voor de zonde sterven moest, dan moet de zonde in Gods oog inderdaad donker en verschrikkelijk zijn.

3. *Er zal een nieuw accent vallen op de noodzaak van bekering, geloof en wedergeboorte.* Jezus kwam bekering prediken en zeggen dat, tenzij iemand van boven af geboren wordt, hij het Koninkrijk Gods niet kan zien. Hij zei dat zondaren de duisternis liefhebben en niet naar het licht toe zullen komen uit angst dat hun daden openbaar en veroordeeld worden. Zij, wier hart veranderd is, zijn nieuwe scheppingen. Uit liefde voor de waarheid en voor God komen ze naar het licht. Is iemand in Jezus Christus, dan is hij een nieuwe schepping want het oude is voorbijgegaan en alles is nieuw geworden.

4. *Er zal vreugde zijn om het heil.* Een gebed in een Psalm richt zich op een doorbraak van nieuw leven: 'Opdat uw volk zich in U verheuge' (Ps. 85 : 7). De dichter verlangde naar een herstel van de vreugde om het heil. Jezus' uitdrukkelijke bedoeling voor zijn discipelen was, dat hun blijdschap vervuld werd (Joh. 15 : 11) . Toen Filippus naar Samaria ging en er een grote geestelijke opwekking op gang bracht, zegt de Schrift: 'Er kwam grote blijdschap in die stad' (Hand. 8 : 8). Jezus zegt ons ook, dat er vreugde in de hemel is, blijdschap

van God in tegenwoordigheid van de engelen om één zondaar die zich bekeert (Lc. 15 : 7). Een echte herleving van de Kerk zou dus de redding van tienduizenden zondaren teweegbrengen en dat zou dan weer vreugde brengen zowel in de hemel als op deze aarde. Zouden er geen hemel of hel bestaan, dan zou ik nog steeds Christen willen zijn vanwege de betekenis van het geloof voor onze gezinnen in dit leven.

5. *Er komt een nieuw besef van verantwoordelijkheid voor de evangelisatie van de wereld.* Johannes de Doper wees zijn toehoorders op 'het Lam van God' en vanaf dat moment volgden twee van zijn leerlingen Jezus (Joh. 1 : 36, 37). Andreas vond eerst zijn broer Petrus en vertelde hem dat zij de Messias gevonden hadden. Toen Filippus Jezus was gaan volgen, zocht hij Nathanael op (Joh. 1 : 40-45). De apostelen moesten overal getuigen zijn, zelfs tot aan de uitersten der wereld. (Hand. 1 : 8). En toen vervolging de Jeruzalemse gemeente verstrooide, ging men overal Christus en het heerlijke Evangelie verkondigen (Hand. 8 : 4). Een van de eerste en beste kenmerken van een echte gelovige is de zorg, die we voor anderen bespeuren.

6. *Er zal een diepe sociale bewogenheid komen.* In Mt. 22 : 37-39 zei Jezus: 'Gij zult de Heer, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand . . . Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.' Ons geloof is niet alleen verticaal, het is ook horizontaal. We zullen belang stellen in wat mensen veraf en dichtbij pijn doet. Maar ik moet daarbij zeggen, dat een herleefd Christendom voor een wereld, die werkelijk van de gevolgen van haar eigen zonde gered wil worden, maar één boodschap kan hebben: 'bekeert u.' Al te velen willen vandaag aan de dag een broederlijke wereld, waarin ze onbroederlijk kunnen blijven, een fatsoenlijke wereld waarin ze onfatsoenlijk kunnen blijven leven. Al teveel mensen willen economische zekerheid zonder geestelijke zekerheid. Maar de herleving waar we naar verlangen moet bijbels zijn. Wanneer ze christelijk is, zal ze op de Bijbel gericht zijn. Wanneer dat waar is, zullen haar leiders de moed van Amos moeten hebben, om hen te veroordelen die 'de geringen kopen voor geld en de armen om een paar schoenen' (Om. 8 : 6).

We moeten het morele, ethische en sociale onderricht van Jezus hoog houden en het erover eens zijn dat Hij de enige maatstaf biedt voor ons persoonlijk en voor ons volkskarakter. De Bergrede is voor vandaag en voor elke dag bestemd. We kunnen geen nieuwe beschaving vestigen op de chaotische grondslag van haat en bitterheid.

7. *Er zal een duidelijke toename zijn van zowel de gaven als de vrucht van de Geest.* Vernieuwing komt tot stand door de Heilige Geest en wanneer Hij in al zijn kracht over de Kerk komt, dan zullen gaven en vrucht van de Geest duidelijk zichtbaar worden. Gelovigen zullen leren wat het betekent om zorg voor elkaar te dragen en elkaar op te bouwen door middel van de gaven die de Heilige Geest gegeven heeft. Ze zullen een nieuwe maat van liefde voor elkaar en voor een verloren en stervende wereld ontvangen. De wereld zal niet langer zeggen dat de Kerk krachteloos en zwijgzaam is. Ons leven zal niet langer gewoon zijn en niet te onderscheiden van de rest van de wereld. Ons leven zal gekenmerkt worden door de gaven die alleen de Heilige Geest geven kan. Ons leven zal gekenmerkt worden door de vrucht, die Hij alleen kan laten groeien.

8. *Er zal een nieuwe afhankelijkheid van de Heilige Geest zijn.* Er zijn al aanwijzingen, dat dit in vele delen van de wereld plaatsvindt. Zonder Hem kan er geen geestelijke herleving zijn. De Heilige Geest is Degene die berispt, die overtuigt van zonde, die zich inzet, onderricht, uitnodigt, leven wekt, doet wederharen, vernieuwt, versterkt en gebruikt. Hij moet niet worden bedroefd, weerstaan, verzocht, gedoofd, beledigd of gelasterd. Hij geeft de Christen vrijheid, de werker richting, de leraar onderscheiding, het Woord kracht en trouwe dienst vrucht. Hij openbaart de dingen van Christus. Hij leert, hoe het zwaard van de Geest, nl. het Woord van God te gebruiken. Hij leidt in alle waarheid. Hij leidt op de weg van godsvrucht. Hij leert ons, hoe de vijanden van de Heer te beantwoorden. Hij geeft toegang tot de Vader. Hij helpt ons in ons gebedsleven.

Er zijn dingen die met geld niet kunnen worden gekocht, die muziek niet geven kan, die een sociale positie niet verschaffen kan, die persoonlijke invloed niet bemachtigen kan en die welsprekendheid niet op kan roepen. Geen ook nog zo briljante predikant, geen nog zo welsprekend of meeslepend evangelist kan de opwekking brengen die we nodig hebben. Alleen de Heilige Geest kan dat doen. Zacharia zei: 'Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de Heer der heerscharen' (Zach. 4 : 6).

Stappen naar opwekking

Wanneer veel Christenen thans een geestelijke opwekking dringend nodig hebben, hoe komt die dan tot stand? Wat zijn in ons eigen Leven en in dat van anderen de stappen naar een ontwaken?

Naar ik meen biedt de Bijbel ons drie stappen aan.

De eerste stap is het erkennen van onze geestelijke armoede. Al te dikwijls zijn we net als de Christenen van Laodicea, die blind waren voor hun geestelijke nood. 'Gij zegt: ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek en ge weet niet dat gij zijt de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte' (Opb. 3 : 17).

Is er zonde in ons leven die het werk van de Heilige Geest tegenhoudt? We moeten niet te vlug 'nee' zeggen. We moeten onszelf in Gods licht onderzoeken en bidden dat de Heilige Geest elke zonde die ons hindert zal openbaren. Misschien is het iets dat we doen, dat verkeerd is: een gewoonte, een relatie, een verkeerd motief

of verkeerde gedachte. Misschien is het iets dat we verwaarlozen: een verantwoordelijkheid die we ontlopen of een liefdesdaad die we niet hebben verricht. Wat het ook is, het moet eerlijk en nederig voor Gods aangezicht onder ogen worden gezien.

De tweede stap naar geestelijke vernieuwing is belijdenis en bekering. We kunnen weten dat we gezondigd hebben en er nog steeds niets aan doen. Maar we moeten onze zonde in biecht en bekering voor God brengen. We moeten niet alleen onze zonden voor Hem toegeven, maar ons van die zonde afwenden en Hem gehoorzaam willen zijn. Een van de grote beloften van de Bijbel staat in 1 Joh. 1 : 9: 'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.' De profeet Jesaja zei: 'Zoekt de Heer terwijl Hij zich laat vinden, roept Hem aan terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten en hij bekere zich tot de Heer' (Jes. 55 : 6, 7).

Het is geen toeval dat sommige van de grootste opwekkingen in de geschiedenis met gebed begonnen zijn. Een gebedssamenkomst onder een hooiberg tijdens een regenstorm in 1806 leidde tot de eerste Amerikaanse grote zendingsinspanning. In 1830 bekeerden zich door de dienst van Charles Finney in Rockester (New York) zo'n 30.000 mensen. Later zei Finney, dat de oorzaak lag bij het gelovig gebed van één man, die nooit de samenkomsten bezocht maar op de achtergrond in gebed was. In 1872 begon de Amerikaanse evangelist Dwight L. Moody een campagne in Londen, die door God werd gebruikt om tallozen aan te raken. Later ontdekte Moody dat een eenvoudig aan bed gebonden meisje in gebed was geweest. De lijst zou eindeloos aangevuld kunnen worden.

Bid u voor een opwekking, zowel in uw eigen leven als in het leven van anderen? Belijdt u uw zonden aan Hem en zoekt u naar zijn zegen op uw leven?

De derde stap is een vernieuwde toewijding van onze kant om Gods wil te zoeken en te doen. We kunnen overtuigd worden van zonde, we kunnen bidden en onze zonde belijden, we kunnen ons bekeren, maar de echte test is onze bereidheid om te gehoorzamen. Het is geen toeval, dat een echte opwekking altijd gepaard gaat met een nieuwe honger naar gerechtigheid. Een leven dat door de Heilige Geest wordt aangeraakt, kan de zonde niet langer verdragen. Wat staat een geestelijke opwekking in uw leven in de weg? Tenslotte is het natuurlijk de zonde. Soms doet het erg pijn om de waarheid over ons eigen gebrek aan geestelijke ijver en toewijding onder ogen te zien. Maar God wil ons aanraken en ons tot bruikbare dienaren voor Hem maken. 'Daarom dan, laten ook wij . . . afleggen alle last en de zonde die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt. Laat ons oog daarbij gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs' (Hebr. 12 : 1, 2). Zoals iemand heeft gezegd: 'Een Kerk, die opwekking nodig heeft leeft beneden het peil van het Nieuwe Testament. Het is een tragisch feit dat de grote meerderheid van de hedendaagse Christenen een beneden normaal christelijk leven leidt. De Kerk zal pas normaal worden wanneer ze een opwekking ziet.'

Leidt u een 'beneden normaal' christelijk leven, een leven dat inefficiënt en lauw is en zonder veel liefde voor Christus en anderen? Laat God de Heilige Geest u in alle nederigheid tot God brengen, in een belijden van zonde en een zoeken van zijn aangezicht. Laat u door Hem aanraken wanneer u zich aan Hem overgeeft. De wereld heeft aan niets meer behoefte dan aan volledig toegewijde Christenen.

Meer dan 100 jaar geleden hadden twee mannen in Ierland een gesprek met elkaar. De een zei: 'De wereld moet nog zien wat God doen zal door een mens die Hem geheel is toegewijd.' De andere dacht wekenlang over die gedachte na. Hij werd er zo door gepakt dat hij op een dag uitriep: 'Door de Heilige Geest in me wil ik die man zijn.' Historici zeggen thans, dat hij twee werelddelen voor Christus aanraakte. Zijn naam was Dwight L. Moody.

Dat kan weer gebeuren, wanneer we ons leven openen voor de herscheppende kracht van de Heilige Geest. Niemand kan serieus de reiniging en de zegen van de Heilige Geest zoeken en daarna dezelfde blijven. Geen volk kan door een opwekking worden geraakt en daarna hetzelfde blijven.

Zoals we in dit boek hebben gezien: Pinksteren was de dag van de kracht van de Heilige Geest. Het was de dag waarop de christelijke Kerk geboren werd. We verwachten niet, dat Pinksteren herhaald zal worden, net zo min als Jezus opnieuw aan het Kruis zal sterven. Maar we verwachten pinksterzegeningen wanneer we beantwoorden aan de voorwaarden daartoe vooral naarmate we de 'laatste dagen' naderen. Wij als Christenen moeten de weg bereiden. We moeten bereid zijn voor de Geest die ons wil vervullen en gebruiken.

Naschrift

De bekende evangelist Billy Graham heeft de moed gehad, het hele werk van de Heilige Geest in al zijn facetten te beschrijven. Hij doet dat op een heldere en milde manier. Daarom verdient dit boek een plaats in de serie 'Nieuw Leven.'

Met alle dankbaarheid aan de schrijver willen de redacteuren van deze serie echter aantekenen, dat ze hem op één belangrijk punt niet geheel kunnen volgen. Terwijl in het Nieuwe Testament duidelijk Doop met de Heilige Geest een ander woord is voor Vervulling met de Geest, identificeert Graham het eerste begrip met de wedergeboorte en het tweede met het Pinkstergebeuren.

Binnen de Charismatische Vernieuwing ervaren we, dat de ons in doop, belijdenis c.q. vormsel en wedergeboorte geschonken Geest kan doorbreken in een gebeuren, waarbij deze Geest ons overstelpt en met gaven toerust tot dienst aan het lichaam van Christus, de Kerk. Voor dat gebeuren gebruikt het Nieuwe Testament allerlei begrippen, waaronder 'vervuld worden met de Geest' en 'gedoopt worden met de *Geest*.'

We hopen, dat dit boek de lezer aan het denken, aan het bidden en aan het werk heeft gezet.

Dr. W. C. van Dam
E. Arons

Aantekeningen

Hoofdstuk 1

- 1 Matthew Henry: Commentary on the Whole Bible, Dl. 1 (Old Tappan N.J., Fleming H. Revell), blz. 2.

Hoofdstuk 2

- 1 W. A. Criswell: The Holy Spirit in Today's World (Grand Rapids, Zondervan Publishing House 1966) blz. 87.
- 2 J. D. Douglas: Let the Earth hear His Voice (Minneapolis, World Wide Publ. 1975) blz. 277.
- 3 John R. W. Stott: Your Mind Matters (Downers Grove, Il., Inter Varsity Press 1973) blz. 5,7.
- 4 A.w. blz. 10.

Hoofdstuk 3

- 1 Albryant: 1000 New Illustrations (Grand Rapids, Zondervan Publishing House 1960) blz. 30.
- 2 B. H. Carroll: Inspiration of the Bible (New York, London, Fleming H. Revell Co. 1974) blz. 54v.
- 3 John R. W. Stott: The Authority of the Bible (Downers Grove, Il., Inter-Varsity Press 1974) blz. 30,40.
- 4 J. Calvijn, Institutie I, hoofdstuk 7, paragrafen 79,80.
- 5 J. D. Douglas a.w. blz. 259.
- 6 Henry H. Halley: Halley's Bible Handbook (Grand Rapids, Zondervan Publishing House 1962) blz. 5.
- 7 J. B. Phillips: Letters to Young Churches (New York, The Macmillan Company 1955) blz. XII.

Hoofdstuk 4

- 1 J. Gresham Machen: The Christian Faith in the Modern World (Grand Rapids, Wm. B. Eerdmans Co. 1947) blz. 63.

Hoofdstuk 5

- 1 John R. W. Stott: Baptism and Fullness (Londen, InterVarsity Press 1975) blz. 28v.
- 2 David Howard: By the Power of the Holy Spirit (Downers Grove Il., Inter-Varsity Press 1973) blz. 34v..
- 3 A.w.

Hoofdstuk 6

- 1 A. T. Robertson: Word Pictures in the New Testament, dl. I (Nashville, Broadman Press 1930) blz. 239.
- 2 Matthew Henry a. w ., dl. VI, blz. 688v.
- 3 C. S. Lewis: Letters to Malcolm: Chiefly on Prayer (Londen, Collins Fontana Books 1966) blz. 22v.
- 4 John Wesley : A Compend of Wesley's Theology, Burtner en Chiles, Nashville, Abingdon Press 1954) blz. 95.

Hoofdstuk 7

- 1 Horatius Bonar: God's Way of Holiness (Chicago, Moody Press 1970) blz. 93.
- 2 C. I. Scofield: The New Scofield Reference Bible (New York, Oxford University Press 1967) blz. 1276.
- 3 A.w.
- 4 Bonar a.w. blz. 91.

Hoofdstuk 8

- 1 Keswick Week (Londen, Marshall Brothers 1907) blz. 105.

Hoofdstuk 9

- 1 William Barclay: The Daily Study Bible: The Letter to Romans (Philadelphia, Westminster Press 1957) blz. 90.
- 2 John R. W. Stott: Men Made New (Londen, Inter-Varsity Fellowship 1966) blz. 49-51.
- 3 James H. McConkey: The Threefold Secret of the Holy Spirit (Chicago Moody Press 1897) blz. 65.
- 4 John MacNeil: The Spirit-filled Life (Chicago, Moody Press z.j.) blz. 58-59.

Hoofdstuk 11

- 1 David Howard a. w. blz. 101.
- 2 John R. W. Stott: Baptism and Fullness a.w. blz. 99v.
- 3 Merrill C. Tenney: The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible, dl. V; (Grand Rapids, Zondervan Publishing House 1977) blz. 903.

Hoofdstuk 12

- 1 Peter Wagner: Frontiers in Missionary Strategy (Chicago, Moody Press 1971) blz. 71.

Hoofdstuk 14

- 1 Manford George Gutzke: The Fruit of the Spirit (Atlanta, The Bible for You, z.j.) blz. 10, 11.

Hoofdstuk 15

- 1 J. D. Douglas: The New Bible Dictionary (Londen, The Inter-Varsity Fellowship 1965) blz. 753.
- 2 Stephen Neill: The Christian Character (New York, Association Press 1955) blz. 22.
- 3 Sherwood Wirt: Afterglow (Grand Rapids, Zondervan Publishing House 1975) blz. 82.
- 4 Stephen Neill, a.w. blz. 29.
- 5 Amy Carmichael: Gold by Moonlight (Fort Washington Pa., Christian Literature Crusade z.j.) blz. 31.
- 6 Charles Allen: The Miracle of the Holy Spirit (Old Tappan NJ, Fleming H. Revell Co. 1974) blz. 56.

Hoofdstuk 16

- 1 Charles Hembree: Fruits of the Spirit (Grand Rapids, Baker Book House 1969) blz. 57, 58.
- 2 Charles Allen a. w .blz. 60.
- 3 Charles Hembree a.w. blz. 74.
- 4 Henry David Thoreau: Walden (Boston, Houghton, Mifflin en Co. , 1906) blz. 358 vv .

Hoofdstuk 17

- 1 Charles Allen a. w. blz. 63.
- 2 V. Raymond Edman: They found the Secret (Grand Rapids, Zondervan Publishing House 1960) blz. 98.